C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Carodejuv_ucen.PDB

PDB Name: Neff_Ondrej-Carodejuv_ucen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.8.2004
Modification Date: 1.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Čarodějův učeň

KAPITOLA PRVNÍ: MECIN

Kouzelník klanu Volných lovců mecin Valdo Man nevynikal přílišnou skromností. Byl si dobře vědom svých schopností. Dovedl poroučet zvířatům i rostlinám lépe než kterýkoli jiný klanový kouzelník, v léčbě neduhů lidského těla i ducha byl nepřekonatelný, a pokud jde o řízení počasí a předvídání budoucnosti, neměl sobě rovného. Ostatně jen takový člověk mohl být čífpilotem Bratrstva bílého plamene. Mecin Valdo Man byl obdivován, obáván i nenáviděn, dobře to věděl a vystupoval tak, aby obdiv, strach i nenávist udržoval a podporoval.
Toho rána však mohl být rád, že je sám ve své chýši a že ho nikdo nevidí. Právě procitl, avšak navzdory svému zvyku zůstal ležet a
mžikavě mhoural na strop. Jeho tvář, jindy zlobně energická, jaksi zplihla, její hrany a vrypy otupěly, oči se zakalily a z pootevřených úst se ozývalo jakési kvikavé pomekávání. Kdyby někdo přece jen přestoupil všechny ty přísné zápovědi, které chránily mecinovo soukromí, a vešel do chýše, myslel by v první chvíli, že Valdo Man spatřil něco hrozného na stropě. Tam však nic hrozného neviselo, a pokud ano, byly to běžně používané rekvizity mecinova tajemného povolání.
To, co mecina vyvedlo z rovnováhy, byl sen, který se mu zazdál před procitnutím, kdy spánek vede urputný boj s bděloství, a někdy, ve vzteku bitvy, je schopen prozradit některá tajemství, jež mu svěřila budoucnost. Pro mecina nebyly prorocké sny zvláštností, ba naopak, právě z nich čerpal značnou část své moci. Prozrazovaly mu příchod stáda grugerů, včas ohlásily příchod větrné bouře a nejednou si
všimly i takové maličkosti, jakou byly například kradmé přípravy lstivého sbarra k napadení osady. V takových prorockých snech se mecin vyznal, jako se Regular vyzná v pracovních nástrojích své kovárny.
Kéž by to byl takový obyčejný prorocký sen! Mecin by neztratil klid, ani kdyby přinášel sebehorší zprávu o větrné smršti, anebo dokonce o válečné výpravě nějakého divokého klanu Hor. To už by dávno byl na nohou, načepejření členové rady starších by usedali k ohni a náčelník klanu mandyr Jo Vessy by na něho, kouzelníka, upíral své vodové oči a mlčky by prosil o radu.
Byl to vůbec prorocký sen? Tato otázka trápila mecina nejvíce, ta ho zbavila klidu, ta přikovala jeho zrak k zasmušilému stropu chýše. Zdaleka ne každý sen je prorocký. I mecinovi se zdají obyčejné sny obyčejných smrtelníků: prchá před nepřáteli, ale nemůže odlepit nohy od země; řeční u poradního ohně a najednou shledá ke svému úžasu, že je nahý; najednou je z něho malé děcko, všichni ho peskují a marně jim vysvětluje, že je mecinem nejmocnějšího klanu Pláně. Valdo Man o takových snech nikdy nehovořil a tvářil se, že se jeho velebnému spánku vyhýbají. Choval se k nim se stejně vznešenou přezíravostí, s jakou mandyr klanu nevnímá rvačku psí smečky o krvavý cár grugeří kůže.
V tomto snu mecin viděl hořet město, vzdálenou Romu na úpatí posvátné hory Olympus. Viděl vojáky s ocelovými obličeji a viděl jejich kapkovité stroje stát v nestoudné blízkosti poradního ohně jeho vlastní osady. Slyšel jejich hlasy, cítil pach žároviště. A znovu ty lesklé kapky kroužily kolem osady jako neodbytné hyeny draby.
Nevěděl, co si myslet o takovém snu. O jaký to jde požár města Romy? Vždyť mecin už jednou viděl město v plamenech. Je to už dávno ..., jak dávno vlastně? Pět nebo šest loveckých údobí? Možná sedm. Objevil se ve snu odlesk tehdejších plamenů? Nelze to vyloučit, protože sny často zobrazují to, co bylo. Jenže ty kovové kapky nebyly nikdy ve vesnici. Lidé z města se i nadále tvářili nevšímavě k loveckým klanům Pláně, Řeky a Hor. Obchodníci, pravda, i nadále podnikali své dlouhé a namáhavé výpravy, ale vždycky cestovali na hřbetě utahaných koníků. Mecinovu bystrému zraku samozřejmě neušlo, že to nejsou skutečná zvířata, nýbrž to, čemu lidé z města říkají stroje. Mecin sice nenáviděl stroje, avšak oceňoval dobrou vůli lidí z města, kteří ukryli stroj do koňské podoby, aby nepohoršili zraky svobodných lovců.
Město tehdy hořelo. Lovecké klany vstoupily do jeho ulic. Vrstva černých sazí brzy překryla válečné zmalování bojovníků, takže ani klanový náčelník by nerozeznal příslušníka klanu Volných lovců od bojovníka Ryb anebo Lakmonů. Tehdy tekla krev a bojovníci se navrátili do svých chýší obtíženi kořistí. Uschovali ji do spolehlivých skrýší a jakkoli velkohubě velebili své válečné udatenství v prvních dnech a týdnech po výpravě, postupem času o ní přestali vyprávět a teď, po té dlouhé době, se zdálo, že klany Pláně, Řeky a Hor na tu nepochopitelně výjimečnou událost zapomněly.
Zapomnělo na ni samo město Roma?

Zdálo se, že ano. Obchodníci se nikdy nezmínili o tom, co se tenkrát stalo. Lovci od nich neuslyšeli ani slůvko náznaku nějaké odvetné výpravy. Mandyr i sám mecin nejednou opatrně kladli lstivé otázky, jako když lovec líčí past na zvířecí stezce. Nikdy však žádnou zprávu neulovili. Město žije svým životem a o lovce se nestará, toť vše, co obchodníci vědí a povědí.
A najednou, zčistajasna, mecin spatří ve svém snu stříbřité kapky na návsi osady.
Může to být návěst odvety. Z budoucnosti se ozvalo varování: město procitlo a napřáhlo se k ráně. Jeho obrněná tlapa dosud nedolehla, ale svist drápů je už slyšet v ovzduší.
Jenže, u všech duchů známých i neznámých, proč v tom snu hořelo město? Prorocké sny hledí vždycky jen a jen do budoucnosti a nevracejí se k tomu, co se už stalo. Znamená to, že Volní lovci odrazí útok vojáků z města a vrátí oheň na střechy Romy?
To je krásné vysvětlení a jistě by potěšilo horkokrevného Neda Martena nebo Krutého grugera a všechny mladé bojovníky, kteří se vpádu do Romy nezúčastnili, protože byli ještě dětmi. Potíž je v tom, že mecin takovému vysvětlení sám nevěří. On byl v Romě, on zažil to velké bojování a on věděl, jaká je pravda. Zbraně městských lidí jsou mocné, daleko mocnější než nejlepší luky a Modré meče. Lovecké klany by nikdy nemohly do města vstoupit, kdyby tehdy sami lidé z města nezápasili jeden s druhým v krvavé bratrovražedné řeži. Teď už jsou zase jednotní, a když se jim zachce, smetou lovecké osady z povrchu Marsu jediným úderem.
Proč tedy ve snu Roma hořela?
Mecin se posadil a zlobně potřásal hlavou.
Nedobrá myšlenka na něho útočila a nedala se odbýt.
Jsi starý, mecine, a poprvé jsi měl popletený prorocký sen. Ten další bude ještě zmatenější a nepotrvá to dlouho a bude z tebe pošetilec, který si už nebude jist, zda mu sen o ztracených kalhotách nepřinesla budoucnost. Nějakou dobu se ti podaří ukrývat úbytek prorockých sil. jenže pravda stejně vyjde najevo, dříve nebo později. Jednou, dvakrát, potřetí vyšleš bojovníky na lov grugerů a lovci nenajdou nic, leda nějakou smrdutou drabu s ohlodanou kostí v tlamě. Pak se přižene vichřice a pokácí polovinu vesnice. Potom ...
Pohlédl stranou. V koutě chýše, zahalen do houně, spal mladý Hvar, mecinův učeň. Nadmíru učenlivý chlapík, a ctižádostivý až běda. Byl to ještě chlapec, ale do své čilé hlavy už stačil naskládat podivuhodné množství informací. Znal povahu i moc všech bylin blahodárných i zlomocných, všechny báje klanu Volných lovců, ale i klanů jiných, ať už spřátelených, či protivných, uměl zpaměti jako nějaký starý bard. A nejen to. Vynikal ostrostí vnitřního pohledu někdy i nad mecina samotného, a až projde obřadem zasvěcení, stane se z něho vynikající příslušník Bratrstva bílého plamene.
Co se asi zdá čarodějovu učni, co se mihotá spánkem omámenou hlavou adeptovi tajných umění? Mladík pravidelně oddychoval, oční víčka se mu ani nezachvěla.
Kdyby tak nějaké kouzlo vrátilo mecinovi mládí...
Mecin zavrtěl hlavou. Mládí mu nikdo nevrátí. Ale kdyby tak mu mohl. někdo vysvětlit obsah snu. Náhlé vnuknutí ho osvítilo. Vysvětlení podá první člověk, se kterým dnes mecin promluví, ať je to kdokoli!
Člověk tak významný jako mecin Valdo Man je lidem stále na očích a nemá soukromí ani tehdy, kdy se jejich zrakům skryje. Mecin ještě dávno nedospěl k rozhodnutí, že skutečně šlo o prorocký sen, a už jeden člověk v osadě zvětřil, že se s mecinem děje něco mimořádného. Člověk, přesněji řečeno človíček: chlapec Dim, toho dne zaměstnaný službou strážce ohně. Tito strážci měli nesnadný úkol: udržovali oheň klanu, aniž směli vstoupit do poradního kokpitu. Ozbrojeni dlouhými železnými pohrabáči vyhrabávali popel lahvovitým vyústěním ohniště a do čisté prostory vkládali dřevo tak, aby ihned nevzplanulo, nýbrž aby se jen pomalu škvířilo, avšak nečadilo, aby v něm jiskérka žila, ani malá, ani velká, vždycky přiměřená. Toto umění vyžadovalo cviku a neochabující pozornosti. Bystrý Dim si však vždycky našel čas, aby pozoroval, co se kde v osadě šustne, a přece nespouštěl z ohniště oči. V osadě se vždycky dělo něco zajímavého. Lovci nasedali na koně a vyráželi k severozápadu, kde se podle zpráv stopařů valí stádo grugerů, už před třemi dny předpovězené velkým mecinem. Vyplašili ho prý lovci z Hor a je třeba ho dostihnout dřív, než překročí hranici říčních klanů, jinak nevyhnutelně nastane spor, anebo dokonce válka. Ostatně m´tora Regular vstal neobyčejně brzy, z dřevěného přírůstku u jeho chýše se valil dým a kov tam zvonil o kov., M´tora pracoval pilněji než jindy, a líný nebyl nikdy. Ková meče a hroty oštěpů a šípů. Znamená to, že se opravdu schyluje k boji? Klany se už vzájemně dlouho neutkaly a válku znal Dim jen z vyprávěni starších. Věděl, že je špatná, ale pomyšlení na ni ho vzrušovalo. Se šimravým pocitem v zádech o ní přemýšlel jako o příležitosti, kdy i malý chlapec může prokázat statečnost. Ženy se vyhrnuly na náves se svými tkalcovskými rámy a s kůžemi. Některé odešly k potoku prát pokrývky, jiné se staraly o děti. Už dlouho nebylo v osadě tolik dětí jako v poslední době, kdy se klanu dařilo dobře. Před chýší Dlouhého šípu se rvali dva psi. Dlouhý šíp, bojovník tak starý, že už na lov nechodil, vylezl a pokusil se rozehnat psy klackem. Přestali se rvát a obrátili se proti němu. Stařec se jim chabě bránil a nakonec se spasil ústupem do chýše. Ubohý Dlouhý šíp! Vypráví se, že to byl nejstatečnější lovec klanu, a býval dokonce mandyrem dávno před tím, než se nynější mandyr Jo Vessy narodil.
To vše bylo sic poutavé, ale všední, obvyklé, nikterak nevybočující z obrazu osady.
Něco tady ale chybí, něco zvláštního se děje.
Dim chvilku usilovně přemýšlel, než na to přišel, a bezmála vyjekl, když mu svitlo.
Mecin dosud nezkontroloval ohniště! Dokonce ani nevyšel ven! Mecin snad ještě spí!
Dim ztratil zájem o loveckou výpravu a zápas Dlouhého šípu s ňafajícími psy a civěl už jenom na kouzelníkovu chýši. Stála nedaleko kokpitu a od ostatních loveckých chýší se lišila velikostí i tvarem. Nebyla tak vysoká a hrotitá, avšak na její půdorys by se vešly dvě nebo snad i tři obyčejné chýše. Tvarem připomínala spícího grugera, stočeného do klubíčka. Vypadala však hrozivě, protože ze střechy trčely dlouhatánské pestře pomalované tyče s vlajícími stuhami. Dospělí nechtěli o těch tyčích mluvit, ale všechny děti věděly, že na své antény mecin lapá hlasy předků.

Mecin nespí, uvědomil si Dim. Ze střešního otvoru stoupal dým, určitě kouzelný, voňavý. Kouzelník si uvnitř prozpěvoval a něčím chřestil. Co asi kutí? Koná asi nějaký tajemný obřad.
Jak rád by se Dim se svými poznatky s někým podělil! Děti ale lumpačily na druhém konci osady, kde Obě větve osady se do široka otevírají pustotě Pláně. Pták by viděl osadu Jako hrot oštěpu, s kokpitem a mecinovou chýší na špici. Poblíž kokpitu bydlí náčelník, vigat a piloti a těm je lépe se vyhnout. Čím významnější je bojovník, tím hůř snáší hluk dětských her.
Daleko od kokpitu žili lidé, které mandyr nikdy nepozval do kokpitu, nikdy se nezúčastnili válečných výprav a Lovu se vyhýbali, protože by tam udělali víc škody než užitku. Zato s nimi byla legrace. Děti měly mnohem raději bábu Kobylí hlavu než mladistvého hrdinu Neda Martena, lépe jim bylo, v chýši Chromého nohy, umělce v tetování, který jim kreslil pěkné obrázky na odřezky vydělaných kůží, než poblíž chýše Krutého grugera, který by jim uštědřil nanejvýš výprask.
Konečně se Dim dočkal. Na náves vpadla rozjásaná tlupa. V čele běžel Bělohřívek a Karat, zahaleni do grugeřích kůží. Ostatní se hnali za nimi, metali kuličky bláta, házeli klacky a stříleli tupé šipky. Počínali si stejně jako dospělí lovci s tím rozdílem, že skutečný lov se odbývá v kruté tichosti, rušené jen stony raněných zvířat. Tihle malí lovci ovšem křičeli tak pronikavě, že vyburcovali z malátného spánku i Zoubka, stařičkého psa Chromého nohy. Ubožák ležel ve stínu chýše a zdálo se mu o dávných lovech, když ho vzbudili. Podařilo se mu vstát, ale vzápětí upadl a po celý zbytek dne vzpomínal na tu příhodu jako na divoké dobrodružství.
Dim vyskočil a na kamarády zamával. Bělohřívek a Karat zvolnili běh, ale to neměli dělat! V příštím okamžiku zmizeli v chumlu, a než by Regular stačil lusknout prsty, byli zbaveni grugeřích koží. Lov skončil. Malí lovci kůže roztrhali a teď už zápasili, mezi sebou, kdo uchvátí větší díl a stane se hrdinou dne. Starší a větší děti měly samozřejmě výhodu. Ti malí mohli být rádi, když na ně zbyla hrstka chlupů.
"To je tvoje vina," křičel Bělohřívek na Dima. "Kdybys nás nespletl, mohli jsme je setřást."
"Stejně by nás chytili," bručel Karat. "Ten Regularův kluk dovede běhat jako sbarro."
Zadýchaní, zrudlí zápasem klopýtali oba chlapci k Dimovi. Oba patřili ke strážcům ohně, a směli se proto přiblížit až ke kokpitu. Karat si nespokojeně prohlížel škrábance a modřiny, které mu přibyly na holých pažích, avšak Bělohřívek se pozorně zadíval na ohniště. Už letmý pohled mu prozradil, že je zle. Nikde ani jiskérka, nikde ani proužíček dýmu! Překotně se vrhl kupředu a vyškubl Dimovi pohrabáč z ruky.
"Dej to sem! Copak jsi slepý?"
Dim pochopil a zdřevěněl leknutím.
"Já... já jsem.
"Jestli oheň umřel, můžeš se těšit!"
Dim zdrceně klesl na kolena.
Jestliže oheň umřel, vesnice se musí odstěhovat na území vzdálené alespoň pět denních pochodů, aby unikla hněvu ducha ohně. Ten je neúprosný a pět zim bude bloudit územím, kde byl uražen, a běda Volnému lovci, kterého by tu zastihl! Dim musí z klanu odejít a nevezmou ho zpátky nikdy, i kdyby se dožil tolika zim, kolik je hvězd na nebi.
"Karate, doběhni pro trubičku. Dělej! Nekoukej na mě jako na zjevení. Třeba oheň ještě zachráníme."
Trubička, to bylo veliké tajemství strážců ohně. Mecin by zuřil, kdyby se o ní dověděl. Do osady ji přinesl jakýsi obchodník. Výmluvně ji velebil. Je to náramná věc, jakou dovedou vyrobit jenom lidé ve městě. Podobala se tyči, měla pět kroků zdéli a nebyla tlustší než prst. Nikdo ji nedokázal zlomit, natož ohnout, přestože by ji tříleté dítě udrželo na prstu. Uvnitř byla dutá, jako bývají větve některých keřů, když se z nich vyšťourá dužina.
Lovci, zejména mladí, byli novinkou nadšeni. Obchodník je ujistil, že může do osady přivézt libovolné, množství, protože ve městě taková trubička není žádný zázrak, ale docela obyčejná věc. Přiveze různé trubičky, tenké na výrobu šípů, tlustší na oštěpy ...
Jenže rada starších rozhodla jinak, na nátlak mecina, který hovořil dlouho a výmluvně. Co paměť sahá, šípy se dělají z větví šípového keře a nejlepší oštěpy pocházejí z mlází, které roste podél Rychlého potoka. Trubičky nechť zůstanou ve městě, kde je jejich domov, a pokud by se obchodník ještě někdy odvážil nějakou trubičku do osady přivézt, bude jat, týrán a nakonec na trubičku naboden pro výstrahu ostatním.
Vyděšený obchodník nasedl na svého umělého koně a odjel. Kouzelník ho donutil, aby trubičku odvezl. Bělohřívek s Dimem ho stopovali daleko za osadu a viděli, jak zastavil nad Lysým návrším a zahodil ji, když se ji před tím pokusil vzteky zlomit, ovšem marně. Chlapci se pokladu zmocnili a pečlivě ho ukryli.
Za malou chvíli se Karat s trubičkou vrátil a Bělohřívek ji opatrně vsunul nálevkovitým ústím do ohniště. Dim ho pozoroval a srdce mu tlouklo vysoko v hrdle. V bláhové naději nasával vzduch a namlouval si, že cítí dým, čerstvý, teplý, že se oheň nasytil životodárného dechu, vpraveného do ohniště trubičkou, a že žije, byť nenápadně a skomíravě. Třeba ta trubička má kouzelnou moc a pomůže ...
"To jste tomu dali. Oheň umřel, to je nadělení," ozval se za nimi tichý hlas.
Dim s Karatem se bleskurychle otočili. Bělohřívek upustil trubičku a přitiskl tvář k zemi. Ani nedutal. Teď je neviditelný, ale... jak dlouho vydrží tisknout obličej do trávy?
"Nezhasnul, Rade Haagere, jenom se schoval. Neboj se, my ho ze skrýše vypudíme," drmolil Dim, ale zuby mu tak jektaly, že mu lovec sotva rozuměl.
Rad Haager, jako obvykle provázený daimonem Terrem, divokou šelmou, která dokázala roztrhat sbarra a poradila si i s barrokem, marsovským medvědem, se usmál. Mohutný muž a mohutný daimon čněli nad dětmi jako horská hradba. Daimon funěl a vyplazoval jazyk a tvářil se tak potměšile, jako by mu bylo do smíchu. Karat si uvědomil, co lovci o Radovu daimonovi říkají, že prý dovede mluvit jako člověk, ale neslyšně, a rozumí mu jenom Rad. Také v lovcově přísné tváři se vlnilo cosi podobného úsměvu.
"Říkáš mi, abych se nebál? Ty by ses měl bát. Ty jsi strážce ohně."

Přistoupil k ležícímu Bělohřívkovi, překročil ho a opatrně se dotkl špičkou nohy trubičky. Chlapec zapochyboval, že je skutečně neviditelný.
"Tak přece zůstala v osadě," poznamenal lovec. "Myslel jsem, že ji obchodník odvezl."
"Našli jsme ji," vysvětloval Bělohřívek. "Smíme si ji nechat?"
"Samozřejmě nesmíte," ušklíbl se Rad Haager. "Vy jste to nevěděli?"
Dim zapátral pohledem v lovcově tváři. Rad Haager už dávno nebyl mladý lovec. Přes jeho hlavu pokrytou pralesem smolně černých kadeřavých vlasů se přehnalo už mnoho zim. Pokryly mu obličej přísnými zářezy, takže připomínal skalní stěny Tyrkysových hor. Několikanásobný náhrdelník ze zubů a drápů barroka svědčil o jeho lovecké dovednosti. U opasku však měl jenom Modrý meč, neozdobil se ani jediným skalpem. Děti však věděly, že Rad Haager je mocný bojovník a že to byl on, kdo skutečně vedl slavnou výpravu loveckých klanů, jíž padlo v plen město Roma. Stál klidně a s rukama založenýma na prsou hleděl na provinilce. Dim nesklopil oči. Uvědomil si, že se lovce nebojí. Proč by se ho měl bát? Rad Haager nikdy dětem neubližoval, nekřičel na ně, ba dokonce si s nimi někdy hrál. Žádný lovec by se k něčemu podobnému nesnížil! Radovi ale bylo vždycky jedno, co si o něm kdo myslí. "Věděli jsme to, Rade Haagere. Ale přece
jsme si ji nechali. Líbí se nám a je užitečná."
"Správně si počínáte," řekl Rad Haager. "Proč ale dmýcháte oheň trubičkou? Proč nevstoupíte do kokpitu a nerozfoukáte oheň ústy?"
"Do kokpitu přece nesmíme!" zhrozil se Dim.
"Trubičku si taky nesmíte nechat," ušklíbl se Rad.
Vešel do kokpitu, vylovil z mošny kovový váleček, přiložil ho ke zčernalému dřevu a vzápětí mezi oharky vyskočil veselý plamínek.
Chlapcům poklesla ramena úžasem i úlevou. Něco takového ...
"Oheň zhasnul a já ho znovu zapálil," podotkl Rad.
Chlapci byli bledí vzrušením.
"Co se teď stane, Rade? Duch zemřelého ohně se strašně pomstí celé osadě!"
"Hlavně tobě, viď, ty hrdino," usmál se Rad na Dima. "Neboj se, nepomstí se ti. Víš, proč tě nechá na pokoji?"
"Protože mám na prsou kouzelný obrazec!" ukázal chlapec na obrázek, vytetovaný na útlé hrudi.
"Protože oheň žádného ducha nemá, pamatuj si to. Nikde nejsou duchové, ani na Pláni, ani v Řece, ani mezi Horami. Duchy si vymysleli kouzelníci, aby z nás udělali poslušné hlupáky."
"Kdyby tě tak mecin slyšel...," zašeptal Karat bojácně.
"Ten ví dobře, co si o něm myslím. Kdepak vlastně vězí? Ještě spí?"
"Nespím, Rade Haagere," odpověděl mecin Valdo Man,
Stál ve vchodu své chýše s rukama založenýma na hrudi.
Karat pleskl Bělohřívka po rameni a v mžiku oba pelášili pryč, až jim kamínky a trsy trávy odletovaly od pat. V osadě se neukáží před večerem. Jak jim Dim záviděl! Utekl by také, ale nemohl. Musí vydržet u ohně, děj se co děj, dokud ho nový strážce nevystřídá. Stál tedy na svém místě, strnulý jako vyřezávaný bůžek, a vytřeštěně zíral na kouzelníka.
Valdo Man byl o hlavu menší než Rad Haager, ale vypadal mohutněji. Měl od přírody širokou hruď a ramena, ovšem kouzelné břevno navlečené na krku zvětšovalo šíři ramen ještě o další dvě dlaně. Šarlatový plášť splýval z břevna až na zem. Hruď měl mecin obnaženou, zato nohy ukrývala temně modrá suknice. Jeho hlava byla zcela holá a tvář mu brázdil bezpočet jizev, hlubokých a hrozivě zarudlých.
Také uši měl rozřezané a tetování na hrudi bylo tak husté, že zdálky vypadalo jako lesklá přiléhavá kazajka. Nikdo nevydržel dívat se na ty obrazce dlouho. Z houštiny nevídaných . květů a listů hleděla strašlivá zvířata, nebo to snad byly obličeje zlých duchů... Ne, raději o tom ani neuvažovat. Mecin prý dovede zabíjet pouhým pohledem, a kdo ví, zda tetované obličeje na jeho hrudi nemají podobnou moc.
Dim sklopil oči.
Mecin spustil paže volně podél těla a vkročil do kokpitu. Mezi ním a Radem Haagerem dýmal znovuzrozený oheň. Oba muži se zdvořile pozdravili tak, že se letmo dotkli prsty pravé ruky čela a hrudi. Nespouštěli ze sebe oči.
Rad se těšil na slovní střetnutí s mecinem. Litoval jen, že náves je skoro liduprázdná, takže jen malý Dim a několik žen budou svědky mágova pokoření. Rad nepochyboval, že znovu, jako už tolikrát, nad kouzelníkem zvítězí. Jeho kejklům nevěřil a nechoval v sobě ani špetku posvátného strachu, kterým mecin ostatní lovce ovládal.
Valdo Man však zřejmě neměl chuť do půtky. Ovládal se dokonale, ani hnutím brvy nedal najevo, že slyšel Radova rouhačská slova.
"Mír," řekl tiše.
"Mír," odpověděl Rad.
Mecin si všiml trubice. Chvíli se na ni mračil, a pak ji štítivě zvedl ze země.
"Jako by to byl prašivý pes," podotkl. "Jednou stranou ho vyženeš z osady a druhou se ti vrátí."
Pevně ji sevřel pravicí na jednom konci a levou rukou si ji navíjel na loket. Dim nechtěl věřit svým očím. Trubička byla nepředstavitelně pevná! Kluci se o tom mnohokrát přesvědčili. Zaklesli její konec mezi větve a marně páčili. Pověsili ji mezi kameny a tři po ní skákali! Kouzelník tedy měl neslýchanou sílu v pažích. Nebo snad v tom byla kouzla?
Mecin se klepal stočenou trubicí do lýtka jako kotoučem lana. Pohlédl hněvivě na malého strážce.
"Pěkně hlídáš oheň, jen co je pravda!"
Dim se roztřásl strachem. Chudák, myslel, že je z nejhoršího venku. Jak byl bláhový! Mecin všechno viděl, všechno slyšel. Rad Haager ho pokořil. Jenže na nejslavnějšího lovce klanu si netroufne ani on, velký kouzelník. Zchladí si žáhu na provinilém strážci ohně. Už nikdy neuvidím matku a otce, už nikdy nepromluvím se sestřičkami, už si nikdy nebudu

hrát s kluky ...
"Dobře hoří," podotkl Rad Haager nevinně.
Mecin po něm loupl mračným pohledem a řekl Dimovi:
"Hoří až příliš dobře. Neumíš se o něj postarat, hlupáku?"
Dim horlivě popadl pohrabáč, obrátil několik polen, aby plameny zmírnil, a přičapl, jsa pevně rozhodnut nespustit z ohně oči, děj se co děj, i kdyby třeba létající stroj z města usedl na návsi osady.
"Pojď," řekl mecin Radovi. "Máme o čem hovořit."
Rad Haager ještě nikdy nenavštívil mecinovu chýši a po pravdě řečeno, ani po tom příliš netoužil. Malí chlapci, ale i dospělí si kradmo šeptali, jak to v chýši vypadá a co děsivého tam lze spatřit. Po zemi se plazí jedovatí hadi. u stropu naříká pták se dvěma hlavami a duchové předků tam ustavičně sněmují, popíjejíce krev zabitých nepřátel.
Rad takovým pověstem nevěřil už jako malý chlapec. Přesto se neubránil tísnivému pocitu, když se skloněnou hlavou vstoupil nízkým vchodem dovnitř a směsice kořenných vůní a pachů mu horce dýchla do tváře. Také Terr se mu tiskl trochu bojácně k noze. Prudce oddychoval a srst na hřbetě měl zježenou.
První, co lovec spatřil, když jeho oči navykly přítmí, byly plamínky, číchsi zraků - snad nějakého ducha? Jsi jako baba, pokáral lovec v duchu sám sebe. To je přece mladý Hvar, mecinův učeň. Znal mladíka od jeho. dětství, vážil si ho pro jeho bystrost, ale trochu jím pohrdal za to, že odmítl jít cestou ostatních mladých mužů klanu, odmítl životní dráhu lovce a vstoupil do učení k člověku, kterého Rad Haager považoval za podvodníka.
Hvar seděl nehnutě u stěny chýše a nevraživě hosty pozoroval. Neřekl ani slovo. Až do zasvěcovacího obřadu nesměl promluvit s nikým než s mecinem nebo jiným příslušníkem Bratrstva bílého plamene. I tato zápověď byla součástí výchovy nastávajícího mecina.
Vnitřek chýše vypadal docela obyčejně. Od stropu visely nádobky a pytlíčky s kořením. Uprostřed bylo ohniště, na kterém mecin a jeho žák připravovali jak pokrmy, tak i léčivé lektvary a masti. Bohatě vyřezávané křeslo znázorňující klečícího zajatce, bylo jediný kus nábytku v chýši. Mecin vybídl Rada, aby se na křeslo posadil. Terr ulehl svému pánovi k nohám, těžkou hlavu, jak měl ve zvyku, položil na pokrčenou pravou tlapu a levou natáhl daleko kupředu. Občas mrzutě pohlédl na Hvara. Mecinovi nevěnoval pozornost.
Hostitel podal Radovi kulatou nádobku s paké, ostře hořkým nápojem, který dokáže bystřit rozum.
"Nejsem šťastný, že vidím ve své chýši právě tebe, Rade Haagere," přerušil mecin mlčení. Lovec sebou škubl, ale kouzelník ho zarazil gestem. "Zůstaň, prosím. Měl jsem v noci sen, který si nedovedu vysvětlit. Když jsem uvažoval o jeho významu, vnitřní hlas mi řekl: Vyjdi ven a poraď se s prvním mužem, kterého potkáš. Byl jsi to ty."
"Duchové předků?" otázal se lovec posměšně. Mecin potřásl hlavou, jako by něčeho litoval.
"Vím, že nevěříš hlasu snů a nechceš uznat, jak často mají duchové předků pravdu. Ale dnes mě vyslechni, prosím."
Rad Haager si uvědomil, že mecin už podruhé za tak krátkou chvíli použil slova "prosím". Je to ubohý starý muž, zkrušený starostmi. Pocítil k němu cosi jako lítost. Nu co, řekl si, vyslechnu ho. Koneckonců, není to zlý člověk. Dovede být zlostný, jeho čarodějné kejkle jsou směšné, ale co paměť sahá, nikdy nikomu neublížil. Naopak, dovedl zahánět nemoci a léčil i zranění, a kde si nedokázal poradit on, zpravidla pomohlo sdružení mecinů, Bratrstvo bílého plamene.
"Vyprávěj," řekl lovec.
"V noci přišli duchové do mé chýše," začal mecin, "a varovali mě. Brzy, snad už za několik dní, město přijde na Pláň."
Během řeči nahmatal kožený sáček, který ležel na nízké dřevěné polici, klekl si, sáček rozvázal a vysypal jeho obsah na zem. Byly to pokřivené bílé kůstky, snad rybí. V šeru vytvořily složitý bělavý obrazec na temné zemi. "Ty znáš lidi žijící ve městě, Rade, líp než kdokoli z nás. Jaký je tvůj názor? Co u nás hledají?"
"Lidé z Romy ... u nás?" polohlasně opakoval lovec. "Třeba se mýlíš, mecine."
Obyvatelé města nikdy nechodili na Pláň. Nikdy, v tom se jejich zvyky nezměnily od Velké války, kdy lovci klanů Pláně, Řeky a Hor společně vtrhli do Romy a vnesli meč za její hradby. Lovci to považovali za známku strachu. Rádi se u večerních ohňů chvástali hrdinskými činy z doby Velké války a vzájemně se ujišťovali, že obyvatelé města jsou zbabělci a prostě se neodváží překročit Zelenou poušť, která odděluje město od Pláně. Rad se takových hovorů nikdy neúčastnil. Dobře věděl, jak jsou směšné. Městští lidé nechodí na Pláň zcela z jednoduchého důvodu: nechtějí. Anebo jim to jejich náčelníci zakázali a průchod Zelenou pouští dovolili jenom obchodníkům.
Mecin se zmocnil jediným dravčím pohybem kostiček. Terr přitom znepokojeně pozvedl hlavu. "Nemýlím se," řekl mecin a vyprávěl lovci podrobnosti svého snu a rozhovořil se zejména o hořícím městě.
"Bude město znovu hořet, Rade? Anebo je to vzpomínka na události dávno minulé? Lovci se domnívají, že obyvatelé města se jich bojí. Jsou pošetilí."
Rad se zasmušile pousmál. Překvapila ho poslední mecinova poznámka. Při loveckých slavnostech mecin povzbuzoval sebevědomí loveckého klanu a hrdinské písně, které předzpěvoval, měly jeden jediný společný obsah: Volní lovci jsou hrdinové, kterých se bojí lovci ostatních klanů, bojí se jich zvířata i hvězdy na nebi. A prokleté město Roma samozřejmě taky.
"Nikdy k nám nechtěli přijít," podotkl Rad, předstíraje lhostejnost.
"A teď přijdou!" navázal mecin vášnivě. "Určitě přijdou. Věř mi."
Rad úkosem pohlédl na čarodějova učně.
Hvar seděl netečně. Nezdálo se, že poslouchá hovor obou mužů. Ve vyhublé tváři se mu nepohnul ani sval. Rad ale nepochyboval o tom, že mladík bedlivě naslouchá a přemýšlí o všem, co bylo řečeno. "Chtějí se pomstít?" nadhodil Rad.
Mecin sklopil hlavu a odmlčel se.
Rad chtěl ještě něco podotknout, ale nějaká divná tíseň mu v tom zabránila. Mecinovy starosti na něho přešly jako zlá

nemoc, která přeskakuje od chýše k chýši a trestá mladé i staré, muže, ženy i děti horečkou.
"Moje sny," řekl mecin, pozvedaje hlavu, "ze mne udělaly mecina klanu."
Jenom nevědomost lovců z tebe udělala mecina, pomyslel si Rad, ale nechal si tu poznámku pro sebe.
"Už jako chlapec jsem vytušil, že se liším od ostatních," rozhovořil se mecin dále. "Byl jsem mimořádně citlivý. Sdílel jsem každou bolest s lidmi, kteří trpěli. Ano, cizí utrpení se na mne přenášelo jako pavučina a zahryzávalo se mi do útrob. Bylo by to nesnesitelné, naštěstí jsem stejně silně vnímal i cizí radost a štěstí. Byly to zvláštní pocity."
Mecin vyprávěl klidně, přirozeně, jako by vykládal o docela obyčejných věcech. Z Rada zvolna opadalo napětí. Snad poprvé v životě se v mecinově přítomnosti cítil volněji. Stal se snad obětí nějakého mecinova kouzla, napadlo ho. Nesmysl... Na kouzla přece nevěří! Náhle si uvědomil, co mu vlastně na mecinovi vadilo nejvíc: nabubřelé obřadnictví, jeho gesta a tón hlasu, jizvy na tváři i ten směšný trám na šíji, pestrá kopí na střeše chýše, všechny ty hračky pro velké děti. Jenže mecin přece jen dovede leccos vyléčit a leccos předpovědět...
"Když jsem se potuloval po Pláni, často jsem měl dojem, že mě někdo sleduje. Když jsem se otočil, nikdo za mnou nestál, a přece jsem věděl, že poblíž se někdo skrývá. Tehdy
jsem poprvé měl sen, který se mi později navracel. Viděl jsem sám sebe v lese a kolem mne chodily staré ženy s nohama obrácenýma patami dopředu a prsty nazad. Mluvily ke mně, ukazovaly mi byliny a nevídaná zvířata. Začal jsem rozumět mnoha věcem, které jsou jiným lidem utajené."
"Dnes v noci k tobě také mluvily stařeny s obrácenýma nohama?"
"Ne," usmál se mecin nevesele, "moje sny jsou teď mnohem složitější..., temnější. Nemohu ti o nich vyprávět. Nerozuměl bys jim. Vždyť já se v nich sotva vyznám. To mi věř, Rade, lidé z města přijdou, vím to docela určitě."
Mluvil teď úzkostně, naléhavě, jako by prosil Rada o víru. Znovu rozsypal kůstky na zem. Klikatily se jako písmena neznámé abecedy. Mecin ukázal prstem:
"Vidíš? Znamení se opakuje. Je zlověstné. Pomsta v něm ale není!"
"Nerozumím ti," řekl Rad.
"Tuším, že cizinci přijdou s dobrými úmysly. Ale pamatuj, Rade, že lidem neškodí úmysly. Lidem škodí činy. A cizinci s dobrými úmysly nám mohou uškodit víc, než kdyby přicházeli s úmysly zlými. Zlu se dovedeme bránit. Jsme tak vychováni, žijeme od věků v obraně proti zlu, proti nepřátelům, proti hladu, proti chorobám. Ale jak se chceš ubránit laskavosti?"
Zvenčí sem doléhal křik dětí, táhlý zpěv tkadlen a zvonění Regularovy kovadliny. Terr zaškubal ušima, protože zaslechl ryk psí rvačky. Mecin zavřel oči a přitiskl si dlaně k čelu.
"Staneš se náčelníkem, Rade Haagere."
Vzdychl, jako kdyby ze zad sejmul břemeno.
"Tušení mě nezklamalo. Dobře jsem udělal, že jsem tě pozval do chýše. Už vím, co to všechno znamená. Ty, Rade Haagere, se znovu postavíš do čela loveckých klanů, jako kdysi, když hořelo město Roma. Ale tvůj protivník bude tentokrát jinde. Nebude to město."
"Kdo tedy?"
"Pohlédni," zvolal mecin a prudce ukázal vzhůru. Rad vzhlédl. Terr bázlivě zakňučel.
Strop chýše byl znenadání temný a plály na něm hvězdy.
Rad se musel zachytit opěradla křesla a zavřel oči. Když je znovu otevřel, vidina zmizela. To určitě dělá ten nápoj paké, pomyslel si. Vstal.
"Nevím, co si o tom mám, myslet," řekl nejistě. "Ale jedno vím: neznám zlo, které by mi nahnalo strach."
Komu hrozil? Neznámým silám, které - pokud má mecin pravdu - se chystají zachvátit Pláň, nebo snad mecinovi?
Obrátil se ke vchodu. Počkal, až se i Terr zvedne, a pak vyšli do jasného, sluncem prohřátého dne. Kouzla nechali za zády.
Mecin se díval, jak ustává pohyb houně zakrývající vchod.
"Co s ním uděláš, mecine?" ozval se tiše Hvar.
"S kým?" otočil se kouzelník. "S Radem?"
"S nedbalým strážcem ohně. Nechal vyhasnout oheň. Podle zákona ,.."
Mecin mávl rukou.
"Zákony. .."
"...jsou svaté!" řekl mladík přísně. Mecin dobře věděl, že by učeň mohl vznést stížnost k Bratrstvu a že by asi prosadil svou. Když on sám byl ještě mladistvým adeptem, podobná věc se stala kdesi u Lakmonů. Nikdy ho, však nenapadlo, že by jeho vlastní učeň ...
"Moudrost je umění zamhouřit oči v pravou chvíli, Hvare."
"Zákon je nad veškerou moudrost. Kdyby stačila moudrost, nebylo by třeba zákonů."
"Poslouchal jsi dobře, o čem šla řeč?"
"Ano," přisvědčil Hvar.
"Jaký je tvůj názor?"
"Jen úcta k zákonu posílí klan v boji proti nepříteli."
Mecin najednou pocítil únavu. Jsem starý a Hvar mě brzy nahradí. Odejdu a zavládnou tu jiné pořádky. Jen zpovzdáli budu pozorovat běh dějů. Ale ... prosím tě, Hvare, dopřej mi ještě trochu času... Nahlas však řekl něco jiného:
"Odejdeš k Bratrstvu se stížností?"
"Ne," odpověděl Hvar bez zaváhání. Mecin ale pochopil, že za slůvkem "ne" zůstalo nevyřčené ještě jedno: "prozatím".
"Rychle! Rychle!"
Později se kamarádi, ale i dospělí ptali Karata, proč křičel "rychle", když spatřil ze Strážního vršku stříbřité stroje

přijíždějící od Zelené pouště. Otázka uváděla chlapce do značných rozpaků. Svým vrstevníkům na ni odpovídal pohlavky, a protože hoši z klanu Volných lovců si nenavykli přijímat pohlavky bez odporu, jazykovědná rozprava se vždycky zvrtla do rvačky. Dospělé Karat nemohl pohlavkovat. Mlčel tedy a koukal se na tazatele tak zle, že by pohlavek mohl být příjemnější. Karat se totiž styděl za to, že ho toho osudného rána nenapadlo nic chytřejšího a vhodnějšího než "rychle". Mohl křičet: "Cizinci přicházejí!" nebo "Všichni do zbraně!" či docela prostě mohl zaječet "Boj!", a celý klan by pochopil, že se blíží nebezpečí.
Karat ovšem neplácl to svoje "rychle" jen tak, bezdůvodně. Zvolání z něho vytrysklo mimoděk, v témž okamžiku, kdy chlapec stroje spatřil. Střízlivě uváženo, nic jiného asi v dané chvíli zakřičet nemohl. Stroje se totiž blížily tak, že se podobaly přeludu. Neslyšně plynuly nad vrcholky sporých stepních travin a zdálo se, že to jsou rybí měchýře, které někdo nafukuje neviditelnou slámkou. Jakmile si Karat uvědomil rychlost strojů, napadlo ho, že on sám musí utíkat do osady, aby se všichni připravili. Stroje se však blížily takovým tempem, že by chlapec nedokázal doběhnout včas, ba dokonce by nestačil sestavit kloudnou větu. Vyrazil tedy ze sebe to nejpodstatnější, to nejdůležitější: "Rychle."
Dlužno ovšem poznamenat, že toto zvolání, plně pochopitelné jen Karatovi a jen v okamžiku svého zrodu, mělo žádoucí účinek: převrátilo osadu vzhůru nohama. Ženy se svými ručními stavy, kůžemi a košíky zmizely v chýších, děti se ztratily někde v křovinách, m'tora Regular přestal bušit kladivem a stáhl se do přítmí svého příbytku, bublavě spílaje, psi se shlukli do naježené, vrčivé smečky uprostřed návsi a bojovníkům se objevily v rukou zbraně, náhle, jako zázrakem.
Osada totiž čekala, že se něco stane.
Mecin i Rad Haager sice drželi jazyk na uzdě, o Terrovi nemluvě, jenže žádné významné tajemství nezůstane dlouho uvězněno za mřížemi zubů. Vytéká očima a vyšumí ušima. Každé hnutí ruky a každý kročej ho vyzrazuje a netrvá to dlouho a je ho všude plno. Samo mlčení zasvěcených je významuplné, takže ona zadumaná mecinova tajemnost a Radova rázná nechuť hovořit prozradily to nejdůležitější: že cosi leží ve vzduchu, že stín tajemství leží na osadě. Jaké tajemství mohlo spojit mecina Valdo Mana s Radem Haagerem, dva muže, kteří měli k sobě takovou náklonnost, jakou má oheň k vodě? Jeho význam zřejmě překlenul dlouhotrvající, snad dokonce vrozenou nevraživost. Týkalo se tedy celé osady.
Jakmile rozumáři přišli ve svých úvahách do tohoto bodu, okamžitě jim svitlo. Tam na jihu, vzdáleno ruku a ještě ruku denních pochodů, leží město Roma, schoulené k nohám velebné hory Olympus, která hostí duchy předků na svém vrcholu. Město Roma, pokořené a vydrancované. Až dosud se nepomstilo, zřejmě proto, že pomsta je pokrm, který chutná nejlépe, když je studený. Mecinovo mlčení a Radovy nevrle poznámky vydráždily představivost obyvatel osady, a přestože se nikdo neodvážil o té hrozné vidině hovořit, všem bylo jasné, že čas odplaty nadešel.
Stačilo tedy, aby maličká postava chlapce na Strážním vršku začala poskakovat a k osadě dolehl vřískavý Karatův hlásek, všem šlehla myslí jediná věta: Už je to tady!
Ozbrojili se. Ale co dál? Kdyby se blížila válečná výprava Lakmonů, kdyby temné mraky oznamovaly příchod vichřice, kdyby se ozval dusot stáda grugerů, muži by znali svůj úkol. Co ale mají dělat teď?
Karat doběhl do osady. U m´torovy chýše se k němu připojil Dim. Prudce oddychovali. Zastavili se a překvapeně hleděli na náves. Proč bojovníci stojí jako zařezaní, každý před vchodem své chýše? Proč nedupají, proč se nepovzbuzují pokřikem klanu? Kde je mecin se svou pálivou vodou, která udělá i ze zbabělce hrdinu?
A tehdy se stalo něco nepochopitelného: muži najednou zmizeli v chýších, vytratili se z parády, vypařili se, než by jeden mrkl, a byli titam. Jen Bělohřívek seděl u ohně, protože byl strážce!
Karat zrudl hněvem i studem, ale najednou si všiml, že Dim jektá zuby. Z úkrytů se vyplížilo několik chlapců a děvčat. Tázavě se na Karata dívali: co mají dělat, když se bojovníci schovali? Karat zadoufal, že se stane něco spásného, že na náves vyběhne Rad Haager a zavelí k útoku, že... Ale co když se bojovníci ukryli jenom proto, aby mohli vetřelce napadnout znenadání, jediným drtivým útokem? Pak ovšem se musí ukrýt každý ...
"Schovat! Všichni do úkrytu!" zavelel dětské tlupě. "Zbraně mějte pohotově!" Nemusel to opakovat. Každý kluk měl nějakou zbraň, dřevěný bodák se špicí utvrzenou v ohni, anebo dokonce železnou dýku z m´torovy dílny. Děti se rozprchly stejně čile, jako to před chvílí udělali dospělí, a v okamžiku zbyl na návsi jen Bělohřívek, zbledlý rozčilením.
Kde všude se blyštěly zvědavé oči? V temných oválech vchodů, ve štěrbinách mezi stěnami, v křovinách a ve vysoké trávě, snad dokonce i v kotoučích dýmu nad kouřovými otvory ve střeše chýší. V osadě bylo ticho, rušené jen zoufalým mečením hladové kozy.
Na nedalekém návrší se mihl stříbrný stín. Bělohřívek ho zahlédl jen koutkem oka. Soustředěně hleděl na ohniště. Bál se ohlédnout, a současně měl strach o oheň. Kdyby teď oheň vyhasl, jako se to před několika dny stalo Dimovi, Rad Haager by nepomohl! Kdo ví, kde vlastně je, Rad Haager!
Neohlížel se, zato napínal sluch. Ticho dovede být přišernější než válečný pokřik nepřátel. Chlapci se roztřásly ruce. Duchové, dejte, ať zařve sbarro, ať zaburácí barrok, ať se stane cokoli...
Na náves vplynulo gravigyro.
Bělohřívek slyšel od starších bojovníků vyprávění o strojích, a Chromá noha dokonce dětem takové stroje kreslil. Měly oči, tlamu se zuby, šupiny nebo peří, vypadaly příšerně nebo dobromyslně, podle toho, jestli toho dne malíře trápila pakostnice, anebo zda měl dobrou náladu. Ale i ten nejstrašlivější stroj v podání Chromého nohy nebyl tak příšerný, jako byl ten, který se objevil na návsi, několik desítek kroků od zkamenělého Bělohřívka.
Co na něm bylo tak děsného? Měl snad krvavé oči a špičaté tesáky a zelenkavé šupiny? Nic takového. Nejhorší bylo, že tu byl, nepopiratelně skutečný, nezávislý na pakostnici Chromého nohy. Městský kluk by mu sotva věnoval pohled, protože to byl starý, třígyroskopový model s unavenými emitory, jak by ten městský kluk okamžitě poznal podle typického podélného kolébání. Bělohřívek však nikdy žádné gravigyro neviděl, a proto hleděl na tu starou káru jako na zjevení.

V boku stříbřité kapky se otevřely dveře a muž oblečený do modré, nápadně čisté kombinézy se namáhavě vysoukal ven. Rozhlédl se kolem sebe, se zjevnou úlevou se protáhl a pak volným krokem zamířil k Bělohřívkovi. Chlapec spatřil ve dveřním otvoru další tváře. Všiml si, že muž v modrém obleku má prázdné ruce. To bylo divné, protože starší bojovníci vyprávěli o zbraních lidí z města a popisovali
je jako krátké, nepříliš tlusté kovové klacky bez jakékoli špice nebo ostří, které však mají tu prazvláštní vlastnost, že z nich vychází paprsek čisté smrti.
Jde ke mně, uvědomil si Bělohřívek, a zabije mě. Slzy mu vstoupily do očí. Odhodlaně polkl. Ať si mě zabije, Karat mě pomstí!
Soustředil veškerou vůli, aby odvrátil od muže zrak, a zadíval se na ohniště. Pokusil se pohrabáčem obrátit poleno. Ubohý věčný oheň klanu! Opět byl ve vážném nebezpečí smrti!
Cizinec došel až k Bělohřívkovi. Byl drobný, ve všem všudy úhledný. Vlasy měl pečlivě ostříhané a učesané. Byl dokonale hezký, což samozřejmě neznamená, že na něho byl příjemný pohled. Ano, všechno na něm bylo pěkné: modré oči, přímý nos s jemně modelovanými nozdrami, nevelká ústa trvale vykroužená do polopohrdavého úsměvu. Tvář měl úzkou, s jasně vystouplými lícními kostmi. Když byl mladý, jistě míval líce ozdobené okrouhlými broskvovými stíny, jimiž příroda vyznamenává své nejlepší výtvory jako značkou nejvyšší kvality. Ale i teď, ve čtyřiceti letech, měl cizinec hebkou, jakoby hedvábnou pleť.
Zastavil se a zvolal:
"Hej! Chlapče, pojď sem."
Na náves pluly další čtyři stříbrné kapky. Zaujaly postavení po boku té prvé, ale jejich dveře zůstaly zavřené. Posádky zřejmě čekaly, co se bude dít dál.
"Rozumíš, co ti povídám? Mluvíš naší řečí?"
"Rozumím, cizince," odpověděl Bělohřívek stísněně.
"Proč jsi tedy neodpověděl?"
"Nepozdravil jsi mě."
Cizincův obličej na okamžik zledovatěl a Bělohřívek v tom okamžiku vytušil, že to je pravá tvář toho muže.
Cizinec vynaložil jisté úsilí, aby se usmál.
"Ach tak," řekl teatrálně, "promiň. Zdravím tě, náčelníku, jménem rady Planetární unie. Moje skromné jméno je Vil Scharra a jsem úřadující správce planety Marsu, jestli ti to něco říká. Jsem považovaný za celkem důležitou osobu a nemusíš se stydět povstat, když s tebou mluvím."
"Mír," pozdravil ho chlapec. "Nejsem náčelník, jsem chlapec. Jmenuji se Bělohřívek. Vstát nesmím, protože jsem strážce ohně."
"Strážce ohně, jak důležitá funkce!" zasmál se správce Scharra. "Nějak ti špatně hoří, ten tvůj oheň. Když dovolíš, pomůžu ti s ním."
Sáhl pro něco do kapsy a vykročil. Bělohřívek si všiml, že Scharra drží to, černil Rad Haager říká zapalovač.
"Stůj!" vykřikl chlapec, až mu hlas rozčilením přeskočil. Vyskočil a vytáhl z pouzdra dýku.
"Vida, přece jsi vstal!"
"Bráním oheň," řekl chlapec vážně. "Když uděláš ještě jeden krok, musím tě zabít."
"To je mi ale přivítání," řekl správce Scharra. "Opravdu mě nepustíš, abych se ohřál?"
"K ohni smí jenom mandyr, mecin a piloti."
"Opravdu věříš, že mě zabiješ?" ušklíbl se správce Scharra. Nakročil, Bělohřívek napřáhl zbraň, ale vtom zasvistl šíp a zabodl se do země přesně do toho místa, kam by správce šlápl, kdyby krok dokončil. V tu chvíli se už otevřely dveře i čtyř zbývajících gravigyr a osádky vystupovaly ven. K Bělohřívkovi přiběhl Karat s lukem v ruce.
"Vida, druhý strážce ohně," podotkl správce hněvivě. Chtěl ještě něco říci, ale z hloučku cizinců vyšel tlustý muž, nápadný svým černým plnovousem.
"Nechte toho, doktore," volal na správce Scharru. "Ti kluci mají pravdu. Nechte je hlídat ten oheň. Máme jiné věci na práci."
Měl hlučný hlas, trochu chraplavý. Chlapci na něho hleděli užasle, protože ještě nikdy nespatřili vousatého muže. Muži klanu Volných lovců si vousy vytrhávali i s kořínky. Nebáli se ho však. Vycítili, že jim nechce ublížit, jako by jim nikdy neublížil Rad Haager. Měl na sobě koženou bundu a modré kalhoty z měkké, podélně vroubkované tkaniny. Plnovous stejnoměrně pokrýval jeho líce. Vousy měl nakrátko ostříhané, ale do hladka si nestříhal ani čtvereční centimetr své tváře.
"Buďte zdrávi, kluci, nebo... mír, jak říkáte vy. Nepřišli jsme vám ublížit a nechceme uhasit váš oheň. Hlídáte ho dobře, jen co je pravda. Jste prima kluci a ty báječně střílíš z luku. Jak ti říkají?"
"Karat," odpověděl mladý lučištník.
"Já jsem Kenzo Miram, kamarádi mi říkají Miri. Chcete mi tak taky říkat?"
"Chceme," vyhrkli oba chlapci. "Tak honem zašťourejte do toho ohně, kouří teď míň než před chvílí. Potřebujeme mluvit s vaším šéfem, nebo náčelníkem, jak mu asi říkáte. Ty zřejmě smíš odejít od ohně, Karate. Můžeš nám někoho takového zavolat?"
"Snižujete moji autoritu, Mirame," řekl správce Scharra tiše. "Zapomínáte, že tu vystupuju jako úřední osoba!"
"Vystupujete prachpitomě," zabručel Miram, a ani se na něho nepodíval. "Jsme tu pět minut a už se střílelo! Děkuju mockrát za takovou autoritu!"
Správce Scharra chtěl něco namítnout, ale Miram mávl svou lopatovitou rukou a Karat odběhl. Chvíli mu trvalo, než našel Jo Vessyho,
Rada Haagera a Valdo Mana. Tři nejvýznamnější muži kmene spolu s dalšími bojovníky střežili nejdůležitější klanový

majetek, totiž stádo koní. Když se vracel, následován třemi hodnostáři, tvářil se chlapec tak pyšně, jako by on sám byl náčelníkem Volných lovců. Stojí za poznámku, že Jo Vessy stačil v neuvěřitelně krátké chvíli pomalovat svoji tvář žlutou a červenou hlinkou a vypadal strašlivě. Jen pomněnkově modré oči prozrazovaly, že náčelníkova sveřepá krutost je skutečně jen dílem válečného zbarvení.
Válečníci vedení Karatem obezřetně obešli kokpit, neboť ani oni nesměli to posvátně místo poskvrnit tím, že by si zkrátili cestu kolem ohniště, a zastavili se, jak se sluší, na délku pěti oštěpů od cizinců.
Správce Scharra přísně odkašlal, ale Miram na něho nečekal a ujal se slova.
"Mír," řekl. "My jsme ale spíš zvyklí zdravit ‚dobrý den'."
Mecin s mandyrem na sebe udiveně pohlédli.
"Řekl jsi ‚mír', cizinče?" zeptal se Rad Haager, Terr usedl u jeho nohou.
"To není jen pozdrav," řekl mandyr klanu Volných lovců Jo Vessy. "Nebereme slovo mír na lehkou váhu."
Terr ulehl a položil hlavu na tlapy. Nevětřil nebezpečí.
"My taky ne," ujistil mandyra Miram. "Viďte, doktore?"
"Ovšem," přisvědčil správce Scharra. "Vážení spoluobčané, marsovští rodáci! Sešli jsme se zde a v tento den ve významné době, kdy evoluční vektor hominidního genu dosáhl jistého tangenciálního bodu střetu s vektory genů jiných, extrasolárních kultur, čímž se řečený tangenciální bod současně stává i uzlovým bodem pro další expanzi, nejen ve smyslu spaciálním a temporálním, nýbrž - a to především - ve smyslu etickém, Ano, váženi spoluobčané a marsovští rodáci . . ."
"Vy nechcete válku?" zeptal se Rad Haager Mirama. Miram se rozesmál a správce Scharra sklapl ústa a uraženě je sešpulil, takže jeho nos spolu s Okrouhlíkem úst vytvořil nepříliš výrazný vykřičník jakéhosi protestu.
"Moje jméno je Rad Haager," pokračoval lovec naléhavě.
"Těší nás. Já jsem Kenzo Miram, tohle je úřadující správce Marsu doktor Vil Scharra a tam vzadu stojí Petr Abrahám a Vera Pokrovská a spousta dalších lidí, které vám představím později. No a v těch kárách tam vzadu je zbytek party."
"Dobrá, ale já jsem ten Rad Haager! Můžete 'mne odvézt, pod podmínkou, že osadu necháte v klidu."
"To nebylo domluveno, Rade!" zaprotestoval Jo Vessy. "Nestrpím, abys ty jediný ..."
"Už jsem řekl. Moje slovo platí, mužové. Zde je můj meč."
Rad odepnul opasek a podal ho Kenzo Miramovi.
Miram zakoktal něco rozpačitého a Vera Pokrovská vykvikla:
"Nesahej na to! Může na tom být nákaza!" "Já jsem všechno zavinil," pokračoval Rad. "Co jsi zavinil?" divil se Kenzo Miram. "Že před sedmi zimami vyhořelo město Roma. Že hynuli lidé umělí i živoucí!"
"Není to jenom tvoje vina!" zvolal jo Vessy. "Nevěř mu, cizinče jménem Miram. Rad byl možná první, ale ne jediný, a nebyl to on, kdo přinesl nejvíc zkázy do vašeho města. Já například ...," zamrkal modrýma očima, "já zapálil dva domy. Ano, já to byl."
"No tohle," vydechl užaslý správce Scharra. Chtěl by pokračovat v nacvičeném projevu o tangenciálním bodu evolučního vektoru, ale na náves vyběhl svalnatý dlouhán podobně pomalovaný jako Jo Vessy a křičel:
"Já jsem vypálil ve vašem městě tolik velkých domů," ukázal čtyři prsty, ale protože mu chyběl prostředník, nebylo zcela zřejmé, kolik jich vlastně spálil. "Můj meč zbavil hodně hodně mužů bílé krve!"
Měl na mysli androidy, ty podivné bytosti, které vypadaly jako člověk, a přece nebyly lidmi. Při vpádu do Romy jich lovci hodně pobili. Jejich nepřirozená existence je dráždila, protože nedokázali pochopit, co tihle lidé-nelidé jsou vlastně zač.
"Zde je moje kořist. Vracím ji jako výkupné."
Bojovník odepnul od opasku ozdobeného skalpy váček a vysypal Miramovi k nohám několik starožitných lžiček a vidliček z pravého plastiku.
Ale to už na náves vbíhali další zmalovaní bojovníci a křičeli jeden přes druhého:
"Já také pobil mnoho mužů bílé krve a vypálil jsem dvě ruce velkých domů! Já rozbil sekerou dům na kolech! Já zabíjel! Já zapaloval!" Do bojovníků vjela podivná třeštivost. Napětí se v nich zlomilo. Radův příklad je strhl. Byli sice stateční, ale všichni věděli, že válka s lidmi z města je marná. Kdyby vedoucí muži klanu dali pokyn, neváhali by před sebezničujícím bojem. Jenže ani náčelník, ani mecin, ani Rad nechtěli bojovat. Proč by se tedy oni sami měli hnát do záhuby? Cizinci se spokojí s výkupným, odpustí bojovníkům jejich vinu, když dostanou nazpět nakoupený majetek...
"Já zapálil víc domů, než je hvězd na nebi! Já pobil tolik mužů bílé krve, že po zemi se
valil potok! Já rozsekal černou skříňku a ta mi roztavila meč, jako by byl z loje!"
Tento bojovník neuměle vypovídal o své zkušenosti s energetickým akumulátorem, který se nešťastnou náhodou připletl do cesty jeho Modrému meči.
Cizinci tiše žasli. Shlukli se k sobě a civěli na divochy, kteří křepčili kolem nich se zbraněmi v rukou a z plna hrdel se chvástali válečnými úspěchy, které, kdyby byly jen z poloviny pravdivé, by svědčily o vyplenění města velkého jako celý povrch planety Marsu. Vypadali divoce a chovali se bojovně, ale to bylo jen zdání. Svým vystupováním chtěli sami před sebou zakrýt prostý fakt, že jejich vychloubání je vlastně zpověď, že celý ten rej není nic jiného než společná prosba o odpuštění viny a že vracejí, co naloupili, v pokorné naději, že jim cizinci odpustí.
Hromádka navrácených předmětů se rozrůstala a brzy se na návsi' nakupila úctyhodná hromada, a cizinci ani nestačili žasnout, co všechno opustilo přítmí úkrytů: klec na kanára, gravibloky, kolečkové brusle, deštník, který v Romě neměl žádný smysl, protože ve městě nikdy nepršelo, vybité energonádobí, trepky, falešné starožitné zbraně, uloupené v Cirku Maximu, harampádí bez ladu a skladu, a hlavně bez užitku, protože nemohlo plnit svůj účel zde, v pustině, kde nejbližší energetický zdroj byl vzdálen na desítky kilometrů daleko.
Když muži vrátili svoji kořist, ustoupili ke svým chýším a udělali místo ženám. Ty vycházely důstojné z chýší s hlavami

sklopenými a nesly další výkupné: nejkrásnější pokrývky, korálkové pásy, jemně vyčiněné kůže, bohatě zdobené malbami, a dokonce i slepá stařena Kobylí hlava se přibelhala a obohatila společnou hromadu o to, co měla nejcennějšího, o vypelichaný, silně páchnoucí kožešinový vak, ve kterém si navečer vyhřívala svoje chromé nohy. Pak osada ztichla a všichni upřeli na cizince zraky v němém očekávání. Bude to stačit? Ochladí dary žár hněvu? Cizinci se však tvářili rozpačitě. "Můžete nám konečně prozradit, co to všechno znamená?" zvolal Kenzo Miram.
"Je to výkupné," odpověděl mandyr Jo Vessy, poněkud podrážděný tím, že cizinci předstírají nechápavost. "Dáváme vám to nejcennější, co máme, jako odškodné za to, co jsme způsobili."
"Nerozumím vám," vrtěl hlavou správce Scharra. "Co jste provedli?" "Vypálili jsme vaše město!" "Cože? Jaké město? Když jsme ráno odjížděli, všechno bylo v pořádku. Viděli jste někdo nějaký oheň?"
"Jaký oheň?" odpověděl Miram. "To je nesmysl! Tihle mládenci jezdí na koni, pokud vím. Jak by mohli vypálit Romu a vrátit se do osady dřív, než jsme stačili přijet? Nechci vás urazit, přátelé, ale ... nenamluvil vám někdo něco? Třeba jste měli včera večer hostinu a člověk si někdy popovídá s kamarády a má v noci živé sny."
Konečně Scharrovi svitlo.
"Poslyšte, nemáte na mysli občanskou válku před sedmi lety?"
"Ano, občanská válka se tomu říkalo," přisvědčil Rad Haager.
Scharra se podivil.
"Copak nevíte," řekl s povytaženým obočím, "že promlčecí doba občanskoprávních sporů je pět let?" Jo Vessy mu nerozuměl a obrátil se na Mirama. Podle jeho názoru se to všechno stalo tak nedávno...
Miram pokrčil rameny.
"Žijete tak trochu... v ústraní a nevíte, co se venku děje. Město Roma je dnes třikrát větší než dřív a žijí v něm docela noví lidé. Ze starých usedlíků tam zbyl snad jen tucet obyvatel a možná, že přeháním. Žijí tam dnes i esa, promiňte, vy nevíte, kdo to je: jsou to extrasolární bytosti, zkratkou se jim říká eso. Nejsou to lidé a přiletěli k nám z daleka... z hvězd, chápete to? Jednoho sami uvidíte, přijel s námi a čeká v gravu. Lidičky, minulost nikoho nezajímá a o té vaší válečné výpravě dnes vědí snad jenom historici, ale normální lidi na ni kašlou, to mi můžete věřit."
"Vy si tedy nežádáte pomstu?" ubezpečoval se Rad Haager.
"Naprosto ne," smál se Miram. "Tyhle hezké věci si odneste domů a schovejte si i tu vaši... kořist. Těšte se s ní, jak umíte."
"Proč jste tedy přišli?" zahřměl mecin Valdo Man. Až dosud se do hovoru příliš nemíchal. Stejně jako jeho druhům i jemu spadl kámen ze srdce, ale přesto byl poněkud podrážděný, jako vždy, když stál před záhadou, na niž nenacházel odpověď.
Odpověděl mu mladý muž, kterého Miram představil jako Petra Abraháma.
"Jsme zpravodajský tým plastivizní sítě."
Nebylo mu víc než dvacet let. Sebevědomí ho drželo pěkně zpříma. Rovný mohutný nos mu takřka bez přechodu navazoval na široké čelo, jak to Rad Haager viděl na některých sochách v Cirku Maximu. Tvář měl širokou, plná ústa a velká kulatá brada s důlkem uprostřed vyvolávala dojem značné fyzické síly. Pleť měl jemnou, sametově hebkou jako správce Scharra. Všechny křivky a plochy jeho obličeje byly jemné, oblé, půvabně zakroužené, takže celek vypadal trochu změkčile, až ženský.
Snad proto, aby vypadal mužněji, nosil Petr Abrahám vlasy divoce rozhárané, ale možná v tom žádný úmysl nebyl. Tyhle kudrnaté pačesy podobné žíním bylo věru těžko zkrotit nůžkami a hřebenem!
S výjimkou Rada Haagera neměl žádný lovec přesnější představu o tom, co to vlastně ta plastivize je. Jedno však pochopili všichni s úlevnou jistotou: cizinci nejsou vojáci a nepřišli ve zlém.
Jako na povel se ženy a muži rozběhli vpřed, ženy se zmocnily neuváženě předložených darů a muži spěchali uchvátit svoji kořist, kterou stejně neuváženě nabídli k vrácení. Neobešlo se to bez hlučného handrkování. Několik žen si vjelo do vlasů a muži je museli rozhánět. Nejvíc křičela Kobylí hlava, která sice získala nazpět svůj kožešinový vak, ale tvrdila, že Skákavá laň jí ukradla vyšívaný přehoz. Marně ji uklidňovali, nic na ni neplatilo, a zejména nechtěla pochopit, že Skákavá laň v osadě už není, protože před dvěma zimami odešla k předkům. Museli ji tedy odvléci a ještě dlouho se z její zchátralé chýše ozývalo rozhněvané kdákání.
Petr Abrahám to hemžení okouzleně pozoroval. Před odjezdem na Pláň prostudoval všechny dostupné dokumenty, ale sebepodrobnější líčení očitých svědků ani učené rozklady etnografů nemohly nahradit zkušenosti pěti minut skutečného pobytu v tomto podivném světě nefalšované divokosti. V chlapeckých letech Petr nadšeně sledoval historické seriály v plastivizi a opravdu by ho ani ve snu nenapadlo, že spatří něco podobného na vlastní oči. Byl šťastný, že se tady ocitl, a nevyměnil by tuto reportáž ani za cestu na Tramion, sídelní planetu Kruhu v Galaktickém centru, kterou doposud žádný člověk nesměl navštívit a hned tak asi nenavštíví, třebaže od navázání styků s Kruhem už uplynulo sedm let.
Petrovo nadšení ovšem nesdíleli všichni členové plastivizního štábu. Technici postávali kolem gravigyr a uštěpačně komentovali dění kolem sebe. Pilot Maudr se ledabyle opíral o stěnu svého stroje a svým postojem dával najevo, že se nenechá ničím překvapit, protože za dlouhá léta služby ve štába plastivizního zpravodajství už spatřil vše, co lze spatřit.
Ledabylost však z něho spadla, napřímil se, a také technici ztichli.
Dveře posledního, doposud zavřeného grava se otevřely a příslušníci klanu Volných lovců měli příležitost spatřit poprvé ve svém životě bytost narozenou pod cizím sluncem.
Ke štábu plastivizního zpravodajství se připojila Jeho Excelence, mimořádný pozorovatel Kruhu Sapir Plavnak. Pozorovatel, jak se o něm vědělo, pocházel z Tramionu a patřil tedy k rase bytostí plavnaků. Vzrůstem byl nevysoký, asi jako desetiletý chlapec, a také jeho tělesná konstrukce byla křehká. Na první pohled vypadala poněkud pitvorně, až

zrůdně. Měl poměrně dlouhé nohy a krátké ručky, dědictví po předcích, kteří se prohánělipo pláních Tramionu dlouhatánskými skoky. Od té doby však uplynuly statisíce let. Rasa plavnaků, to nebylo lidem neznámo, patřila k prvním, které v celé Galaxii přešly z temnoty zvířeckosti na výsluní rozumu. Pohyboval se pomalu, ladně. Každým gestem dával najevo moudrou vyrovnanost. Oblečený byl do stříbřité kombinézy, upnuté u tenkého krku, který nesl vyzáblou, bezvousou a zcela lysou hlavu. Nejnápadnějším rysem obličeje byla veliká, takřka žabí ústa pod drobným nosíkem s jedinou nozdrou, a také uši, kožnatá, poněkud plandavé. Barva jeho pleti byla bledá, skoro nazelenalá. Zato oči byly výrazné, duhově zbarvené. Zdálo se, že to jsou tůňky roztaveného kovu, chvěly se v ustavičném pohybu.
Lidé, kteří měli příležitost strávit nějakou dobu v blízkosti nějakého plavnaka - a takových lidí doposud nebylo mnoho, shodně vypovídali o svém dojmu, že obyvatelé Tramionu jsou vybaveni zázračně bystrým zrakem, který jim umožní pozorovat i vzdálené objekty neuvěřitelně přesně. Ke stejnému závěru už došli členové plastivizního týmu a Miri v soukromí tvrdil, že Excelence vidí líp než objektiv jeho kamery a že pravděpodobně jeho oči nemají pevnou ohniskovou vzdálenost, nýbrž proměnlivou, jako transfokátor. Na temeni hlavy měl Sapir Plavnak dvojici malých růžků s paličkami na konci.
Na osadu lehlo stísněné ticho.
Jeho Excelence byla natolik inteligentní, že si dobře uvědomovala, jakým dojmem asi jeho zjev působí.
"Mír," řekl mimořádný pozorovatel a půvabně pozdravil šestiprstou ručkou. Rad Haager úkosem pohlédl na Petra Abraháma. Měl své zkušenosti s mimozemšťany a věděl, že se snadno učí pozemské jazyky. Přesto ho překvapilo, jak čistě, bez cizího přízvuku plavnak to slovo pronesl.
V době historického setkání s mimozemšťany, k němuž došlo díky Soukově vynálezu časosběrného motoru, bylo Petrovi dvanáct let. Patřil tedy ke generaci, která se rychle naučila chápat soužití s Kruhem jako samozřejmost. Zbytek ostychu však před těmi zvláštními bytostmi přece jenom pociťoval. Snad až si příští, nebo dokonce přespříští generace skutečně zvykne na myšlenku, že lidstvo je malou a ne příliš významnou součástí galaktického společenství. Tehdy zanikne pojem "mimozemšťan".
Plavnak se vážně ubíral podél chýší a zřejmě se snažil předstírat, že není zvědav na to, co se děje uvnitř. Duhové oči mu však jenom hrály, a zejména Miram, zkušený kameraman, by byl ochoten přísahat, že plavnakovy "transfokační oči", jak říkal, vidí i za roh. Usmál se a obrátil tvář ke skupince bojovníků, ve které nechyběl Rad, mandyr a mecin.
"To je náš host, Jeho Excelence Sapir Plavnak. Jmenuje se skutečně jen Sapir, Plavnak je název jeho rasy, ale on trvá na tom, abychom ho oslovovali Sapir Plavnak. Pochází z planety Tramion."
"Odkud?" nechápavě se zeptal mandyr.
"Tramion je planeta strašně a strašně moc vzdálená od Země i od Marsu ..., což je vlastně totéž. Její Slunce je tak daleko, že ani ten nejsilnější gravitační teleskop je nezahlédne."
Mandyr na něho nedůvěřivě pohlédl a pomyslel si, že tihle lidé z města si vymýšlejí divné legendy.
Plavnak zamířil k jejich skupince.
Miram mu představil své nové přátele. Jako obvykle, Sapir Plavnak mluvil jen málo. kladl úsečné, několikaslovné otázky. Nejvíc ho zaujal mecin Valdo Man.
"Ten léčí nemocné, předpovídá počasí," vysvětloval Miram, ale mecin ho přerušil.
"Já ovlivňuji počasí."
Řekl to velice vážně, skoro popuzeně. Miram chtěl zažertovat.
"Pardon, on ovlivňuje počasí," řekl s hranou obřadností, a dodal: "On je tak trochu kouzelník."
"Já jsem kouzelník," opravil ho Valdo Man.
Pozorovatel Kruhu nikterak neokomentoval tuto malou rozepři. Tiše stál, důstojná drobná postava, a očima z tekutého kovu hleděl na mecina. Rad si uvědomil, že on sám by nevydržel ten pohled, avšak mecin se ani nezachvěl a nezdálo se, že by ho ona tajuplná bytost nějak mohla vyvést z míry. Lovec náhle zpozorněl. Kolem páteře se mu rozlilo teplo a zazdálo se mu, že k němu doléhá nějaký vzdálený hlas. Moc dobře věděl, co se to stalo. Ozval se jeho daimon Terr, který - ač na první pohled obyčejné zvíře - skrýval v sobě víc tajemných schopností než celé Bratrstvo bílého plamene. Terr se ozval, a to nemohlo znamenat nic jiného než nebezpečí. Odkud hrozilo? Od té divné bytosti jménem Sapir Plavnak? Ne, to jistě ne. Bezděčně otočil hlavu stranou, snad ho Terr k tomu přiměl. Spatřil tři mladé bojovníky, Neda Martena, Krutého grugera a Golo Zese. Pozor na ně, to snad mu chtěl Terr sdělit. Mají zlé myšlenky.
A uvědomil si, že také podivný Sapir Plavnak cítí přítomnost nepřátelsky naladěných bojovníků.
Rad Haager nikdy nevěřil na kouzla, legendám se smál a všechny čarodějné zápovědi ho jen dráždily k tomu, aby je překračoval. Terrovy nevysvětlitelné schopnosti ho proto hněvaly. Rád by se vymanil z jejich vlivu, ale Terr se nikdy nezmýlil, když svého pána, nebo spíš přítele, v případech nebezpečí varoval. Ne, ten vnitřní hlas nelze brát na lehkou váhu. Mladí bojovníci chystají něco zlého. Terr dokázal vycítit jejich úmysly a také cizinec Sapir Plavnak ovládá nevysvětlitelné umění hovoru beze slov. Ať se to Radovi líbí nebo nelíbí, pochybovat o tom nemůže.
Sapir Plavnak se pomalu k mladým mužům otočil.
První vykročil Krutý gruger a oba jeho přátelé se vydali za ním. Šli pomalu, neochotně, trochu jako ve snách. Petra napadlo, že Plavnak je k sobě připoutal neviditelným lanem a přitahuje je k sobě silou, které nedokážou vzdorovat.
Mlčel, ale v jeho mlčení byla otázka.
Jo Vessy promluvil. Představil bojovníky jejich jmény a vysvětlil, že patří k nejstatečnějším bojovníkům a lovcům. Už brzy zasednou
v kokpitu, budou z nich piloti a některý z nich, kdo ví, jednou povede celý klan jako jeho mandyr.
Najednou se všichni ve skupince zadívali na skalpy, které se houpaly u opasku pomalu přicházejícího Krutého grugera.
Byla to Plavnakova otázka? Jo Vessy považoval za nutné odpovědět.
"Když bojovník v zápase přemůže protivníka a odešle jeho duši k předkům, pozdraví ji, a pak soupeři stáhne nožem

kůži z hlavy, aby se duše nemohla vrátit."
Miramovi se udělalo trochu nevolno a také Petr se otřásl. Co tomu řekne Jeho Excelence? Každý přece ví, jaká je funkce pozorovatelů, kteří jsou rozptýleni po celé Unii. Zkoumají lidstvo, hodnotí jeho duševní schopnosti a hodnoty a na jejich dobrozdání bude záležet, zda bude lidem umožněno to, co jim doposud dovoleno není, totiž vstup do Kruhu se všemi právy. Co tomu řeknou Nejvyšší, až se dozvědí, že v Unii, v tom malém společenství na okraji galaktické čočky, žije skupina vzájemně se zabíjejících bytostí! Správce Scharra zalapal po dechu. Zdálo se, že se dusí. Chtěl zřejmě něco říci, ale nedokázal překonat neznámou sílu, která mu svírala hrdlo. Měl na jazyku dlouhatánský projev odsuzující barbarství loveckých kmenů a současně ujišťující vzácného hosta, že v blízké době budou všechny ty divošské výstřelky odstraněny, neboť tomu už nebrání žádné byrokratické předpisy zakazující vstup civilizovaných lidí na Pláň. To všechno chtěl Jeho Excelenci sdělit, ale nemohl.
Sapiru Plavnakovi nevadilo mlčení správce Scharry, spíš naopak.
Také Rad chtěl promluvit. Rád by hostům vysvětlil, jak to s těmi skalpy vlastně je. Válečná střetnutí klanů jsou povětšině jen divoká hra, a raněných bojovníků se zpravidla ujme Bratrstvo bílého plamene dřív, než by vítěz měl příležitost ke skutečnému skalpování. Co se tedy houpe bojovníkům u pasu? Nejspíš to jsou psí kůže, Rad by byl ochoten dát za to ruku do ohně.
Napětí polevilo jako mávnutím kouzelného proutku. Plavnak obrátil pozornost jinam a také ostatní vzápětí nato přestali o skalpech skutečných či domnělých přemýšlet. Host procházel osadou mlčky, otázky za něho kladli jiní, zejména Petr Abrahám. Proč v ozdobách zdejších žen převládá temně žlutá barva, má to nějaký skrytý význam, nebo se ženám barva prostě jenom líbí? Jak se pletou košíky? Co znamenají svislé jizvy na tváři mandyra Jo Vessyho? Kdo se stará o stařenu Kobylí hlavu, která si už nedokáže sama obstarat živobytí?
Proč mají někteří bojovníci pera ve vlasech a proč jsou na některých z nich okrouhlé terčíky a příčné pruhy? Nikdo nenosí takový náhrdelník jako Rad Haager; je to náhoda, nebo záměr? Odpovídal Jo Vessy. Mecin se rozhovoru neúčastnil, byl neklidný - znepokojeně pozoroval, co se děje na opačném konci osady.
Kolem gravigyr bylo rušno. Muži v modrých overalech vynášeli z kapkovitých strojů velké kovové krabice, kotouče kabelů, neforemné stojany a skládací nábytek. Zdálo se, že grava jsou bezedná. Když však cizinci postavili pivní plastikový dům, mecin vztyčil hrozebně ruku a zvolal:
"Tak dost!"
"Je něco v nepořádku?" staral se správce Scharra, který až dosud tiše naslouchal.
"Ti lidé tam postavili chýši!"
"Ovšem," přisvědčil Miram. "To jsou obytné buňky z pseudohmoty. Nemějte starosti, zase je zrušíme, až pojedeme pryč."
Mecin ale vrtěl hlavou.
"Tam nesmí stát, musíte je přestěhovat."
Těžkým klusem se rozběhl k technikum.
"Vida, pan kouzelník bude dělat potíže," poznamenal Miram a spolu s ostatními se vydal k dějišti sporu.
Hádka byla prudká. Mecin byl neústupný a opakoval, že chýše se smí stavět jenom na dobrém místě a že technici stavějí svůj dům na špatném místě.
Správce Scharra se zatvářil pohoršena. Další příklad temného divošského myšlení. Dával jasně najevo, že stojí na straně šéftechnika, který se rozčiloval nejvíc.
"Za stavbu odpovídám já," hněval se ten muž. "Máme povolení k reportáži? Máme! To znamená, že máme povolení konat všechny potřebné práce. Kdo je vlastně tady ten chlap? Náčelník?"
"Ne," odpověděl mu jeden z techniků. "Tohle je náčelník!"
Ukázal na Jo Vessyho.
Náčelník rozpačitě zamrkal modrýma očima.
‚O volbě dobrého místa rozhoduje mecin," řekl.
"Tak je to náčelník, nebo není?" teatrálně se zeptal technik. "Kdo tady rozhoduje? Kde tady vůbec může rozhodovat?"
"Mějte rozum, lidi," řekl jim Petr Abrahám. "Přišli jsme sem točit reportáž. Nebudeme přece dělat potíže."
Jenže muži se už rozkohoutili a nechtěli ustoupit.
"Vy do toho nemáte už vůbec co mluvit. My podléháme technické správě, máme svoje předpisy a víme, jaké jsou naše povinnosti, ale taky práva. Když se vám to nelíbí, můžete si
stěžovat svému šéfredaktorovi a ten se obrátí na vedoucího technické správy."
Správce Scharra při těch slovech souhlasně přikyvoval.
"No tak, chlapi," ozval se Miram. Zmlkl, protože si všiml Krutého grugera a jeho přátel. Pomalu přicházeli. Hroty jejich oštěpů zářily v slunci.
V tu chvíli promluvil Plavnak. Řekl:
"Tento kompetenční spor snadno vyřešíme. Od této chvíle vydávám rozhodnutí já, zde je moje pověření." Ukázal kartu se zlatým znakem Unie a obrátil se k mecinovi. "Kde je dobré místo?"
Večer se v osadě konala veliká slavnost. Na návsi zaplály ohně, hudebníci rozezvučeli svoje bubínky, píšťaly a chřestidla a ve vzduchu vonělo pečené grugeří maso.
Mladí muži a ženy zatančili cizincům na počest. Předvedli Tanec úspěšného lovu, několik válečných tanců a Jo Vessy po poradě s Valdo Manem dovolil, aby se tančil i prastarý Tanec červeného pruhu.
Tento tanec vyvolal velkou zvědavost. Naposledy se v osadě tančil před sedmi zimami, když se válečná výprava Volných lovců vrátila z vypleněného města Romy a bylo třeba odměnit nejstatečnější bojovníky. Mladí bojovníci se na něj pamatovali jenom matně a děti ho neviděly nikdy.

Vyžadoval pečlivou přípravu. Ženy vynesly z náčelníkovy chýše dlouhý pruh červené tkaniny, sbalený do objemného válce. U Rychlého potoka ho rozbalily, odstranily z něho snítky vonných bylin, které ho chránily před zkázou. a pečlivě ho očistily. Potom ho přenesly na náves a položily ho přesně v ose osady tak, aby se jedním koncem dotýkal kokpitu. Pracovaly zvolna, soustředěně, a hlavně mlčky, což samo o sobě bylo cosi neslýchaného. Ani děti neskotačily, nepraly se a nevřeštěly jako obvykle, když slavnostně oděné ženy kladly pruh na pečlivě umetenou zem.
K druhému konci pruhu mladí muži postavili velikou, bohatě vyřezávanou lavici tak, aby k němu stála kolmo. Tím byly přípravy hotovy. Cizinci se zatím účastnili večeře, obdivovali další taneční a pěvecká vystoupení a na závěr každého čísla nadšeně tleskali. Netušili však, že mandyr Jo Vessy má s přípravou Tance červeného primu těžkosti.
Bylo totiž třeba určit hlavního tanečníka a jím se nemohl stát ledaskdo. Po zralé úvaze se Jo Vessy rozhodl pro Krutého grugera. Byl to mladý statečný bojovník a lovec a prošel
zkouškou zasvěcení, takže mohl vstoupit do kokpitu. Krutý gruger se však tance zúčastnit nechtěl.
"Je to hanba, náčelníku, a já se stydím za tebe, že jsi ji připustil. Tanec červeného pruhu je náš tanec a žádný cizinec nemá právo okounět pro svou zábavu!"
Jo Vessy se zamračil. Hněval se, že se mladík odvážil odporu, a tím víc se hněval, že si uvědomoval, jak správně mladík hovoří. Trápily ho pochybnosti. Teď už si nebyl jistý, že rozhodl správně, když dal pokyn k přípravám Tance červeného pruhu. Pravda, mecin s tancem souhlasil, ale co naplat, rozhodující slovo měl on. Ned Marten dřepěl opodál, tvářil se lhostejně a brouskem ostřil špici svého oštěpu. Neříkal nic, ale bezpochyby dobře slyšel,
o čem si mandyr s Krutým grugerem povídá, a určitě souhlasí se svým přítelem.
"Nejde o to, aby cizinci měli zábavu," řekl mandyr. "Chceme jim předvést život klanu v plné slávě!"
"Proč?" zeptal se Krutý gruger. "Co nám na nich záleží?"
"Jim záleží na nás," odpověděl Jo Vessy nejistě. "Přinesli s sebou stroje, které umožní i lidem na hvězdách vidět naše tance, poslouchat naše zpěvy, obdivovat naše zbraně, nádoby, podobizny předků, oděvy ..."
"Proč to mají vidět?"
"Protože... protože si to zasloužíme!"
"Tak?" usmál se Krutý gruger nevesele. "Zasloužíme? Vydobyli jsme si pozornost hvězd svou statečností? Zvítězili jsme nad klany Hor? Ulovili jsme tolik grugerů, že naše ženy nebudou v zimě hladovět? Čím jsme si tu pozornost zasloužili? Řeknu ti to, náčelníku. Cizinci přijeli okounět, jako když děti civí na polapené mládě sbarra. Chvilku si s ním hrají, mládě má strach, pokusí se utéct a děti ho zabijí."
"Cizinci nás nechtějí zabít! Nemají s sebou zbraně."
"Proč tedy nezabijeme my je?" zeptal se Krutý gruger zdánlivě lhostejně. Jo Vessy si všiml, že Ned Marten zvedl hlavu a dívá se na něho.
"Jsi vzteklý," řekl mandyr mladému muži. "Jsi blázen. Jdi mi z očí."
Jako tanečníka nakonec vyvolil Živý oheň, starého bojovníka, jednoho z pilotů. Už po mnoho zim sedával v kokpitu u poradního ohně a v mladších letech podvakrát tančil na červeném pruhu. Mandyrova výzva ho potěšila. Věděl, že nejlepší léta má za sebou, a nikdy by ho nenapadlo, že se na červený pruh ještě vrátí! Horlivostí se div nepřetrhl, když s ním mandyr promluvil, takže Jo Vessy sotva stačil zavřít ústa a Živý oheň pelášil do náčelníkovy chýše, kde mu mandyrova žena Něžný vánek
předala slavnostní odění předepsané pro tanec.
Když nastala ta pravá chvíle, když všichni byli sytí, když skončily tance menšího významu a kolem ohňů bublal veselý hovor, mandyr pokynul bubeníkům a ti rozezvučeli svoje nástroje, aby upoutali pozornost. V krátkém, ale vzletném projevu náčelník oznámil, že přípravy k Tanci červeného pruhu jsou skončeny a vyzval všechny přítomné, aby se shromáždili na určeném místě.
Takový přesun by se jindy neobešel bez křiku a žďuchanců. Tentokrát se však nikdo neodvážil hlasitějšího slova nebo prudšího gesta, ani ten nejdivočejší mladík, ani nejhádavější žena. Všichni vstali a pomalu kráčeli k červenému pruhu. Rozdělili se na dva proudy a postavili se do řídkých řad. Aby všichni dobře viděli, diváci v prvních třech čtyřech řadách si sedli na zem. Čestní hosté si stoupli za lavici.
Zavířily bubny a Živý oheň vběhl do kokpitu.
Měl na sobě přiléhavý šedý oděv, na rukou neforemné rukavice a obutý byl do těžkých kožených bot. Tvář ukryl pod velikou kulatou maskou. Postavil se k pruhu zády, čelem ke kouzelníkově chýši, vzpažil a pomalu se zakláněl, takže průzorem v kulaté masce hleděl přímo na hvězdy. V tomto gestu ustrnul na krátkou chvíli. Všichni ztichli a nejlepší z pištců rozezněl svůj nástroj. Vyloudil z něho třepetavou melodii v nejvyšší tónině, na hranici slyšitelnosti. Pozvolna se k němu přidávali další pištci. Nástroje si povídaly, překřikovaly, vzájemně si proplétaly své naříkavé melodie.
Živý oheň začal tančit.
První jeho pohyby byly mátožné, malátné, jako by plaval ve vodě nebo se vznášel ve vzduchu. Pomalu kroužil kolem doutnajícího poradního ohně. Bělohřívek, který držel strážní službu, tajil dech. Jak byl šťastný, že se může dívat na tak výjimečnou událost a že má vynikající výhled, určitě lepší než ostatní kluci, kteří měli tu smůlu, že nebyli ani tak malí, aby si hověli v otcově nebo matčině náruči, ani tak velcí, aby směli do předních řad mezi dospělé.
K píšťalám se přidala chřestidla. Tanečníkovy pohyby znatelně zrychlily. Zdálo se, že muž v kulaté masce cosi hledá, že tahá za neviditelné páky, čímsi točí, něco tiskne tu a tam, stále rychleji, stále vzrušeněji. A do toho přišly bubny.
Muž se zapotácel, pádil v kruhu kolem ohně velikými skoky a všechny jeho pohyby, všechna jeho taneční gesta vyjadřovala hrůzu před nebezpečím, ale současně i odhodlání a víru ve vítězství. Tanečník padal a znovu vyskakoval, křepčil a klopýtal, máchal kolem sebe rukama, a ani na okamžik nevypadl z rytmu
vířících bubnů. Jejich vtíravý rytmus prosákl celou osadu. Diváci začali podupávat a chvět se. Nespouštěli z tanečníka oči. Ztěžka oddychovali, někteří napřahovali ruce, jako by chtěli vyběhnout druhovi v nebezpečí na pomoc. Tanečník

však byl v kokpitu sám, strašlivě sám, osvětlen jen svitem vzdálených pochodní a červenou září řeřavého dřeva. Když už se zdálo, že vysílením padne, utlučen neúprosným rytmem bubnů, bušení skončilo, jako když utne, a píšťaly se rozezněly ve vítězném tremolu. Tanečník se zastavil, jako vrostlý nohama do země, tváří k červenému koberci, a znovu rozpažil, podobně jako na začátku tance, ale tentokrát neotvíral náruč hvězdám, nýbrž lidem. Po chvíli sňal kulatou masku a odložil ji na zem. Vzápětí uchopil těžký modrý plášť, který ležel v kokpitu ukryt ve stínu, a jediným pyšným pohybem si ho přehodil přes ramena. Bubny se znovu ozvaly v pochodovém rytmu, píšťaly a chřestidla se přizpůsobily a Živý oheň vykročil na červený koberec. Pochodoval, vysoko zvedal nohy, ale kupředu postupoval jen zvolna, takže diváci měli dojem, že přichází z veliké dálky. Zdálo se, že pochod trvá nekonečně dlouho, že bojovník nikdy nedojde k lavici, na které stojí náčelník a jeho piloti, že bude takto tepat červenou tkaninu po zbytek noci, a dokonce si přáli, aby tomu tak bylo, protože pohled na triumfujícího pochodujícího muže byl tak povznášející, tak radostný, že snad všichni měli pocit, že oni sami pochodují po červeném pruhu, že oni zvítězili nad nebezpečím prázdnoty a že teď prožívají okamžiky nejčestnější odměny.
Snad všichni... Náčelník Jo Vessy stál nehnutě na lavici a hleděl na Živý oheň. Protože stál vysoko, viděl přes hlavy diváků v posledních řadách a neušlo mu, že hlouček mladých bojovníků se shromáždil kolem Krutého grugera a Neda Martena, všichni hlavy dohromady, a polohlasně hovoří. Mandyr samozřejmě neslyšel a nemohl slyšet, o čem tak horlivě rokují, ale nemusel mít věštecké schopnosti na to, aby to pochopil.
To už ale Živý oheň dospěl až k němu, zastavil se, přiložil pravou dlaň ke skráni, a když takto starobyle pozdravil, zazpíval píseň, kterou složili předkové Volných lovců v hluboké minulosti, tak dávno, že její slova byla v mnohém ohledu nepochopitelná.
Na této zemi jsi zasil svou slávu,
mandyre mandyrů,
ještě nyní se koná obřad služby
před mandyrem mandyrů,
rodí se lidé, dál přicházejí,
ach, už nepřicházejí, ach, už jsme sami.

Prapory vlají v osadě z kamene, mandyre mandyrů,
nakonec ustala naše smrt a my jsme ti slavní na Pláni,
k Řece a Horám míří naše sláva, už ne ke hvězdám, tam ne,
mandyre mandyrů.

Když dozpíval, přistoupil k Jo Vessymu a ten mu pomalu a důstojně vetkl pero s okrouhlým terčem do vlasů. Světlonoši zakryli pochodně stínidly, hudba umlkla, a když znovu zaplálo světlo, červený pruh zmizel, odstraněna byla lavice, Jo Vessy stál v kruhu cizinců s Živým ohněm po boku, diváci začali křičet jeden přes druhého, vyměňovali si dojmy, psi se rozštěkali, děti se rozběhly k ohňům a začaly si hrát na Tanec červeného pruhu, každý chtěl být tanečníkem, a to nemohlo skončit dobře. Opravdu to trvalo jen několik okamžiků a kouzlo vyvanulo a osada měla opět svou všední, ačkoli dnes večer mimořádně veselou tvář.
"Moc se mi to líbilo, opravdu, bylo to neobyčejně poutavé," pochvaloval si správce Scharra průběh slavnosti. "Tohle bude lidi určitě ohromně zajímat."
"Lidi i diváky v Kruhu," doplnil ho Petr Abrahám. Kenzo Miram pečlivě natáčel průběh slavnosti. Petr byl hrdý na to, že jeho reportáž pořízená na Marsu bude předváděna snad i na Tramionu, ale zcela určitě na mnoha planetách galaktického společenství.
"Já ale myslím lidi, skutečné diváky. My jsme první lidé z města, kteří vaše tance viděli, ale brzy přijdou další."
"Jak to?" užasl Jo Vessy.
"No ovšem," vysvětloval správce Scharra. "Proč si myslíte, že jsme tady?"
"Abyste svým strojem zachytili obrázky a hlasy," řekl Jo Vessy nejistě.
"Samozřejmě," přisvědčil správce Scharra. "Napadlo vás však, jak je možné, že jsme přijeli právě teď?"
"Duchové předků vám to poradili," ozval se mecin Valdo Man.
Správce se zasmál.
"Na duchy nevěříme. Stalo se něco jiného, přátelé. Planetární Unii přijali do Kruhu jako člena se všemi právy a povinnostmi. Od toho okamžiku rada Unie zrušila moratorium, které ..."
Správce Scharra zmlkl. Všiml si, jak zvláštně se na něho všichni dívají. Lovci zřejmě nepochopili nic z toho, co jim říká, a členové plastivizního týmu se tváří, jako by řekl něco neslušného.
"Proč se na mě tak koukáte?" oslovil je. "Řekl jsem něco špatného?"
"Ne, to ne," odpověděl Petr Abrahám. "Máte samozřejmě pravdu. Jenže teprve teď si začínám uvědomovat důsledky."
"Vy jste proti zrušení moratoria?" otázal se ho Plavnak. Než Petr stačil odpovědět, Rad Haager se zeptal:
"Co je to mora ...tor?"
"Před sedmi lety se lidé poprvé setkali se zástupci galaktického Kruhu," vysvětloval Petr. "S lidmi z hvězd, chápete? S takovými, jako je náš přítel Sapir Plavnak. Brzy rada Unie začala jednat o tom, kdy a za jakých podmínek bude lidstvo přijato do galaktického Kruhu. Věděla, že jednání bude trvat dlouho, a proto na přechodnou dobu vyhlásila takzvané moratorium. Zcela prostě nařídila, aby všechno zůstalo takové, jaké to bylo v okamžiku setkání s Kruhem. Všechny úřady a instituce měly pracovat postaru, všechny zákony a nařízení měly nadále platit v nezměněné podobě, mimozemšťané měli na Zemi vymezenou oblast pobytu. Jenže před měsícem ta jednání skončila, lidstvo je do Kruhu přijato, rada moratorium odvolala a vyhlásila nové zákony, některé pozměnila a některé, když budou vyhovovat i

nadále, nechala v platnosti."
Rad Haager začal tušit, kam Petr míří.
"Takže lidé z města Romy nás nechali na pokoji..., protože nemohli dělat nic jiného? Nutil je k tomu zákon?"
"Ovšem," řekl správce Scharra. "Hranice loveckého území byla vymezena zákonem. Jenom pověření obchodníci směli hranici překročit. Teď už k vám může každý. My jsme první, ale zdaleka ne poslední," zasmál se ústy, zatímco jeho oči zůstaly chladné.
"Jenže ... jenže co bude s námi?" zvolal Jo Vessy. Rozhlédl se kolem sebe. V temnotě zahlédl Krutého grugera. Mladík stál opodál a naslouchal. Jakmile zahlédl náčelníkův pohled, zmizel jako stín.
"Co by s vámi bylo? Začnete žít jako lidé!" odpověděl správce Scharra.
"Poslyšte, snad byste neměl...," zabručel Kenzo Miram.
"Jaképak neměl? Co mi budete vykládat? Já vím, slavnost se vydařila, tancovali moc hezky a jeden večer se tu dá slušně vydržet. Řekněte mi ale, milý zlatý, chtěl byste tu žít celý život?"
"No, nechtěl, ale..."
"Tak vidíte! A tihle ubožáci jsou nuceni tu žít po celé generace! Je to ostuda lidstva, tak to je, když chcete znát můj názor." Velitelsky se kolem sebe rozhlédl. "Jako správce lidské kolonie na Marsu jsem se ovšem informoval o způsobu života divokých klanů. Skutečnost ale předčila moje nejhorší očekávání. Nevěřil
jsem, jaké tu spatřím barbarství. Všude špína a pach, ženy žvýkají kůže, muži mají u opasku skalpy, kouzelník čaruje... To všechno se děje v době, kdy se lidstvu otevřela cesta ke hvězdám!"
"My jsme tady ale šťastní!" vykřikl jo Vessy.
"Nevíte, o čem mluvíte, náčelníku. Jste možná šťastní, protože jste nepoznali nic jiného. Chcete důkaz? Dnes ráno jste nám chtěli vrátit kořist naloupenou v Romě. Proč vaši lidé loupili všechny ty tretky, energonádobí, deštníky a podobné serepetičky? Protože se jim zalíbily. Oni sami by chtěli žít stejně jako lidé ve městě. Zatím to nebylo možné, hranice platila pro vás jako pro nás. Teď je moratorium odvolané a vy se můžete odsud odstěhovat."
"Kam? Proč? Co tam budeme dělat? Copak se ve městě dá lovit?" žasl Jo Vessy.
"Nemusíte lovit. Nemusíte dělat nic. U nás nikdo nemusí pracovat, když nechce. Baví se, cestuje, prostě žije. Když se mu zachce, pracuje. Třeba i rukama. Nebo se učí, studuje, pracuje vědecky nebo v technické či administrativní správě. Když ho to omrzí, nechá toho a zase se baví."
"Poslyšte, doktore, já myslím, že bychom těch řečí měli nechat," ozval se Petr Abrahám. "Jsme tu proto, abychom natočili reportáž. To
je pravda. Jenže my máme především získat informace o způsobu života loveckých klanů. Moratorium je sice odvolané a hranice neplatí, ale my můžeme způsobit, aby ..."
"Cože? Aby hranice byla obnovena? To nepřipustím!"
"Proč?" zeptal se Petr.
"Protože ... protože je zrušená."
"Já vím proč," řekl Kenzo Miram. "Protože správce Scharra chce mít pod palcem všechno a všechny. To je taková zvláštní vášeň, nemám pravdu, doktore?"
"No dovolte, co si myslíte? Já mám na zřeteli především veřejné blaho!"
"Tihle lidé se netváří zrovna moc blaženě."
"Jsou to divoši a zabedněnci. Jakmile je zcivilizujeme, začnou zpívat jinou písničku. Neslyšel jste Sapira Plavnaka? Na žádné jiné planetě už divochy nenajdete. Jenom tady, na Marsu. A to jenom proto, že Mars tak dlouho živořil pod vojenskou diktaturou, která ponechala ty chudáky jejich osudu."
Správce Scharra neopomněl Plavnakovo jméno vyslovit správně, aby mu zalichotil.
Snad čekal, že vděčný Plavnak vstane a pohladí ho šestiprstou ručkou po hlavě. Představitel nejstarší civilizace Kruhu však seděl mlčky, bez pohnutí a nedal najevo třeba jen záchvěvem paličkovitých růžků na holé hlavě, že hádku poslouchá.
Rad Haager se rozhlédl kolem sebe. Slavnost pokračovala.
Hudebníci hráli mládeži k tanci. Děti odmítly jít spát a poskakovaly kolem tanečníků, jásotně křičely a bylo zřejmé, že jejich rozjívenost brzy dostoupí toho bodu, kdy otcové budou nuceni zasáhnout do dějů s řemenem v ruce. Staré tlusté ženy seděly na vyšívaných pokrývkách, tleskaly tanečníkům do rytmu, smály se a občas dávaly hlavy dohromady a šuškaly si. Každá slavnostní příležitost jim dává nové náměty ke klepům: Podívejte, jak se ta Malá rybka drží Modrého oštěpa, ani na chvilku se od něho nehne! Podívejte, kam to odchází Ranní vánek, snad na Rybku nežárlí? Podívejte ...
U ohňů seděli starci, zachumlaní do kožešin, a jednotvárně vyprávěli o hrdinských příhodách, které zažili v mládí a postupem let si je tak přikrášlili, že mladí posluchači mohli dojít k názoru, že dnešní mládež není už k ničemu, protože má svaly ze sýra a v žilách jí koluje voda. Byly to historky stokrát vyprávěné, ale pokaždé trochu jinak, takže vypravěči měli vždycky nějaké posluchače. M'tora Regular se nechal přemluvit, aby předváděl svou sílu. Přetrhl natřikrát stočenou houžev, uzvedl na každé ruce mladou, ohlušivě pištící dívku,
ale to už zasáhla jeho žena a výmluvně mu doporučila, aby si hleděl napříště jiného břemene, než jsou děvčata. Kovář schlípl a zmaličtěl a přešel k jinému ohni a usedl, aby mrzutě naslouchal vyprávění Chromého nohy. A když ruch na chvilku ustal, z dálky bylo slyšet strašidelné chechtání drab, marsovských hyen, které se k osadě stáhly z širokého okolí. Samy se pozvaly na slavnost, přilákala je slabounká vůně pečeně, kterou ucítily na vzdálenost několika kilometrů. Budou trpělivě čekat až do úsvitu v naději, že se jim podaří proniknout do spící osady, kde uchvátí ohlodanou kost, nebo dokonce zbytek masa.
Hosté, jak se zdálo, se dobře bavili, ale zdaleka ne všichni účastníci slavnosti měli klid v duši. Po rozhovoru s Krutým grugerem a později se správcem Scharrou tu mandyr seděl zasmušile a chmurné myšlenky mu táhly hlavou. Není tohle

poslední slavnost, kterou jsme v klidu uspořádali? Co nám přinesou příští dny? Rád by si promluvil s mecinem, chtěl by ho vyzpovídat, protože mecin vidí do budoucnosti stejně ostře, jako mladí bojovníci dohlédnou do dálky. Valdo Man však u ohně neseděl, opustil svou vyřezávanou stoličku, která stála na čestném místě, a zmizel někde ve tmě. Mandyr se po něm marně otáčel. I to přispělo k jeho většímu znepokojení. Podle dávného zvyku se mecin účastnil všech slavností od začátku až do konce, byl jejich duší, oživoval je, a jenom on směl dát pokyn k zakončení. Naštěstí si nikdo jeho nepřítomnosti zřejmě nevšiml, ledaže by snad ten divný člověk, který prý není Člověkem, protože spadl z nebe..., u zlých duchů Hor, kdo se v tom má vyznat!
Valdo Man se vzdálil od ohně, ale neodešel daleko.
Uchýlil se do své chýše, protože ho k tomu vyzval Hvar, jeho učeň.
Mladému muži oči jen hrály, jak byl vzrušený.
"Mecine," řekl slavnostně, když mu Valdo Man dal pokyn, že smí promluvit, "mecine, je třeba jednat."
V chýši panovalo husté šero, jen dvě lojové lampičky doutnaly na polici. Mecinova tvář byla zahalena do neprůhledného stínu. Hvar byl bledý a plaménky lampiček se mu odrážely v očích. Mecin mlčel. Učeň to považoval za výzvu a pokračoval:
"Pozornost nepřátel je rozptýlena. Jejich vozy nikdo nehlídá. Nemají žádné zbraně. Ještě před zlomem noci mohou všichni odejít do světa duchů!"
Ani teď mecin nepromluvil. Učeň mu neviděl do tváře, ale cítil na obličeji tlak jeho pohledu, nebo spíš se domníval, že se mu mistrovy oči vpalují do lící. Nebylo mu příjemně, ale dovedl se ovládat a nedal svoje pocity najevo.
"Jsou to nepřátelé! K potření nepřítele je možno použít všech prostředků." Odmlčel se, polkl na sucho, vzdychl a dodal: "Nejsem sám, kdo si to myslí."
"Krutý gruger?" otázal se mecin.
"Ani on není sám. Do bitvy s ním půjdou všichni mladí bojovníci. Jo Vessy už je starý. Jeho oči jsou slabé. Nevidí hrozící nebezpečí. V čele klanu musí stanout muž pevného zraku a silných paží."
"Krutý gruger," opakoval mecin, ale teď už to nebyla otázka.
"Ano," odpověděl čarodějův učeň. Chtěl něco dodat, ale hlasivky mu vypověděly službu. I ve špatném světle bylo vidět, jak se chvěje.
"Nedovolím to," řekl mecin pevně. "Ti lidé přišli v míru. 1 člověk z hvězd přišel v míru."
Nastalo ticho.
V chýši vonělo koření a kolem zvlněného dveřního závěsu sem od ohně prolínal příjemný pach kouře a pečeně. Tam venku vřeštěly děti, nějaké dívky se daly do zpěvu a tu a tam zazněl smích. Tam venku... Někde v přítmí čeká skupina mladých ozbrojenců na pokyn. Na jeho pokyn, mecina klanu Volných lovců.
"Nedovolím to," řekl Valdo Man o něco hlasitěji, jako by chtěl, aby ho slyšeli i skrytí zabijáci vedení Krutým grugerem.
"To ... nemůžeš, mecine," hlesl Hvar a sklopil oči.
Mecin užasl, nadýchl se, pozvedl své mohutné tělo, ale pak se opanoval a znovu dosedl na vyřezávané křesílko. Byl by špatným mecinem, kdyby nedokázal zvládnout i to nejprudší hnutí mysli. Ne snad, že by někdy nedával najevo hněv. Naopak, velmi rád okázale hřměl, když měl dobré posluchačstvo. Jeho hněv však byl vždycky venkovní a hraný, vypočítaný na dojem. Uvnitř sama sebe mecin zůstával chladný jako nitro Hor.
"Tys jim slíbil můj souhlas," řekl Hvarovi docela klidně.
"Spoléhal jsem na tvou moudrost, mecine."
"Moudrost," opakoval po něm Valdo Man s úsměškem. "Tohle ty považuješ za moudrost .. . Víš, co bude následovat?"
Hvar dobře věděl, co nastane, když se čarodějův učeň nepohodne se svým mistrem. Musí odejít nejen z mecinovy chýše, ale i z osady.
"Měl bys mne vyhnat," řekl nahlas, kupodivu zase klidně.
"Vyženu tě," opravil ho Valdo Man. "Hned teď."
"Nemůžeš mne vyhnat," namítl učeň. "Koho přivedeš k zasvěcení, když mne vyženeš, mecine?"
Řekl ta slova docela tiše a snažil se, aby zněla lhostejně. Přesto se však neubránil, aby do nich nevstoupil přídech triumfu. Podle nepsaných zákonů Bratrstva je mecin povinen vychovávat učně, a když je cyklus výuky uzavřen, předvést mladého adepta k zasvěcovacímu obřadu. Mecin má velkou moc ve své osadě, ve svém klanu, ale vůči Bratrstvu je vázán mnoha povinnostmi, stvrzenými přísahou. Hvar to moc dobře věděl.
"Vyberu jiného mladého muže," řekl mecin.
"Nikdo s tebou nepůjde do Hor," zasyčel Čarodějův učeň. "Žádný mladý muž z osady. Mladí se už nebojí ani Jo Vessyho, ani tebe, a nebudou vás ani poslouchat. I těm nejmladším jsi pro smích... Nebo si snad myslíš, že s tebou půjde Bělohřívek?"
"Odejdi," řekl mecin.
"Závisím na tobě, ale ty závisíš na mně. Když odejdu, nestanu se mecinem, ale ty nezůstaneš mecinem. Bratrstvo tě zbaví důstojnosti. Vím, že se to nestává často, ale také vím, že nebudeš prvním sesazeným mecinem. Znám staré příběhy, vím toho víc, než tušíš, mecine!"
Tak proto našel odvahu mi vzdorovat, uvažoval mecin. Od koho to ví, kdo mu vyprávěl staré příběhy o sporech mistra a učně, ve kterých nezvítězil vždycky ten starší a moudřejší! Pak si vzpomněl na dobu, kdy on sám žil v mecinově chýši jako učeň. Ani jemu tenkrát nebylo neznámo, že mistr je vázán přísahou. I on si tehdy zahrával s myšlenkami na vzpouru, když se k němu mistr choval tvrdě, když ho cepoval a trýznil, když mu dával pocítit, jak chutná svévole. Zahrával si, ale nikdy ta rouhačská slova nepronesl nahlas. Co se to stalo s mladými lidmi? Kdo je tak hrozně pozměnil? Jedni chtějí ve spánku zavraždit cizince, kteří přišli v míru, ten druhý vyhrožuje svému mistrovi...

Je to vliv Romy, toho prokletého místa, semeniště všeho zla.
Vlna nenávisti jím projela jako zimničná horečka. Snad má Krutý gruger pravdu. Jen ať je všechny pobije a pak, jako náčelník, povede spojeně síly loveckých klanů k nové výpravě proti nenáviděnému místu.
A já... Se mnou bude konec tak jako tak. Když se podřídím vydírání, přestanu žít. Stanu se hříčkou v rukou těch mladých, Grugera, Zese, Hvara. Ještě chvilku budou předstírat, že mě respektují, a pak mne vyženou. Ano, vyženou. Nenechají mne ani v klidu dožít v chýši vedle stařeny Kobylí nohy.
Takto přemýšlel s hlavou sklopenou. Pak ji zvedl a řekl:
"Odejdi, Hvare."
Hvarovo místo však bylo prázdné. Učeň opustil svého mistra, odešel tiše, snad se rozplynul ve vzduchu. Opravdu, byl to dobrý, učenlivý mladík!
Celou noc mecin trávil v hlubokém zadumání. Neslyšel, jak utichá hluk slavnosti, jak vadne veselí, jak se vlády nad nocí ujímají hlasy divokých zvířat. Osada usnula, cizinci odešli spát do svých podivných domů, které přenesli na dobré místo, mecinem vyhrazené, a mladí lovci nepodnikli žádný útok. Neodvážili se. Co se ale stane příště? Najdou v sobě dost statečnosti, anebo zbabělosti, k zákeřnému přepadení?
A co bude se mnou, až sdělím nejvyšším v Bratrstvu, že ode mne odešel učeň?
Lojové lampičky dohasly a mecin dumal až do východu slunce.
Vesnice už zase rušně žila, když kouzelník vyšel ze své chýše. Neohlížel se ani vlevo, ani vpravo a kvapně mířil ke skupině lesklých domečků na konci osady. Petr Abrahám, který stál u jednoho z nich a rozmlouval s Miramem a Pokrovskou, si všiml, že mecin míří přímo k němu. Omluvil se přátelům a vyšel kouzelníkovi vstříc.
Poodešli spolu o několik kroků.
"Vím, že jsi statečný mladý muž," oslovil ho mecin. "Je ale v tobě dost statečnosti, abys přijal moje pozvání na cestu, ze které se možná nevrátíš?"
Petr užasl. Co to má znamenat? Vycítil však, že není čas na vyptávání. Musí se rozhodnout, teď hned, a radit mu bude jenom jeho instinkt.
"Ano," řekl pevně.
Po mecinově zjizvené tváři přelétl snad stín, snad náznak úsměvu. Pozval pak mladého cizince do své chýše. Odcházeli bok po boku, sledováni překvapenými zraky Petrových druhů i Volných lovců.
Neunikli ani pozornosti dvojice očí připomínajících roztavený kov, těch očí, které byly navyklé zblízka hledět do výhně cizích sluncí.
Cestování po Marsu má pro člověka navyklého pozemským podmínkám jednu nespornou výhodu: protože je planeta menší, obzor je blíže, než je tomu na Zemi, krajina se rychleji mění a cesta rychleji ubíhá. Platí to ovšem obecně a nemusí tomu být vždy. Petr Abrahám si z této výhody zatím neužil pranic. Pláň, porostlá tuhými travinami, zejména kostřavou a psárkou, byla stejně nekonečná jako kterákoli step na Zemi, takže cestovateli mohlo být lhostejné, že na Marsu putuje k linii obzoru kratší
dobu než na Zemi: za obzorem zase nebylo nic než Pláň, jednotvárná a lhostejná.
Navíc se Petr kodrcal na hřbetě nehezkého, ale naštěstí dobromyslného koníka, chlupatého a pyskatého, s hrubou hlavou obdařenou schlíplýma ušima, jejichž velikost ovšem prozrazovala, že zvíře je chytré. Kůň byl velký asi jako pozemský dvojpony, protože měl nápadně krátké nohy, takže kolem jeho svalnatého těla nebylo možno obrýsovat klasický čtverec, jak na tom trvají znalci v Chuchli a Ascotu. Znalec by měl námitky i proti koníkovu krátkému a tlustému krku a uspokojil by ho jenom jeho svalnatý kohoutek a vysoko nasazený ohon. Zamlada to mohl být silný a vytrvalý kůň. Teď, když mu srst na tlamě téměř zbělela, byl už jenom netečný.
Petrovi po boku jel mecin Valdo Man na koni o poznání méně zchátralém, což ovšem neznamená, že byl kdovíjak dokonalý. Nejnápadnější jeho vadu bylo možno shledat při pohledu zezadu, kdy vynikal vbočený, kravský postoj jeho nohou, který pokud se vyskytuje u lidí, označujeme prostě za nohy iksáky. Zdálo se však, že Valdo Mana stav obou zvířat neznepokojuje. Posuzoval je stejně jako ženy: důležité je, aby byly hodné, a vskutku, ani od jednoho, ani od druhého koně nebylo možno očekávat nějakou vylomeninu či lumpárnu.
Jízda nepůsobila Petrovi potěšení. Na sklonku prvního dne putování ho bolelo celé tělo. Večer byl tak vyčerpaný, že nemohl dlouho usnout, a když se mu to podařilo, spal tak neklidně, že se probudil spíše vyčerpaný než odpočatý. Bolest v údech se za těch několik hodin jakéhosi takéhosi spánku řádně rozležela, až si Petr myslel, že nevstane, neudrží se na nohou, natož aby vsedl na koně a pokračoval v cestě. Mecin Valdo Man možná věděl, možná nevěděl o utrpení svého průvodce. Buď jak buď, nedbal na ně. Tam na konci cesty na Petra čeká zkouška, tam čeká teprve to pravé utrpení. Trýzeň jízdy na koni? K smíchu. Každé malé dítě přece dovede jezdit na koni.
Už v prvních hodinách jízdy Petr zalitoval, že přistoupil na mecinův návrh. Večer před odjezdem mu mecin vysvětlil, co se stalo, a nezamlčel mu ani, proč se obrací právě na něho, člověka docela cizího, v tajných naukách necvičeného.
"Mladí lovci žijí v ustavičném strachu před neznámem," řekl Valdo Man Petrovi. "Po léta jsem vychovával svého učně, aby ztratil bázeň. Povedlo se mi to," řekl a usmál se hořce. "Snad až příliš dobře. Natolik ztratil bázeň, že se nebál postavit se mi na odpor. Tys ale nikdy nepocítil strach z temných sil, neslyšíš v každém zahoukání nočního ptáka hlas zemřelého
předka, nevěříš v duši potoka, skály, větru. To, co musíme naše mladé lidi dlouho učit, považujete vy, lidé z města, za samozřejmost. Ale nebuď pyšný, Petře! Neprošel jsi zkouškou."
"Co když ji nesložím?" zeptal se Petr.
"Pak budeš ztracen," odvětil kouzelník vážně.
Přes tato pramálo povzbuzující slova Petr nezaváhal a následujícího rána se s mecinem na cestu k neznámu vydal. A později, když ho popadly pochybnosti a vyčítal si svou zbrklost, vždycky zvítězil sám nad sebou, a každé vítězství ho

naplnilo větším uspokojením.
Už podruhé se slunce chýlilo ke spánku. Nad stepí vanul vánek. A vzápětí se strh! pekelný tanec. Na obzoru se vynořila skupina šesti jezdců, kopí a Modré meče v rukou, v černých přiléhavých kombinézách, s přísernými přilbicemi ve tvaru dračí hlavy, tváře pomalované příčnými šarlatovými pruhy. Petrovi se zdálo, že to jsou obři, protože vyrostli na obzoru tak náhle a do tak netvorné výšky. Krev mu ztuhla v žilách a paže nechal volně spadnout podél těla, protože byly najednou z olova,. Brzy si uvědomil, že obrovité vzezření jezdců není nic jiného než optický klam: vždyť obzor je tu dvakrát bližší než na Zemi, takže jezdci připadali Petrovi dvakrát větší.
Zběsile se hnali kupředu a i nejdůvěřivější člověk, do morku kostí prodchnutý hřejivou vírou v lidskou dobrotu, nemohl pochybovat o nevraživosti jejich úmyslů. Petr se vylekaně ohlédl po mecinovi. Kouzelník se ani nepohnul, jenom se sotva znatelně napřímil, jaksi povyrostl, zostražitěl. Upřeně hleděl na blížící se jezdce. Petra se zmocnila panika. Měl pocit, že kouzelník na něho zapomněl, že nevnímá jeho přítomnost. Jak malicherné mu teď připadaly bolesti, na které si v duchu stýskal ještě před chvílí!
"To jsou Kajmani, lidé od Řeky. Nikdy nežili s Volnými lovci v míru," poznamenal mecin polohlasně. ,
"Budeme bojovat?" zacvakal Petr zuby. Bál se, ovšem, kdo by se v takové situaci nebál? Ale nepociťoval jenom strach. Současně byl i užaslý a do jeho strachu se mísila nevíra. On sám, i jeho rodiče, prarodiče, prarodiče prarodičů, po celé generace až na začátek kosmověku byli vychováváni k vzájemnému respektu lidských bytostí. Poslední válka byla na Zemi..., kdy vlastně? Ve škole se o tom učil, ano, bylo to někdy v polovině jednadvacátého století, kdesi v Barmě, sáně malovaný, proč v tuhle chvíli lovím v paměti školní vědomosti! Tohle jsou nepřátelé, pomalovaní válečnými barvami, mávají nad hlavami zbraněmi, ohlušivě řvou, chystají se k vraždě, k zabíjení lidí, ne, tohle není možné, to je zlý sen.
"Máš chuť bojovat? Poslouž si," pokynul mecin rukou a pousmál se.
Kajmani dojeli na vzdálenost hodu oštěpu, zarazili koně a zmlkli. Jejich koně prudce oddychovali a hrabali nohama. Petrův dobráček výhružně zaržál. Mecin sebou nepatrně trhl a jeho koník vykročil.
"Stůj!" zvolal jeden z jezdců, šeredný ramenatý chlap ozdobený ocelovými břity na ramenech a loktech. Mecin ovšem neposlechl a bral se svou cestou. K Petrově nelibosti se pohnul i jeho vlastní kůň, aniž počkal na dotek senzoru. Senzoru..., pomyslel si mladý muž hněvivě. Vždyť je to živý kůň, co sem pořád pletu ty senzory.
"Stůj, povídám. Nemáš snad uši, že neslyšíš?"
"Nemáš snad oči, že nevidíš?" odpověděl mecin. "Nevíš, kdo jsem?"
"Dobře tě poznávám, mecine Valdo Mane," odpověděl Kajman, nepochybně vůdce skupiny. "Poroučím ti, abys zastavil."
"Hlupák převlečený za ještěrku nemá právo zastavovat čífpilota Bratrstva bílého plamene," odtušil mecin.
Naše dvojice přijela ke Kajmanům tak blízko, že mohla pozorovat jejich oči. Muži od Řeky byli neklidní, ani jejich vůdce zřejmě nevěděl, co má dělat. Mecinův bohorovný klid je zmátl. Když jim kouzelník hodil do tváře urážku, pohoršené zaječeli a zazmítali zbraněmi. Vůdce je umlčel gestem.
"Čífpilot Bratrstva smí cestovat, kam chce a kudy chce," připustil ramenatý Kajman. "Ale ani on nesmí přestupovat zákony klanů!"
"O tom nevím, že jsem přestoupil zákon," řekl mecin.
"Doprovázíš muže z města do Jeskyně zasvěcení, a to je zločin!"
"Myslíš?" usmál se mecin.
Jeho klid vyváděl Kajmany z míry. Nechápali, odkud bere tu odvahu, nebo tu drzost. I kdyby mecin a jeho mladý průvodce Petr byli ozbrojeni, šest kajmanských bojovníků by je snadno přemohlo. Myslel si snad, že je zastraší pouhou chladnokrevností? Petr zvolna nabýval důvěry v kouzelníkovo počínání, ale přece jen v něm byla malá dušička, tím spíš,. že tu zřejmě jde o něho. Kajmanům se nelíbí mecinův záměr.
"Očekával jsem to," řekl mecin polohlasně Petrovi.
"Tohle přepadení?"
"Ovšem. Kam jinam mohl mladý Hvar odjet než ke Kajmanům? A jaký příběh jim mohl vyprávět? Jenom ten o mecinovi, který vede k zasvěcovacímu obřadu cizince."
Hovořil trpce. Hvarova zrada ho jistě bolela.
"Jak to mohl vědět?"
Petr se zeptal naivně, to si uvědomil z mecinova úsměvu.
"Hvar byl dobrý učeň a mnoho se ode mne naučil. Umění vědět patří k povinnostem každého mecina. Hvar ví, ano, on dobře ví."
Kajmany zřejmě dráždil mecinův klid. Všemožně dávali najevo, že jsou hotovi k útoku a že čekají na první povel svého vůdce. Byli to mladí lidé, o nic starší než Krutý gruger a jeho dva přátelé, kteří opustili osadu Volných lovců spolu s čarodějovým učněm Hvarem.
Vůdce skupiny chvilku čekal, potom škubl uzdou a popojel o něco kupředu.
"Ten muž se musí vrátit do města, nebo..."
"Co to znamená to nebo?" zeptal se mecin klidně Kajmana, který hrozivě ukazoval na Petra Modrým mečem, jako když učitelka ve škole předvádí žáčkům pseudohmotnou zvětšeninu chlupatého pavouka sklípkana.
"Nebo zemře!" zařval muž a jeho druzi souhlasně zaječeli.
Ještě před několika okamžiky zřejmě pochybovali, že se jejich náčelník rozhodne k nějakému ráznému kroku. Konečně vyřkl to pravé slovo, kterému rozuměli. On se musí rozhodnout a oni udělají, co jim nařídí. Jsou stateční a nebojí se ani vlkodlaků a skalních příšer, které přepadají osamělé poutníky a vysávají jim krev. Rozhodovat se však nedovedou. Nebyli k tomu, jak by řekla učitelka, vedeni.

"Vida," řekl mecin a pokývl hlavou.
Vůdce se zřejmě rozhodl. S mecinem není rozumná řeč, takže nezbývá, než splnit hrozbu. Nahrbil se, přitáhl koni uzdu, až zvíře bolestně zařičelo a vzepjalo se na zadní, aby vzápětí skočilo kupředu a ...
"Mecine!" zanaříkal Petr, zkrušený hrůzou.
Stalo se totiž něco strašlivého.
Jezdci zmizeli.
Tam, kde ještě před vteřinou hněvivě vibroval ten ježatý černavý hlouček, byla zase jenom step a vánek si hrál se stébly kostřavy, která zde, v podmínkách Marsu, nabyla fialového zbarvení. Mecin pobídl koně, přiblížil se až k Petrovi a konejšivě ho vzal za ruku. Pak něco zašeptal a oba staří koníci se poslušně rozběhli, ale ne kupředu, nýbrž stranou, v pravém úhlu k původnímu směru. Petr naprosto nechápal, co se stalo. Zdálo se mu, že slyší ržání koní a nějaké výkřiky. Rozhlížel se kolem sebe, ale neviděl kolem sebe nic než pustou step a hory na obzoru. Staří koně uběhli v důstojném cvalu snad padesát, snad sto metrů. Potom mecin znovu zastavil.
"Co jsi to udělal?" jektal Petr. "To není možné ... Oni zmizeli. Kde jsou?"
"Kde by byli? Tam jsou," ukázal mecin dozadu. "Hledají nás a můžeš mi věřit, že mají mnohem větší strach než ty."
"Tomu nerozumím," potřásl Petr nešťastně hlavou.
Byl už ochoten připustit, že mecin loveckého klanu není šarlatán, že dovede ovládat leckteré přírodní síly, ale toto ...
Kouzelník byl zřejmě spokojený se svým výkonem. Po pravdě řečeno, nebyl si zcela jistý, že se mu zákrok povede, a Petr by se divil, kdyby věděl, že tento chmurný muž znetvořený rituálními jizvami, obtížený tím zvláštním, hrůzu vzbuzujícím dřevěným obojkem na krku, má trému před mladíčkem, před přivandrovalcem z města ... a z hvězd.
"Kajmani nezmizeli," řekl mecin vlídně. "Zmizeli jsme my."
"Jak to? Viděli jsme je a najednou..."
"Oni na tom jsou stejně. Viděli nás a najednou jsme byli pryč."
"Oni vidí jeden druhého?"
"Jako ty vidíš mne a tady tu mátohu. Nespi, povídám!"
"Já nespím," namítl nový čarodějův učeň vzdorovitě.
Je to skutečně kouzelník, napadlo Petra. Je to opravdový čaroděj, jako z pohádky. Bydlí na skleněné hoře v černém zámku a věží princeznu. Ve sklepení chová sedmihlavého draka a vyhlíží Jiřího, který přijíždí na bílém koni, aby princezničku vysvobodil. Je to kouzelník, až na to, že nemůže být kouzelník, protože kouzelníci jsou jenom v pohádce.
"Ve městě jsem viděl stroj," řekl mecin, "který vytvářel podoby lidí, zvířat, domů i celých krajin. Podoby to byly tak živé, že jsem se jich chtěl dotknout. Moje ruka ale prošla vzduchem. Pak jeden hlupák seknul do stroje Modrým mečem a podoby zmizely."
"To byla plastivize," vyhrkl Petr horečně. "Docela obyčejná plastivize, žádné čarování! Je na principu modelace světelných proudů a využívá interference elektromagnetického a gravitačního vlnění v pí-poli..."
"Ty podoby zmizely," přerušil ho mecin umíněně. "Zrovna jako Kajmani."
"Podoby jsou podoby a Kajmani jsou Kajmani! Podoby nejsou živé, kdežto v Kajmanech je tolik života, že z toho mám husí kůži!"
"Vchází do tvých očí Kajman, nebo obraz Kajmana?"
"Obraz Kajmana," připustil Petr.
"Tak buď rád, že ti ten obraz už do očí nevchází, a hlavně že tvůj obraz nevchází do očí Kajmana."
Co to znamená, vířilo Petrovi hlavou. Dovede kouzelník přerušit chod viditelné složky elektromagnetického vlnění? Třeba si schoval
někam do toho svého chalátu nějaký přístroj, nějakou antiplastivizi, která obrazy nevytváří, ale ruší. Třeba je to docela malá krabička, která se vejde do záhybu pláště, do sedlové brašny, anebo dokonce je zabudovaná do dřevěného obojku. Ano, tak to bude, kouzelník čaruje nějakou krabičkou.
Ulpěl na tom nápadu s houževnatostí ztroskotance, který se zachytil skaliska. Zázrak je pochopitelný, a tudíž přijatelný jenom tehdy, když je podložený nějakou solidní krabičkou, a pak to není zázrak, nýbrž docela obyčejná technická vymoženost. Bez krabičky je to cosi nedovoleného, cosi neskutečného, cosi...
"Chceš je znovu uvidět? Ukážu ti je," ozval se mecin.
Petr ani nestačil zaječet, že o nic takového nestojí, a Kajmani tu byli znovu.
Zmatený hlouček klusal po stepi ve vzdálenosti dvou set metrů. Muži se rozhlíželi kolem sebe, pokřikovali jeden na druhého a vtom jeden z nich spatřil uprchlíky, a než by řekl švec, Kajmani se vrhli za kořistí se zdvojnásobenou zběsilostí.
Jenže mecinova krabička dovedla onačejší kousky.
Kouzelník nechal nepřátele přiblížit znovu tak těsně, že jim byly vidět oči, zakalené bílou blankou zuřivosti. Petr s rostoucím nepokojem čekal, kdy je mecin znovu nechá zmizet, a napadlo ho, že tentokrát se Kajmani nenechají ošálit.
Při prvním zmizení kouzelník zřejmě změnil směr jízdy proto, aby cválajícím útočníkům unikl. To ostatně byl důkaz toho, že opravdu nešlo o nic jiného než o jakýsi optický jev. Kdyby trojice poutníků zůstala na místě, neviditelní jezdci by se s ní docela prostě srazili - a z jejich hlediska by oni, sami viditelní, narazili na neviditelné poutníky. Nechají se ošálit i podruhé? ptal se Petr sám sebe. Ale to už mecin přikročil k činu.
Divocí jezdci, přilehlí na šíje svých koní, ve zlomku okamžiku zplihli, roztekli se, i jejich koně jaksi zkapalněli, ale dřív než se mohli v krůpějích a stříkancích rozšplíchnout v trsech kostřavy, jejich neurčitá podoba se znovu zhmotnila a Petrovi nezbylo, než opět řičet čistou, živočišnou hrůzou.
To, co se sem hnalo, nebyli jezdci v sedlech koní, v dračím odění s meči v rukou, to byly šeredné, bradavičnaté ropuchy, veliké jako člověk, oděné do souvislého pláště chvějivě měňavého tvaru. Když se Petr lépe podíval, uvědomil

si, že to jsou pavouci, velicí jako pěst, jedno tělo vedle druhého, navzájem propletené dlouhatánskýma chlupatýma nohama. A koně, to už nebyli koně, nýbrž plazi na křivých, šupinatých nohách, netvorní kříženci krokodýla a hyeny draby, se zubatými tlamami doširoka rozevřenými, a z jejich temných chřtánů
vystřelovaly svazky hadů, každý had také s otevřenou tlamkou, a z každé tlamky vyčuhovaly svazky škrkavek, podobné živým, nad pomysl ohavným štětičkám. Ropuchy se vztyčily a strhly šíje draků stranou, zarazily jejich trysk, pavouci pláště zavlály v povětří a to už se ta pekelná kavalkáda rozdělila, jako by m´tora Regular do ní uhodil svým nejtěžším kladivem, část uháněla vlevo, část vpravo, obě skupiny opsaly půlkruh, opět se spojily a v jednom chumlu uháněly pryč, k obzoru, naštěstí tak blízkému, největší rychlostí, jakou byla schopna, a Petrovo srdce, zdivočelé hrůzou, tlouklo do taktu a příšerní jezdci se vzdalovali a vzdalovali, až zapadli za obzor, jako by se pod nimi rozevřela vodní hladina.
Třesoucí se pravicí se Petr dotkl čela. Byl mokrý, jako kdyby sám spadl do vody.
"Co jsi viděl ty, viděli i oni. Sám jsem netušil, že jsou tak lekaví. Nebyl na nás hezký pohled, to je pravda, ale nikdy bych do Kajmanů neřekl, že mají tak bázlivé srdce. Nejvíc je asi vyděsili ti pavouci. To nebyl špatný nápad, ti pavouci..."
Petr se štítivě podíval na svou hruď. Žádný pavouk na něm ovšem neseděl. Byl oblečený do cestovního overalu, sice notně zaprášeného, ale zcela obyčejného a naprosto nepavoučího.
"Proč to tak je, mecine? Proč..." Teď se zarazil. Chtěl říci "proč tvá krabička," ale včas si uvědomil, že kouzelník by se bezpochyby urazil, kdyby Petr dal tak jasně najevo, že prokoukl jeho trik. "Proč tvoje kouzla účinkují na obě strany? Chápu princip tvého čarování. Dovedeš dělat se světlem divy a vyvoláš v lidech vidiny podle vlastního přání. Chápal bych, kdybys je vyvolal jenom v Kajmanech. Proč ale i my jsme museli mít stejné vidiny jako oni?"
"To je správná otázka," pravil kouzelník, zřejmě spokojený svým výkonem. "Vysvětlím ti ji na příkladu. Viděl jsi někdy oštěp, položený svým středem na kámen tak, aby jeho špice i tupý konec tkvěly ve vzduchu?" Petr sice příliš mnoho oštěpů neviděl, dokud nepřiletěl na Mars a nenavštívil klan Volných lovců, ale pochopil, že kouzelník hovoří o rovnováze, a přikývl.
"Dobrá," pokračoval mecin. "Představ si, že zavěsím na špici těžký kovový náramek. Co se stane?"
"Oštěp se nakloní špicí dolů."
"Co musím udělat, aby zůstal v původní poloze?"
"Musíš zavěsit stejný náramek na tupý konec."
"Výborně! Chápeš rychle a rozumíš mnohému. Můj pomocník si z tebe měl vzít příklad. Vrátím se k tvé otázce, proč i my jsme museli vidět totéž, co vyděsilo Kajmany. Je to stejná otázka, jako by ses zeptal, proč je třeba zavěsit stejně těžké náramky na oba konce oštěpu. Dovedu kouzlit, myslím, ale ani já bych nemohl udělat kouzlo tak mocné, aby udrželo oštěp ve stejné poloze jenom s jedním koncem zatíženým!"
"Co je na jedné straně, musí být i na druhé," opakoval Petr pomalu. Usilovně přemýšlel. Mecinovo kouzlo tedy muselo udržet nějakou rovnováhu. Jakápak rovnováha ... Ten ukrytý přístroj, ta krabička, vytvářel jakési pole a vidiny musely postihnout všechny lidi v dosahu jeho vysílání.
Jinak tomu nemůže být. Petr se pousmál vlastní pošetilosti. Proč jenom jsem se polekal? Kouzelník prostě získal nějaký miniaturní plastivizní vysílač. To je ta krabička, kterou schovává někde ve svém plášti. Šikovná věcička. Někdo ji zřejmě vynalezl zde, na Marsu, za starého vojenského režimu, a když se režim zhroutil, na vynález se zapomnělo a několik kusů nadále funguje v loveckých osadách.
V cestě pokračovali mlčky, pohrouženi do svých myšlenek. Kouzelníka hřál pocit dobře odvedené práce. Nejsem ještě tak starý a opotřebovaný a bude to dlouho trvat, než budu muset předat kouzelnou desku svému nástupci. Nástupce ... Hvar odešel, kdo se tedy stane mým nástupcem? Budu mít ještě dost času na to, abych našel vhodného mladého muže a vychoval z něho kouzelníka klanu Volných lovců? Nu a Petr poklidně přemýšlel o ukryté krabičce. Byl dítětem své doby, odmalička obklopený technikou. Nebál se jí. Proč by se jí měl bát, když byla stejně přirozená jako Slunce, jako vzduch, jako půda pod nohama? O podstatě plastivize, antigravitace, časosběrného motoru měl značně mlhavé představy, ale mohl si být jistý, že někde je někdo, kdo tomu rozumí dokonale. K obavám a úzkostným pocitům nemá proto žádné důvody. Kdyby byl schopen uvěřit, že mecin udělal skutečně nějaké kouzlo, jektal by zuby hrůzou, protože kouzlo je cosi nedovoleného, nepřirozeného, cosi odporujícího rozumu. Proto tolik lpěl na představě ukryté krabičky. Kdyby se příhoda s Kajmany odehrála ve starověku, byl by stejně klidný, kdyby byl přesvědčen, že opravdu šlo o kouzlo. Vyděsil by se naopak představou, že celý ten podivný děj byl vyvolán jakousi mechanickou věcí, vyrobenou lidskými rukama.
Z koní sesedli až v podvečer, kdy Slunce viselo nad obzorem jako veliký červený disk.
Zde na Marsu bylo zapadající Slunce větší, než bývá vidět na Zemi, protože silové pole, kryjící oázu života na pusté planetě, zkreslovalo světelné paprsky ještě víc, než to dokáže pozemská atmosféra. Petr si s úlevou sedl na prohřátou zem a pozoroval mecina, jak rozbaluje vak s potravinami.
"Je mi to líto," ozval se Petr. "Máš kvůli mně potíže."
"Budou horší," odtušil kouzelník a odřízl nožem dva plátky sušeného masa. "Mecin Kajmanů je naštěstí můj přítel a bude se hněvat, až se o přepadu dozví. Nemám ale jenom přátele mezi kouzelníky klanů!"
"Má to všechno smysl?" naléhal Petr. "Přišel jsem z daleka a za několik dnů se vrátím domů."
"Myslíš?" odpověděl mecin otázkou a usmál se tak podivně, že se Petr zachvěl.
Pojedli a pak mecin požádal Petra, aby mu pověděl něco víc o životě na Zemi a na hvězdách, jak říkal přirozeným i umělým světům Unie. Petr vyprávěl až do setmění. Pak mu únavou vázl jazyk a netrvalo dlouho a oni usnuli.
Noc proběhla klidně, bez příhod. Probudilí se časně, posílili se sušeným tissaním masem a pokračovali v cestě jednotvárnou Plání.

Před polednem se před nimi náhle objevily Tyrkysové hory.
Vykoukly přes obzor jako dav zvědavců nahlížející přes ohradu. Petr by byl rád věděl, kdo připadl na jejich název, protože tyrkysové nebyly: měly červenavou barvu obvyklou na planetě už ve starověku zasvěcené bojovnému bohu. Vypadaly docela obyčejně, jako horstva, která jsou na Měsíci. Strmé svahy a špičaté vrcholy, nedotčené erozívními vlivy atmosféry. Těch pár století, kdy pod klenbou silového pole na ně působil vzduch, nezanechalo na nich žádné stopy. Kdyby lidé z Marsu odešli a generátory pole přestaly fungovat, vzduch by náhle unikl jako z proraženého trupu havarované kosmické lodi, všechna zvířata a všechny rostliny by zahynuly, rozpadly by se na prach a krajina by v krátké době byla stejně mrtvá, jako je v nekolonizovaných částech planety.
Nedlouho po polední přestávce poutníci dorazili do Osady předků.
Petr měl trochu strach, jak ho obyvatelé tajemné osady přijmou. Věděl, že sem přicházejí mladí lidé všech klanů. Vyvolili je kouzelníci a náčelníci pro jejich statečnost nebo mimořádnou inteligenci, mladíky i dívky, aby je zde připravili a zasvětili tak, aby po návratu domů mohli spravovat záležitosti klanu. Jistě zde budou i mladí Kajmani... To je ale mecinova starost, ne moje, rozhodl se, ale nervózní napětí ho neopustilo.
Osada ležela na jižní, sluncem prohřáté straně výběžku hor, který se zařezává do Pláně nedaleko posvátného pramene Rychlého potoku. Měla stejný půdorys jako ostatní osady loveckých klanů. Z výšky by připomínala hrot oštěpu a ve své špici měla také kokpit s ohništěm lahvovitého tvaru. Chýše na špici oštěpu byla však mnohem větší, než je ta, ve které žije Valdo Man. Vždyť nepatřila jedinému mecinovi. Přebývali v ní staří mecinově, kteří už ztratili kouzelné vlastnosti a věnovali se výuce mládeže, a občas v ní přespávali vigati a piloti, když přijeli do osady za mladými, aby jim vyprávěli o slavných lovech a válečných výpravách.
Kdyby měl Petr podstoupit celý zasvěcovací obřad, jeho pobyt na Marsu by se značně protáhl. Přípravy totiž trvají padesát dní, někdy i déle. Po celou dobu žijí mladí lidé v odloučení od svých klanů, mladíci v jednom křídle osady, dívky ve druhém. Jídlo jim jednou za pět prstů dnů dopravují bojovníci z osady klanu Bílých drab, která je poměrně nedaleko. Čekatelé obřadu se však s nimi nesmějí osobně setkat. Předání potravy je poměrně složité: nosiči složí jídlo na určené místo, zažehnou kouřové znamení a co nejrychleji zmizí. Teprve potom dva určení mladíci jdou pro potravu.
Nejvíce času je věnováno vyprávění o legendách a mýtech loveckých klanů. Jedině zde se mladí lidé mohli dozvědět, co se vlastně děje u cizích klanů, jak tam lidé žijí, jaké mají zvyky a zákony. Až se vrátí po obřadu domů, už nebudou mít mnoho příležitosti k tomu, aby se vzájemně stýkali.
Naši poutníci přijeli koňmo. Mecin Petrovi vysvětlil, že je to cosi mimořádného. Čekatelé zasvěcovacího obřadu byli totiž povinni putovat pěšky, a jakmile se ocitli osadě na dohled, museli pokračovat kolenačky. Petr nemusel tyto útrapy podstoupit, protože se neměl stát pravoplatným členem klanu, pilotem nebo vigatem. Obřad mu měl umožnit vstup do kokpitu, nejen v osadě Volných lovců, ale ve všech osadách Pláně, Řeky a Hor. V době míru, a ta doba naštěstí právě byla, měl právo navštívit kterýkoli klan a nikdo mu tam nesměl ublížit, ani Kajmani ne.
Příjezd poutníků nevyvolal v osadě žádnou pozornost. Mladíci i dívky tu byli proto, aby, se něčemu naučili, a ne proto, aby se vyptávali na věci, které se jich netýkají. Ani starci nebyli zvědaví. Mecina Valdo Mana znali, věděli dobře, že stojí v čele Bratrstva bílého plamene, a co on činí, dobře činí.
V tuto dobu žilo v osadě na padesát mladých lidí. Právě seděli v širokém půlkruhu a naslouchali vyprávění starého lovce z kmene Lakmonů o tom, proč měsíčky Phobos a Deimos putují noc co noc nebeskou bání, Phobos od západu k východu a bledší a menší Deimos opačným směrem. Petr, který teď, když byli u cíle, si s plnou měrou uvědomil své vyčerpání a nejraději by padl na zem a spal tři dny a tři noci, sklouzl po hřbetě koně a musel se ho zachytit, aby neupadl. Mecin vážně seskočil a pokynul Petrovi rukou, aby se k posluchačům připojil. Mladému muži se zatmělo před očima zoufalstvím, ale neodvážil se mecina neposlechnout. Dva mladíci, odění do jednoduché kožené tuniky, mu udělali místo a on klesl na zem mezi ně. Stařec, zřejmě slepý, vyprávěl:
"Za dávných časů, když Slunce bylo ještě mladé a když hvězdy ještě nechodily spát do hnízd v Tyrkysových horách, nýbrž přebývaly v korunách stromů a štěbetaly s ostatními ptáky, žil statečný lovec Fobos se svou ženou Daimonou. Jenom jim dvěma patřila Pláň a Řeka a Hory. Toulali se volně a nikdo nerušil jejich stopu. Lstivý sbarro i krutý barrok se jim vyhýbali a grugerové i tissani sami přicházeli, aby jim nabídli maso svých těl. Neznali jiný zvuk než smích a v jejich srdcích nehořel jiný cit než štěstí.
Dívka byla šťastná, ale Foba jednoho dne napadlo, že by mohla být ještě šťastnější. Od té chvíle přemýšlel, čím by jí udělal největší radost. Uložil si však nesnadný úkol. Daimona přece neznala nic než štěstí, a nejenže po ničem netoužila, ale ani nevěděla, že by po čemkoli toužit mohla. Žila v blažené nevědomosti, a tím se podobala Slunci a hvězdám.
Tři noci Fobos přemýšlel a na sklonku třetí noci vstal dřív, než se Daimona probudila, a vypravil se do Tyrkysových hor, do míst, kam jeho noha ještě nikdy nevstoupila. Kráčel rychle, stále výš, až na vrcholek pohoří. Krajina tam byla pustá, jen vítr varovně skučel ve skalních šklíbách, ale Fobos šel dál, poslušen tajemného volání. To už na něho Slunce křičelo, aby zastavil a nepokračoval v cestě. Tím víc si ale byl jist, že jde správným směrem. Křik Slunce však vyplašil hvězdy, takže vylétly z korun stromů, utvořily hejno, naposledy zakroužily nad Plání a rozlétly se na všechny strany, aby se už nikdy nevrátily. Fobos pozoroval jejich let, patřil na jejich třpytná oblaka, ale nedbal a šel dále. Samo Slunce se ukrylo za skály v děsu, ale nová záře vedla lovcovy kroky.
Na nejvyšší hoře Tyrkysu zářily tři růže. Jedna svítila bíle, druhá červeně a třetí černě.
Když je spatřil, zastavil se na okamžik, ruce i nohy mu ztěžkly a on zaváhal a napadlo ho, zda by se neměl vrátit. Srdce mu však bušilo v hrudi a volalo: Jdi, jdi, jdi! Šel tedy a růže utrhl, aby je mohl složit Daimoně k nohám.
Ozval se hromový rachot a hory pukly v polovině. Z utržených stvolů růží se vyvalila krev a zaplavila celý Mars. Zděšený Fobos pohlédl shůry na Pláň a spatřil tam Daimonu, bělostně zářnou, nehybnou jako ledová socha. Vítězně

zakřičel, rozmáchl se a hodil jí růže k nohám.
Ale to už se dívka začala vznášet a stoupala vzhůru ve stopách hvězd. Tři růže dopadly a Mars se znovu otřásl, až to zadunělo.
Červená růže pokryla celou Pláň, bílá objala svými plátky pohoří Tyrkysu a tu třetí, černou, vidíme jako horu Olympus.
Zoufalý Fobos pochopil, že dívku vyděsil svým činem a že před ním prchá. Rozběhl se proto za ní, ale ve zmatku se vydal špatným směrem. Od té doby ji hledá, ale jejich stezky se nikdy neprotly.
Fobos, hbitý a silný, má své sídlo na západě a spěchá noc co noc východním směrem. I teď vidíme jeho bílou tvář, poznamenanou slzami. A tam od východu putuje Daimona, drobná a tichá, a ustavičně hořekuje. Proč jenom byl Fobos tak pošetilý, proč si myslel, že štěstí je jako schodiště, po němž lze kráčet stále vzhůru! Jedné noci však Fobos Daimonu dostihne.
Tehdy se oba znovu políbí, sestoupí dolů a také hvězdy se vrátí do korun stromů. Rána v Tyrkysových horách se zacelí, nová poupata vyraší na nejvyšším vrcholu a lovec už nikdy, nikdy nebude pošetilý, protože už ví, že štěstí je to, co nám spočívá na dlani, a nikoli to, co je ukryto ve vysokých horách."
Zešeřilo se a poslední část vyprávění slyšel i Phobos, který se právě objevil nad západním obzorem. Petr ho už několikrát za svého pobytu na Marsu viděl a vždycky měl zvláštní pocit. Byl polovičního průměru než Luna a jeho srpek nebyl úhledně a geometricky vyrýsovaný, nýbrž prapodivně zkrabatělý.
Mecin se mladého muže zlehka dotkl.
"Půjdeme do chýše," zašeptal mu do ucha.
Petr vděčně přikývl. Už se těšil na lůžko, ať bude sebetvrdší.
"Mám hlad jako vlk," poznamenal, když vstoupili do chýše, osvětlené maličkým lojovým kahanem. Uvědomil si, že mecin asi neví, co je to vlak. Na Mars byli v raných dobách kolonizace dopraveni medvědi leopardi a hyeny, aby tu plnili funkci "zdravotní policie" v ekologickém systému planety. Vlk měl tu smůlu, že se na listinu ekologicky užitečných dravců nedostal. Kdo ví, jaké důvody k tomu před šesti sty lety vedly. Třeba to zavinily pohádky, ve kterých vlk vystupuje vždycky jako zloduch.
"Musíš se postit," přerušil mecin Petrovy moudré, možná nemoudré, ale rozhodně zajímavé úvahy. "Tři dny a tři noci budeš jenom pít."
"Cože?" vyhrkl Petr, nevěře svému sluchu. "Jak to, postit? To nebudu vůbec nic jíst?"
"Ovšem."
"Ale ... proč?" naléhal Petr nešťastně. Znovu ho ovládl pocit neskutečna, jako včera, když byli přepadeni Kajmany. Za tři dny umřu hladem, budu se nevýslovně trápit... Zmocňovala se ho panika. Nejraději by odsud utekl, ale tolik rozvahy v něm zůstalo, aby pochopil, že bez pomoci by se odsud nikdy nedostal.
Mecin mu beze slova podal okrouhlou čutoru. Petr ji popadl roztřesenýma rukama a přitiskl rty k jejímu hrdlu. Napil se ... a vzápětí nápoj vyplivl.
Byl hořký, pálil na jazyku, a navíc nevýslovně páchl.
"Musíš pít! Musíš! To všechno patří ke kouzlu."
Zpanikařený Petr si uvědomil, že kouzelníka nenávidí, toho starého hlupáka, toho šejdíře, který se kdovíjak zmocnil plastivizního minivysílače a ohlupuje lidi. Dobrá, ať si dělá co chce, ať předvádí svoje iluzionistická představení lehkověrným divochům, ale ať nechá normální lidi na pokoji!
"Pij," řekl mecin klidně, upíraje oči na Petra. Mladý muž nedokázal odvrátit zrak. Všechno se v něm vzpíralo, rád by se na toho směšného pořezaného chlapa s prkýnkem na krku vrhl pěstmi, ale nedokázal ani pohnout prstem - jako by ho kouzelník ovinul neviditelnou pavučinou, silnější než ocelová síť.
Pohnul se, mimoděk, bez vůle, jako marioneta na jevišti loutkového divadla, znovu zvedl čutoru k ústům a napil se. Doušek do něho vjel jako klubko hadů a rázem pronikl snad do všech žilek. Hladové chvění žaludku okamžitě ustalo. Petr se napil znovu a druhý doušek už nebyl tak hrozný jako ten první. Rázem se uklidnil, panika ho opustila, přestal se bát, a dokonce se mu zdálo, že i ten malinký plamínek lojového kahanu víc svítí.
"Jak se cítíš?" ptal se mecin.
"Svědí mě konečky prstů," zašeptal Petr.
"Dal jsem ti napít opojného vína předků. Tím jsem tě poslal na dalekou cestu. Vrátíš se jiný, než jsi býval dříve. Zapomeneš na mnohé, co cestou spatříš, ale uvnitř tebe samého vzpomínky zůstanou trvale a budou ti pomáhat při rozhodování."
"Jak se jmenuje to víno?"
"Ajahuaska," odpověděl mecin. "Je to nejlepší ze všech kouzelných přípravků, lepší než pejotl dobývaný z kaktusů aganos Zelené pouště, lepší než jedovatá iboga, používaná při soudech, a působí účinněji než cohoba, která se šňupá, i než ololijukvi, které dávají přednost mecinově Hor. Ajahuaska tě nyní povede po stezkách, které vedou k zasvěcení."
Petr, ale ani mecin nevěděli, že ajahuasku, pejotl i ostatní takzvaně kouzelné přípravky vymysleli a objevili už dříve než před tisíciletím kouzelníci indiánských kmenů Latinské Ameriky, že tyto omamné přípravky byly součástí tajných obřadů starých Mayů a že na Mars se dostaly spolu s prvními kolonisty, kteří budovali na úpatí hory Olympus první výspu civilizace na dosud nehostinné planetě. Mladého muže se zmocnila závrať, nejdřív docela mírná, pak stále silnější. Mecin mu poručil, aby se posadil na rohož se zkříženýma nohama. Musel se opřít oběma rukama o podlahu, jinak by upadl. Mecin na něho upřeně hleděl a cosi povídal, ale Petr mu nerozuměl.
Díval se na jeho zjizvené rty. Pohybovaly se stále rychleji, ale nevycházel z nich žádný zvuk, a pokud ano, Petr ho neslyšel. Nedokázal ani posoudit, zda je vnitřek chýše velký nebo malý: mohl to být prostor stísněný jako mateřské lůno, ale mohl být velký jako sám vesmír, kde galaxie víří v nekonečném kosmickém menuetu. Propadal se do vidin a neskutečných pocitů. Stal se součástí univerzálního prostoru, galaxie tančily v něm a on sám viděl sebe zvnějšku,

pozoroval svoji nahrbenou postavu a divil se svým vytřeštěným očím, které volně plavaly ze strany na stranu a nebyly schopny se zachytit jediného pevného bodu.
Takové byly první zkušenosti nového čarodějova učně Petra Abraháma s ajahuaskou, omamným nápojem, který vedl adepta po cestě zasvěcení.
Čas pro něho ztratil význam. Někdy ho přepadly stavy radosti, jindy zoufalství, ale převládala otupělost, odevzdanost, podivný vnitřní klid. Všechny ty změny si neurčitě uvědomoval, ale nedokázal odhadnout, jak dlouho jednotlivé stavy trvají a jak dlouho je omámený. Později si vzpomínal, že ve chvíli, kdy mu bylo nejhůře a kdy na něho s drtivou naléhavostí padlo vše, co kdy v životě poznal zlého a nepříjemného, se mu k nohám přibatolil směšný psíček, štěňátko s hedvábnou srstí, a mecin, který ho neopouštěl ani na okamžik, mu položil zvířátko do klína. Mladý muž se okamžitě uklidnil, zoufalství ho náhle opustilo a vnímal teploučkou přítomnost drobného tvorečka s nejvyšší mírou citu, jaká v něm byla.
Trvalo to minuty, snad hodiny, snad dny nebo týdny. Nevěděl. Vlny zlých i dobrých pocitů se přes něho mnohokrát převalily, takže další příchod zoufalství nebo štěstí ho už nepřekvapoval. Přestal se o své vlastní stavy zajímat a více si všímal okolí. Hleděl na kouzelníka klidně, trpělivě. Jeho obličej pokrytý jizvami mu už nepřipadal zvláštní, natož pak hrozný. Pochopil, že všechny ty zářezy a vseky mají nějaký skrytý význam jako písmena neznámé abecedy. Každý z nich má své přesně vymezené místo. K čemu slouží? To Petr ani netušil. Bude-li to třeba, mecin mu tajemství prozradí. Anebo si ho nechá pro sebe - co na tom záleží?
V mihotavé záři olejové lampy rozeznával pitvorné podoby nějakých zvířat a lidí. Vnitřek chýše byl vyzdoben řezbami a vycpaninami, složité ornamenty se klikatily po stěnách, některé byly skutečné, jiné vysněné, vyvolané ajahuaskou, omamným vínem předků. Co znamenaly a proč tu byly? Nechyběl mezi nimi hrbáč, byl tu člověk s osleplýma očima, po stropě kráčel daimon s ptačí hlavou.
Petr seděl, snil s otevřenýma očima a mecinovo tiché, klidné předříkávání jednotvárně promlouvalo ke skrytým slojím vědomí. Učil se.
Mladý muž prožil v mámivém oparu ajahuasky tři dny, jak si to přál mecin, tři dny a tři noci, a třetí noc se chýlila ke konci. Venku už svítalo. Ajahuaska zvolna přestávala působit a Petr se navracel k bdělému stavu.
Dýchal zhluboka a pravidelně. Cítil se svěže a lehce, jako by se vznášel. I kdyby se skutečně odlepil od země a uvisl ve vzduchu jako gravigyro, nebyl by překvapen. Už si dokázal uvědomit vlastní totožnost i účel svého pobytu v této chýši. Čeká ho nějaký obřad, snad bolestivý, určitě nebezpečný. Nebál se ho, a dokonce se těšil na to, co přijde. Proč by se měl bát? Bolest i slast jsou dvě strany téže mince. Na oštěpu vyváženém uprostřed visí dva kovové náramky, jeden na špici, druhý na opačné straně. Co vidím já, vidí i Kajman, a co vidí Kajman, vidím i já. Čas je vyvážen minulostí a budoucností. Takový je přirozený stav věcí a dějů.
Bolest a slast, tyto známky dotyku tělesnosti s vnějším světem! Bolest je průvodce nepříznivého dotyku, slast je odměna za dotyk příznivý. Má vůbec smysl bolest a slast rozlišovat? Jedno i druhé přece odpovídá jen okamžitému stavu bytí. Bolest ale může být předzvěstí dobra, které se dostaví v budoucnu,
kdežto slast může a často bývá předvojem zkázy.
Mecin se naklonil nad lampičkou a pak jeho trup pomalu ustupoval do stínu. Dopředu a dozadu, dopředu a dozadu, mecin se kýval a Petr ho bezděky napodobil. Hleděli si navzájem do očí. Chtěl kouzelník něco Petrovi sdělit? Skutečně na něho neslyšně volá? Nebo to jsou zvuky neviditelných hudebních nástrojů, které znějí v temnotě čarodějné noci? Dopředu a dozadu, jako strom ve větru, jako mořské vlny, jako čas ... Jako čas?
"Jsi připraven," řekl mecin a vstal.
Nějaká síla postavila Petra na nohy.
Oba muži vyšli z chýše.
Bledý ovál Phobosu visel nad východním obzorem a chystal se vklouznout za horský hřeben. V sinalé záři se tam rodil nový den. Osada byla liduprázdná, všichni dosud spali. Opodál stál jenom lhostejný strážce, zdálo se, že duchem nepřítomný. Mecin mu nevěnoval ani sebemenší pohled. Obrátil se k Petrovi a mávl rukou k severu.
"Jdeme!" zvolal velitelsky a vykročil.
Prošli osadou, nevšímavě minuli dalšího bojovníka, který nedaleko poslední chýše držel stráž, a vydali se vzhůru po takřka neznatelné pěšině do skal.
Kráčeli bezhlesně, pravidelným pomalým krokem. Když krvavé slunce usedlo na ozubený okraj skal, osada byla už daleko za jejich zády. Mecin kráčel vpředu. Znal tu každý kámen. Šel jistě a rychle a Petr mu jen taktak stačil.
Stezka se divoce klikatila mezi balvany, proplétala se průrvami a skalními branami, někdy klesala, ale mnohem častěji stoupala. Petr necítil únavu, ani hlad, ani ospalost. Bylo mu lehce a v řídkých chvílích, kdy se mu chtělo uvažovat o svém tělesném i duševním stavu, si uvědomoval, že je s těmi podivnými lidmi šťastný, a samotného ho překvapovalo, jak málo touží po návratu na Zemi.
Krátce po poledni se mecin zastavil.
Klikatá stezka je zavedla až na nevelkou skalní plošinu. Hory strměly všude kolem jako mlčenliví strážci obřadu, který se tu připravoval. Bylo ticho, jen skrytý vodopád kdesi jednotvárně hučel. Kde se tu vzala voda, tak vysoko v horách, kde není žádný led a sníh? Není to jen přelud, dílo mecinovy krabičky?
Teď si na ni Petr znovu vzpomněl. Vzápětí ho napadlo, že mecin třeba žádnou krabičku nemá a že to, co se událo na Pláni, nebyl přelud vyvolaný miniaturním plastivizním vysílačem, ale... Co vlastně? Co se to s Petrem dělo a děje?
Poprvé připustil možnost, že mecin nečerpá své schopnosti z nějaké krabičky,
z nějakého výdobytku špičkové techniky, ale z něčeho jiného, neznámého, jinde nevídaného.
Jinde ...
Vždyť i sám Plavnak tvrdil, že způsob života loveckých klanů na Marsu je ojedinělý v celém známém vesmíru. Petr jeho

slova bral na vědomí, ale asi je špatně chápal. Domníval se, že Plavnaka zaujal prostý život lovců, jejich namáhavý způsob obživy, jejich primitivní společenské uspořádání, jejich lovy a boje, legendy a tance. Není to trochu málo na to, aby to vzbudilo zájem obyvatele Tramionu, planety s nejstarší civilizací galaxie? Teď už nevylučoval možnost, že Plavnak ví o životě loveckých klanů víc, než je možno tušit, a že jeho hlavní zájem je upnut třeba právě na to, co Petr teď prožívá.
Kouzelník ho jemně uchopil za paži.
"Jdeme," řekl tiše. Mecin Petrovi zavázal oči pruhem látky. Temnota na něho padla s příšernou náhlostí, ale přesto nepocítil ani na okamžik strach.
Nechal se vést jako malé dítě, s plnou důvěrou, že ho kouzelník vede bezpečnou cestou. Ještě chvíli cítil, že se mu hřejivé paprsky slunce opírají o záda, ale náhle ho zahalil sychravý chlad, do nozder mu vstoupil pach plesniviny a kročeje zněly divně, dutě. Vstoupili zřejmě do skalní chodby.
Ušli snad padesát, snad sto metrů. Mecin Petra zastavil a sňal mu pruh látky z očí.
Kdyby Petr neprošel tou složitou průpravou, kdy nebyl oblouzněn únavou, půstem a ajahuaskou, jistě by vykřikl úžasem.
Stál ve velitelské kabině kosmické lodi. Před sebou viděl rozměrný ovládací pult, osvětlený luminiscenčními panely. Přístroje se mdle blyštěly, důkladná táhla se tu ježila a jejich ohmatané rukojeti se nabízely stisku lidské dlaně.
Jenže... to nebyla kabina kosmické lodi!
Kolem dokola byly skalní stěny, na mnoha místech přitesané, aby jeskyně měla pravidelný tvar. Také podlaha byla z udusané zeminy a kamenné drtě. Luminiscenční panely byly ovšem pravé, jistě pocházely z kosmické lodi, stejně jako ovládací pult. Vypadaly ale nějak divně, starobyle. Petr si všiml, že panely jsou upevněny do plochých rámů, posetých drobnými kolečky. Přistoupili blíže, aby si je prohlédl. Každé kolečko vězelo v jamce a bylo poznamenáno nehlubokým zářezem. Je to snad ozdoba? Ne, to jsou zřejmě ..., jak se tomu říká ..., ano, to jsou takzvané šrouby. Petr je viděl kdysi jako chlapec, když s tatínkem navštívil technické muzeum. Vzpomněl si na průvodcův výklad: Šroubů se přestalo používat už na začátku kosmověku. To tedy znamená, že zařízení této podivné kabiny je staré víc než půl tisíciletí.
Rozhlédl se kolem sebe. U stěny stála křesla, důkladně čalouněná. Pocházela ze starobylé kosmické lodi, z doby, kdy ještě lidé neznali gravitechniku a kosmonauti byli při každém zrychlení i zpomalení vystaveni přetížení. Na ovládacím pultu dokonce leželo několik knih, starožitných, papírových. Na deskách měly nápisy, sestavené nějakým podivným písmem. Petrovi připadalo povědomé. Určitě se o něm učil ve škole. Je to přece latina..... nebo se to jmenuje latinka? A tomuhle druhu písma se říkalo nějak jako azbuka. Jejich spojením vznikla abeceda univerzálu, jednoduchá, o patnácti znacích. Kdy to bylo? Ani na to si Petr nevzpomněl. O historii se ve škole nikdy obzvlášť nezajímal a teď toho trochu litoval. Když se ale soustředil, podařilo se mu ta složitá písma číst. Přece jenom byla podobná moderní abecedě!
"Pa ... lub ... ní deník," přečetl jeden nápis polohlasně.
"To jsou posvátné knihy našeho lidu," řekl mecin. "Palubní deníky. Dovedeš je číst?"
"Nedovedu je číst plynně. Počkej... Palubní deník, koráb Jurij Gagarin tři, rok dva tisíce šedesát tři."
Petr se díval na knihu s posvátnou úctou. Jurij Gagarin byl první kosmonaut lidstva. Jeho pomníky stojí snad ve všech městech Unie a dvanáctý duben se v celé sluneční soustavě slaví jako nejradostnější svátek. Jurij Gagarin tři, to je asi název kosmické lodi. Jaký byl osud její posádky? Zahynula na Marsu? Nebo tady zůstala a její členové se připojili k osadníkům?
"Zavedl jsem tě do místa velké zkoušky. Připravil jsem tě tak dobře, jak jen dovedu. Měl bys tu poznat, co v tobě je a co ti ještě chybí. Musí tudy projít každý, kdo usedne do kokpitu. Tak tomu bylo od nepaměti a tak tomu bude navždy. Věčné je kouzlo Bílého plamene."
Kouzelník poodstoupil o několik kroků.
"Ještě se můžeš vrátit. Není to snadná zkouška. Bude to zřejmě nejhorší zkušenost tvého života."
"Nebojím se," řekl Petr.
"Dobrá," odpověděl kouzelník vážně. "Přeji ti přízeň duchů těch, kdo psali tyto knihy."
Vážně se na Petra zadíval, pak udělal několik krouživých gest a rychle odešel. Zavřel za sebou velké vzduchotěsné dveře, kterých si Petr prve nevšiml. Zevnitř byly docela hladké, někdo z nich odstranil vnitřní uzávěry.
Měl bych mít strach, uvědomil si Petr. Žádnou bázeň však nepociťoval. Vrátil se k deníkům, ale neodvážil se jich dotknout. Náhle na něho padla tíseň. Vklouzl do nejbližšího křesla a připoutal se do něho širokými popruhy. Klapnutí kovových spon ho uklidnilo. Byly jistě vyrobeny na Zemi, na jeho rodné planetě, kde žije táta a máma a kde si hrál s kamarády, kde prožil tolik hezkých chvil.
Všiml si, že na pultu jsou některé obrazovky slepé, dřevěné. Ještě před několika dny by ho to rozesmálo. Dřevěná obrazovka, kdo to kdy slyšel! Ale v tomhle podivném prostředí se nedokázal smát.
Co se musí stát, jistě se stane. Čas plyne tam, ale někdy i zpátky, bolest je totéž co slast, včera je zítra ...
Čekal, že kouzelník znovu užije svých tajných praktik. Dovede ovlivňovat lidskou psychiku, ovládá sugesci, hypnotismus, zná prostředky, jak působit na vnímání. Kdepak, ten nemá žádnou krabičku, žádný vysílač. Nepotřebuje takové věci. K čemu by mu byly?
Z úvah ho vyrušil hluk. Bylo to hučení, vzdálené, nezřetelné, ale sílilo.
V kabině, či spíš v jeskyni, se něco pohnulo. Je tu nějaké zvíře? Pustil mecin dovnitř divokou šelmu, hada nebo jedovatého pavouka? Má přece rád pavouky, Kajmanům jimi naplnil oči, až se vyděsili a v panice práskli do bot.
Musím být statečný, řekl si Petr. Budu tady sedět a nepohnu se, ať se stane, co se stane. V kabině byl vítr.
Teď už si tím Petr byl jist. Je tu vítr nebo spíš průvan. Jak je to ale možné? Další překvapení následovalo. Petr něco zaslechl!
"... udejte polohu, Spaceport sedm volá Kondora, udejte polohu, Spaceport sedm volá Kondora ..."

"... bodová koroze přepážky ... mimo kontrolu ... bodová koroze..."
"... havarijní okruhy zapojeny! Báze, báze, tady Bajkal, báze, neslyšíme, teplota havarijních okruhů dosahuje kritické meze ..."
"... příjem normální, máme vás na videu, manévr sto jedenáct, držte kurs ..."
"... vyspali jsme se dobře, Jura děkuje za přání k narozeninám a pozdravuje Galinku, vyřiďte jí, že přiveze největšího medvěda z celého Marsu a že má být hodná a papat mrkvičku ..."
"... hovoří palubní počítač OMEGA VIII, hovoří palubní počítač OMEGA VIII. Podmínky na palubě neslučitelné s životem, už jenom motorář jeví známky života, ruším informaci, motorář nejeví známky života, hovoří palubní počítač OMEGA VIII, pro nastalou situaci nemám program..."
"... nula ... šest... dva ... šest... nula ... nula ... jedna ... osm ..." "... držte se, mládenci, jedeme pro vás..." Hlasy naplnily místnost. Některé zněly z reproduktorů vestavěných do opěradla křesla, jiné vycházely z pultu. Hovořili muži, ženy i hlasové syntetizátory počítačů, střídali se, každý jen chvilku, v nepochopitelných útržcích. Petr nerozuměl všem, jasně chápal jen to, co bylo řečeno v univerzálu, a jen mlhavě luštil obsah ruštiny a angličtiny. Chápal, že slyší zvukové záznamy rádiové komunikace dávno zaniklých kosmických lodí, že to jsou úryvky ze zapomenutého zvukového archívu, který se nějak dostal sem, do jeskyně ovládané divokými kouzelníky loveckých klanů. Kdo sem instaloval zvukovou aparaturu? Jak je možné, že funguje? Někde v jeskyni je energetický zdroj, asi atomová baterie. Může dodávat energii třeba tisíc let. Třeba kouzelníci mají schovaný miniaku. Kdy vlastně lidé vynalezli miniaku?
Jsem hlupák, rozhodl se Petr. Tohle všechno je pouhá iluze, jako byli iluzí žabí jezdci oblečení do pavouků. Žádné reproduktory tu nejsou, v jeskyni není zvukový archív. Tohle všechno je jenom zkouška.
Tam u stěny stojí plechová skříň, která vypadá jako paměťová jednotka nějakého starobylého počítače, všiml si Petr. Rozepnul spony a vstal. Svaly ho zabolely a uvědomil si, že
v ústech má sucho. Špatně se mu dýchalo. Nějak se ale ke skříni přece jen dostal, nešikovně manipuloval se zámkem a po krátké námaze se mu podařilo dveře otevřít.
Tohle skutečně byla paměťová jednotka. Za poškrábaným skleněným okénkem spatřil keramitový disk. Zvolna se otáčel a laserová čtecí hlava se chtivě tiskla k jeho hladkému boku. Dolní polovina skříně byla vybrakovaná. Na dně stál starý miniaku toho typu, jaké se používaly v době, kdy Petr byl docela malé dítě, a dvojice kabelů, jeden modrý a druhý červený, od něho vedly někam do útrob paměťové jednotky.
Tak přece mecin používá normální techniky, uvědomil si Petr. Byl hrozně zklamaný. Věřil, že kouzelník se obejde bez takové všední věci, jako je mizerný paměťový disk.
Tak je to přece jenom šarlatán.
Jenže... jenže to znamená, že Petr slyší skutečné hlasy, že z opravdových reproduktorů zní záznam hlasů kosmonautů minulosti. Některé hlasy jsou zoufalé, volají o pomoc, na palubě kosmoletu došlo k havárii. Patří skutečným lidem, kterým bezprostředně hrozí smrt!
V tuto chvíli si Petr uvědomil, že se dusí.
Sucho v ústech bylo nesnesitelné a srdce mu divoce bilo. Hluboce se nadýchl, hrudník i bránice pracovaly normálně, s tou nepříjemnou výhradou, že do plic nevnikal takřka žádný vzduch. Hlasy z reproduktorů slábly, jako by se vzdalovaly.
Přece tu nejsem tak dlouho, abych všechen vzduch vydýchal, napadlo Petra. Místnost je tak velká, že bych tu vydržel jistě celý den. A i kdybych nakrásně vzduch vydýchal, bylo by tu těžko, dusno. Dýcháním se kyslík mění na kysličník uhličitý, na těžký plyn. Jenže v téhle místnosti je vzduch naopak řídký, jako vysoko v horách.
To znamená, že z jeskyně uniká vzduch!
Jak je to možné? Copak může z jeskyně unikat vzduch? V kosmoletu by to možné bylo, blesklo Petrovi hlavou. Takže ... tohle není jeskyně, která vypadá jako velitelská kabina kosmické lodi, tohle je kabina, která vypadá jako jeskyně. Mecin mě vyslal do kosmu!
Tento pošetilý nápad Petra kupodivu uklidnil, protože kosmickou prázdnotu považoval za přirozené životní prostředí, stejně jako se potápěč cítí dobře pod vodou. Vždyť Petr strávil celá léta mimo Zemi, jako dítě žil na Měsíci a Merkuru, absolvoval fakultu informatiky na Ganymédu a nedovedl by spočítat, kolik cest kosmem na palubách rozmanitých kosmoletů v životě podnikl. Má dokonce pilotní zkoušky lodí třídy Tourist!
Ne. To je nesmysl, blouznivý nápad člověka, který se brání beznaději. Tahle jeskyně zůstala v hlubinách skal. Žádná síla ji nemohla vyrvat ven a poslat na oběžnou dráhu. Petr je obětí nějaké vidiny. Musí vydržet, soustředit vůli...
Vrátil se do křesla a pevně se připoutal. Ze všech sil se vzepřel proti popruhům. Bolestivě se mu zařízly do ramen, avšak cítil tu bolest jako úlevu: alespoň na chvíli odvedl pozornost od palčivého řezání a bodání v plících.
Chtěl křičet, ale nezmohl se ani na ubohé zasípění. V ústech cítil krev. Luminiscenční panely pohasínaly... anebo hůř viděl. Zato zvuk vodopádu byl stále silnější... ne, to krev mu hučela v uších, zoufale naráží na stěny tepen, chce je prorazit, chce ven, je hladová po kyslíku!
Nezřetelné postavy vstoupily do místnosti, tiše, takřka plaše a usedly do křesel.
"... havarijní situace třetího stupně ..., hermetická přepážka velitelské sekce netěsná ..., nádrže těsnicího tmelu dekomprimovány ..."
Hlasový syntetizátor odříkával svou litanii do reproduktorů v Petrově křesle. Do jeho únavného drmolení pronikly jiné hlasy, tiché, skučivé.
"Zemřeš, Petře Abraháme ..., zemřeš stejně, jak jsme my zemřeli ..., čas se vrací..., pořád šel kupředu a teď se ubírá nazpět... jako vlny na moři..., zemřeš!"
Zemřu, uvědomil si klidně. Lidé na prahu smrti se uklidňují. Nepokoj je opouští a znovu v mysli prožívají některé chvíle svého života. Petr utíká s tátou po břehu Černého moře, jejich bosá chodidla bubnují do pevného vlhkého písku. Vlnky

jim hladí nohy. Petr je na Ganymédu, v klenuté aule fakulty, a děkan, ten starý dobrý doktor Kovářík, mu předává diplom v tradičním modrém válci. Petr tančí s Irenou, je to první večer, kdy se potkali. Hudba hraje valčík, Irena se směje, oba krouží sálem a točí se jim hlava.
"Umřu, Ireno," říká Petr. Dívka se usmívá.
"Já vím," říká. "Nejsi ani první, ani poslední. Všechno, co žije a bude žít, je vykoupeno utrpením a smrtí těch, kteří žili před námi. Bolest a slast k sobě patří jako smrt a život. Každá zkušenost je draze zaplacená, víš to, Petře?"
"Netušil jsem to, nebo spíš jsem si to neuvědomoval. Teď to vím, ale už je pozdě. Škoda ..."
Dívka se usmívá. Petr ji miluje. Rád by jí to řekl, ale příliš se mu točí hlava a není schopen ze sebe vypravit slovo. Její tvář mizí v mlze. Zůstává sám se svými myšlenkami.
Ano, Irena měla pravdu. Člověk nedostal od přírody nic zadarmo, štěstí mu nikdy samo nepadalo do klína. Po statisíce let žil v bídě zvířecího stavu, trpěl nevýslovně, než si vydobyl právo ohně. Generace za generací bezbranně krvácely, než se první člověk naučil otesat kámen. A později, když se naučil pracovat, silnější loupili výsledky práce těch slabších. Kolik tisíc let to trvalo, než se lidé vymanili z otroctví? A co dnes, došli jsme na konec cesty? Je veliké dílo završeno? Už je všechno vykonáno a hotovo, už není třeba trpět? Už jsme vzdáleni od propasti zhouby a utrpení?
Myšlenky se rozpadaly a nahradil je vítr nejasných obrazů a pocitů. Ale dříve než se propadl do temnoty docela, probleskla mu vědomím poslední jasná myšlenka: jak já jsem býval hloupě pyšný!
"Ano, ano, já vůbec nespím," zabručel Petr. potřásaje hlavou. Tak je to vždycky: člověk nemůže ani na chvilku zavřít oči při poradě, aby ho Stan Bartal hned nepeskoval: Nespi nám tu, tohle je porada, spát jsi měl doma, v posteli.
Petr není unavený, vyspal se přece dobře, do růžova, jak říká maminka, jenže porady oddělení ho tak strašlivě nudí, že nedokáže dlouho udržet oční víčka v náležité vzdálenosti od sebe, ani kdyby je rozepřel plastikovými tyčkami.
"Jsem vzhůru a sleduju jednání," dodal rozmrzele a otevřel oči s takovou námahou, jako by rozevíral zarezlá vrata nějakého starobylého hradu. Trochu ho překvapilo, že se neozvalo zavrzání. Jenže tento okamžik překvapení jen letmo prokmitl procitající myslí. Čekalo ho jiné překvapení, tak silné, že na ten pošetilý nápad okamžitě zapomněl.
Čekal, že spatří vedoucího oddělení Bartala. vlídně ironického, čekal, že Bartalův zástupce Pazner se bude rozčilovat, protože ospalý reportér do oddělení prostě nepatří, a že jenom, hodná tajemnice Matzalová bude Petra hájit jak proti Bartalově ironii, tak proti Paznerově pedantismu.
Nespatřil však ani Bartala, ani Paznera nebo Matzalovou. Kolem něho se ježily hory, strmé, příšerně zbrázděné černavými vráskami, lhostejné k jeho spánku i bdění, hory nepřátelsky cizí tvarem i barvou i jménem. Jsou to přece Tyrkysové hory ...
Tyrkysové hory! V okamžiku si Petr uvědomil, kde je a co tu dělá. Ovšem, je na Marsu. Přiletěl sem s plastivizním týmem, aby pořídil reportáž o loveckém klanu. Rád by ji udělal co nejlépe, aby v redakci plastivizního zpravodajství posílil pověst slibného mladého muže. Kéž by se mu povedla! Vedoucí oddělení Bartal mu udělí pochvalu a později, až se bude rozhodovat, kdo bude zpravodajem na Tramionu, tak snad .., Pošetilost! Prožitky posledních dnů vystoupily na povrch jeho vědomí. Vzpomněl si na slavnost v osadě Volných lovců, na mandyra Jo Vessyho a klanového mecina Valdo Mana. Ten ho přivedl sem, do hor, do jeskyně zasvěcení.
Ovšem! Prošel poslední zkouškou! Ty hrozné prožitky v jeskyni, to bylo to zasvěcení, na které ho mecin připravoval! Jenže ... kde je Valdo Man?
Rozhlédl se kolem sebe.
Spočíval na měkké kožešině a nohy měl zakryté pestře tkanou pokrývkou. Opodál ležela na zemi okrouhlá čutora a vedle ní, na úhledném koženém ubrousku, skrojek sušeného tissaního masa. To je zřejmě pozvání ke snídani. Kde ale je hostitel, kde se toulá?
"Valdo Mane! Mecine!" zakřičel Petr. Chtěl se posadit, ale byl příliš slabý. Otočil se na břicho a po jisté námaze se mu podařilo pokleknout. Došátral až k čutoře, div neupadl, když ji zvedl a dychtivě se napil, nic nedbaje, že nápoj je tak hořký. Vzdychl úlevou a chtivě se zakousl do tuhého masa, jako by to byla nejvybranější pozemská pochoutka.
Kde jenom může být? Copak ho tu nechal samotného?
Ještě před několika dny by ho to pomyšlení vyděsilo. Byl sám ztracený v neznámých horách na cizí planetě, bez základní gravitronové výbavy, bez navigátoru a majáku nouzového spojení. Ano, před několika dny by se bál, ale teď nepocítil strach. Až ho to překvapilo. Odkud se vzala ta sebedůvěra, ta útěšná jistota, že má dost sil na překonání sebevětší překážky?
Pokrčil rameny. Ať je to jakkoli, Petr se nebojí. Mecin tu není, třeba opravdu odešel a nechal ho tu samotného. Zkouška pravděpodobně pokračuje. Zážitek v jeskyni byl jen první díl seriálu a začíná díl druhý. Bude neméně krutý jako ten první a bezpochyby v něm půjde o krk. Petr si dokonce mohl být jist, že ho čekají ještě horší prožitky, než byla simulovaná havárie kosmické lodi. Autoři plastivizních seriálů to tak dělají od nepaměti: stupňují napětí, vyhrocují drama, aby se divák nenudil. Jenže diváka nejvíc zaujme vždycky ten první díl. Ty další sleduje jenom proto, že nechce o nic přijít. To ostatní už je pouhá obměna toho, co bylo předtím.
Mecin odešel, dobrá. Je zřejmě zvědavý, jestli najdu cestu sám. Najdu ji.
Cítil, že se mu rychle vrací svěžest a síla.
V nápoji zřejmě byly nějaké povzbuzující prostředky, nějaká další ajahuaska ... ne, nemá smysl si tím lámat hlavu. Důležité je najít ten horský potok, který tu hučí někde mezi skalisky. Ten jistě teče do nížiny, kam jinam by tekl? Co když se ztrácí v nějaké skalní chodbě... Nu, pak bude nutno cestu hledat jinak. Nížina leží jižně odtud. Jih najdeme tak, že...
Tak hluboko se zabral do svých úvah, že si nepovšiml jiskérky, která se zableskla v tetelivé vrstvě vzduchu nad horskými vrcholky. Na chvilku zmizela za skalním hřebenem, a když se znovu vynořila, měla už zřetelný tvar diskoplánu. Teď už ho Petr spatřil. Stroj se blížil a zdálo se, že se nepohybuje a jenom roste, zvolna, ale ustavičně.

Petr byl trochu zklamaný. Docela by rád dále zkoušel sebe sama, svou vůli a své schopnosti. Přál by si, aby to nebyl diskoplán, ale nějaký pták, horský dravec vzácného, nevídaného druhu...
Čert se vyznej ve Valdo Manovi, pomyslel si mladý muž. Je to domorodý kouzelník, slíbil zasvěcovací obřad plný romantiky a čarodějných triků a místo toho všeho posadil Petra do trenažéru. Ovšem, vždyť ta jeskyně není nic jiného než trenažér, Petr v podobném, byť mnohem dokonalejším strávil mnoho krušných hodin na Merkuru, když si dělal piloťák. Nu a teď, když Petr mecinovu zkoušku podstoupil a začal sám sebe považovat za člena loveckého společenství, mecin se spojil s Romou a objednal Petrovi taxíka. Je to opravdu nudný konec skvělého dobrodružství!
Mladý muž složil ruce na prsou a klidně očekával přílet diskoplánu. Dal si ovšem záležet na tom, aby výrazem tváře nenechal nikoho na pochybách, že takový konec dobrodružství mu není po chuti.
Diskoplán prudce dosedl na okraj skalní plošiny. Ozvala se rána, a stroj se dosud houpal na podvozku vystaveném tak nešetrné zkoušce, když se otevřel poklop a do oblaku zvířeného prachu vyskočili dva muži s energy v rukou.
Měli na sobě stříbřité overaly, opatřené na hrudi a na zádech improvizovanými chrániči. Stažená hledí přileb jim zakrývala obličej. Obuti byli do vysokých šněrovacích bot. Přikrčili se a ostražitě se kolem sebe rozhlíželi, jako kdyby každým okamžikem čekali smrtelný útok. Petra od nich dělila stovka metrů, ale i na tu dálku mohl takřka cítit nervozitu, která z nich sálala.
Petr znejistěl. Co tohle má znamenat? Diskoplán přiletěl z Romy, odkud jinak, ale proč přiletěli dva muži, a hlavně - proč se tak podivně chovají?
Přikrčil se a ve skrytu čekal, co se bude dít dál.
Prach se usadil, a oba muži se skoro ani nepohnuli. Snad se báli odejít od stroje. Konečně jeden z nich vytáhl z kapsy na stehně nevelký přístroj, chvilku jím manipuloval a pak se vzrušeně dohadoval se svým druhem. Ukazoval směrem k Petrovi.
Petr se chytil za zápěstí. Samozřejmě, identifikační kroužek byl tam, kde měl být. Ti dva muži teď přesně vědí, kterým směrem mají za Petrem jít a jak daleko je od nich. Vlny vysílané kroužkem je bezpečně zavedou k cíli. Hra na schovávanou ztratila smysl.
Petr vstal a loudal se vpřed. Stále ještě nevěděl, co si o celé věci myslet. Vyloučil ale tu možnost, o které uvažoval prve. Ne, Valdo Man určitě nepovolal tuhle povedenou dvojici do Tyrkysových hor! Ozbrojenci přiletěli o své vůli, nebo na rozkaz někoho dalšího, a jsou přesvědčeni, že Petrovi hrozí nějaké nebezpečí.
Kdyby mě tak chtěli nechat na pokoji, pomyslel si rozmrzele. Proč se o mne starají? Nikoho jsem se o nic neprosil. Nejspíš je vyslal Stan Bartal, šéf plastivizního zpravodajství, který bůhvíproč usoudil, že Petr v horách zabloudil, spadl do propasti, padl
do rukou divochů, kteří se ho chystají umučit. Stan má svoje lidi, rád a s oblibou hraje roli dobrotivého tatíčka, starajícího se o svoji drobotinu.
Petr si uvědomil, že už nemá nejmenší chuť dál pracovat pro Stana Bartala a pro plastivizní zpravodajství.
Podivné! Do osady Volných lovců přijel jako reportér, planul nadšením, spolu s Miramem se snažil vykreslit co nejúplnější a nejzajímavější obraz života svobodných lovců. A později, když se vypravil s Valdo Manem k Tyrkysovým horám, překonával útrapy cesty mimo jiné tím, že, sám sebe ujišťoval, jak skvělé zážitky bude mít a jakou reportáž pořídí. Jeho vypravování budou přenášet všechny sítě, miliardy lidí mu budou naslouchat.
Ale teď?
Neměl nejmenší chuť vyprávět o tajemství jeskyně komukoli.
Cítil, že je to skutečné tajemství, takové, které zavazuje k mlčení. Uvědomoval si svoji sounáležitost s lidmi, kteří v temnotě šeptem hovořili o svém utrpení. A docela jinak chápal lidi, kteří divoce žili na Pláni, kolem Řeky a tady v Horách.
Samozřejmě, před odjezdem na reportáž se náležitě poučil, prostudoval všechny dostupné materiály, zejména pak dílo základního významu, Lovecké klany Marsu od doktorky etnografických věd Reny Sulirové. Věděl tedy, že příslušníci dnešních klanů jsou vzdálení potomci někdejších osadníků, kteří se odmítli podřídit diktatuře vojenské kliky, jež před staletími odtrhla společenství Marsu od tehdejšího Planetárního společenství, a odešli do divočiny, aby tam žili po svém. Museli se podřídit tvrdým zákonům života ve volné přírodě. Postupně zapomněli na všechny znalosti, které jsou civilizovanému člověku samozřejmé. Děti a vnuci těch, kteří odešli z města Romy, snad ještě dovedli číst, ale ti další? Proč by si měli zatěžovat hlavu tak neužitečnou zásobou vědomostí. Děti vnuků se učily číst stopy divokých zvířat, písmena je nezajímala. A tak nakonec jen hrstka zasvěcenců sdružených v Bratrstvu bílého plamene přenášela zbytky znalostí z generace na generaci v podobě pohádek a mýtů a zdánlivě čarodějných praktik.
Tohle všechno etnografové věděli, o tom všem psali ve svých učených knihách, toto vše se dozvěděl i Petr, když se na reportáž připravoval.
Četba a přímá zkušenost, to však jsou dvě naprosto rozdílné věci. Při četbě člověk něco vezme na vědomí, kdežto zkušenost ho hluboce uvědomí o podstatě skutečnosti. Po tom, co prožil, Petr cítil, že už víc patří k nim, potomkům tvrdošíjných, než k civilizovaným lidem Romy, Unie a koneckonců i Kruhu.
Petr vstal a zamával na ty dva vztyčenou paží.
Všimli si ho a oba naráz poklekli a namířili energa.
Petra ta hra začala hněvat. Jak se to chovají? Co je to napadlo? Rázně vykročil vpřed.
Čekali na něho, zbraně namířené stranou. Snad si mysleli, že vlevo a vpravo od Petra číhají nějací nepřátelé.
Jsou to blázni, myslel si Petr. Co kdyby právě v tuhle chvíli vstoupil na plošinu Valdo Man? Jsou tak nervózní, že by po něm mohli vypálit. "Nechte toho!" rozkřikl se na ně. "Co to děláte? Hrajete si na vojáky?"
Byl už tak blízko, že ho museli slyšet, ale zbraně nesklonili.
Jeden na Petra zamával rukou. "Rychle, rychle sem!"

Znamenalo to: rychle, rychle pod ochranu našich zbraní, a pak rychle, rychle do disku a rychle, rychle pryč.
Tentokrát to Stan přehnal, táhlo Petrovi hlavou. Já se mu o péči neprosím.
"Nikdo tu není," řekl klidně. "Můžete vstát a ty ... hračky odložte."
"Petr Abrahám?" ozval se jeden z nich tázavě.
"Kdo jiný? Copak někdo jiný má můj kód?" odpověděl otázkou a dotkl se svého kroužku. Oba naráz položili zbraně a zvedli hledí. Byli to mladí muži, urostlí, a jak se dalo soudit podle pohybů, hbití a silní.
"Jste v pořádku? Já jsem poručík Sandral, to je rotný Maksa. Jsme strašně rádi, že..."
Petr došel až k nim. Poručík Sandral mu
podal ruku a pevně ji stiskl. Pátravě hleděl Petrovi do obličeje.
"Opravdu jste v pořádku? Nic vám neudělali? Žádné poranění? Měli jsme o vás starosti. Jste bledý. Nepotřebujete posilnění? Pojďte rychle dovnitř a sedněte si."
"Tak počkat," řekl Petr. "Co to má znamenat? Kdo vás poslal?"
"Vy nic nevíte? Opravdu, o ničem neví," obrátil se k Maksovi. "Petře, věřte mi, je nám to všechno moc líto a jsme rádi, že se vám nic nestalo. Okamžitě podáme zprávu." Otočil se a chystal se vlézt do diskoplánu. "Mám snad právo na vysvětlení, nebo ne?" řekl Petr ostře. Poručík nejistě pohlédl na rotného.
"Ovšem, ovšem," řekl překotně. "Buďte tak laskav ... Pochopte, že ... Rád bych, abyste na vlastní oči... zkrátka, pojďte, a račte přistoupit k mému disku."
Petr ho neochotně poslechl. Mrkl otevřenými dveřmi dovnitř a na volném sedadle spatřil standardní plastivizor pé osmadvacítku. Tak tedy Sandral má nějakou krabičku, pomyslel si. Poručík polohlasně aktivoval přístroj a na skalnaté plošině se objevil obraz, poněkud bledý, protože ho rušilo denní světlo.
V záběru byla náves osady Volných lovců, byl den, a jak se dalo soudit podle stínů, nezbývalo mnoho do poledne. Bylo slyšet dětský křik, štěkání psů, bušení Regularova kladiva a vytrvalé prozpěvování tkadlen, které dřepěly před chýšemi se svými ručními stavy. Z chýše Kobylí hlavy se vyploužil chromý pes Zoubek, zubožený plesnivka, který se sotva držel na svých revmatických tlapkách. Vtom se přihodilo něco neočekávaného: do záběru vstoupil správce Scharra s energem v ruce, rychle namířil zbraň na starého psa, zablesklo se, ze Zoubka vyšlehl plamen a vzápětí z něho zbyla jen beztvará hromádka chlupů a seškvařené kůže.
"Co to má znamenat?" vykřikl Petr. "To je pouhý začátek," odpověděl poručík vážně. "Dívejte se pozorně."
Tkadleny zaječely hrůzou, pustily ruční stavy na zem a rozutekly se. Osada ztichla, i Regular přestal pracovat. Doktor Scharra se vyzývavě rozhlédl kolem sebe, pak sklonil ústí energa k zemi, otočil se a kráčel ke kameře. Přiběhla k němu Vera Pokrovská a něco mu rozčileně vykládala a ukazovala někam dozadu. Ať se Petr namáhal jak chtěl, nerozuměl jí ani slovo. Správce přikyvoval a rozhlížel se kolem sebe. Najednou vykřikl, pustil zbraň na zem a chytil se za paži.
Z předloktí mu trčel pestře malovaný opeřený šíp.
Byl najednou strašně bledý a potácel se. Vera mu chtěla šíp vytrhnout, nešikovně se ho dotkla, ale správce bolestně zakvičel a žena rychle ucukla rukou. To už se ke správci hnali dva technici. Jeden ho popadl za ruku a druhý energicky šíp vytrhl. Museli správce ' chytit kolem ramen, jinak by byl upadl. Teď už se ozýval křik ze všech stran, obraz byl někdy nezřetelný, protože před kamerou běhali nějací lidé, zřejmě obyvatelé osady, ale někdy se tam mihl stříbřitý overal technika. U správce teď stál mandyr Jo Vessy a volal cosi na někoho, kdo nebyl v záběru. Kameraman, byl to pravděpodobně Kenzo Miram, se rozběhl i s kamerou kupředu. Obraz se kymácel tak nepříjemně, že se Petrovi zhoupl žaludek. Plastivizní obraz je tak sugestivní, že se s kamerou nesmí hýbat, to je jedna z hlavních zásad práce kameramana. Mirínek zřejmě hodil všechny zásady za hlavu a utíkal na místo
děje. Proč kameru neodložil? Asi ho to nenapadlo.
Techniků teď stál kolem Jo Vessyho celý chumel a všichni křičeli jeden přes druhého, a jeden ho dokonce popadl za kazajku a výhružně jím třásl.
"To je přepadení! Budeme si stěžovat! Tohleto si odskáčete!" rozeznal Petr některé výkřiky.
Správce se zatím vzpamatoval a šoural se k Miramovi a jeho kameře.
"Musíme pryč! Musíme pryč!" volal na něho.
"Nemůžeme se na Petra vykašlat!" zahřměl Miram. Stál snímacímu mikrofonu nejblíž, takže mu bylo nejlépe rozumět.
"Všechny nás tu zabijou!" ječel správce.
Do záběru vpadl Rad Haager následovaný svým obrovitým psem, rozrazil kruh techniků a odhodil stranou předáka, který držel Jo Vessyho za kazajku.
"Uklidněte se! Všechno se vysvětlí!" křičel.
"Napadli jste nás!"
"Byl to omyl!"
"Pěkný omyl, teče mi krev, umřu, šíp byl jistě otrávený!" mával správce Scharra zraněnou rukou, kterou si přidržoval levicí.
Technici se nechali přesvědčit, i Vera Pokrovská přestala ječet, ale najednou jeden z nich padl jako podťatý, ozval se ohlušivý jekot válečného pokřiku a na náves vpadl houf pestře pomalovaných bojovníků. Obraz se znovu příšerně zhoupl a bylo zřejmé, že kamera spadla na zem, ale pracovala dál. Bojovníci bodali, sekali a mlátili do skupinky techniků s odpornou zběsilostí. V popředí stál správce Scharra, groteskně zkreslený nepřirozenou žabí perspektivou kamery, sehnul se a potom byl už obraz docela zmatený.
Petr věděl, co se stalo: správce nějak s kamerou utíkal, ano, schoval se s ní do grava, položil ji na sedadlo a kamera snímala dál, bylo vidět přístrojovou desku, zelený stromeček s lesní vůní, na zemi ležely něčí dřeváky a nedojedená masová konzerva. Tento poslední záběr trval jistě dvě minuty. Pak kameru někdo vypnul, zřejmě Scharra, a obraz zmizel.
Petrovi se udělalo špatně od žaludku a asi by se pozvracel, kdyby mu Sandral nepodal flakónek s utišující tinkturou.

"Co to má znamenat?" zeptal se tiše poručíka.
"Viděl jste to sám. Volní lovci přepadli plastivizní tým a pobili ho."
"A co správce Scharra?"
"Ten jediný se zachránil. Viděl jste ho přece. Sebral kameru, utekl s ní do grava a ujel."
"Nechal ostatní v rejži. A koneckonců, on tu řež vyprovokoval!" Vyděšený Petr ukazoval prstem na kamennou plošinu, kde ještě před chvíli spatřil ten hrůzný výjev. "Viděl jste to přece! Vystřelil první! Zabil psa!"
"Zabil psa," opakoval poručík smutně. "Jenže lovci zabíjeli lidi."
"Vy to nevíte, vy to ani nemůžete vědět, ale Volní lovci nedělají veliké rozdíly mezi psem a člověkem! Věří, že ve psech přežívají duchové zemřelých. Tak si vysvětlují, proč se psi drží v osadě s lidmi, místo aby se toulali divočinou spolu s ostatními zvířaty. Scharra si myslel, že zabíjí starého chromého psa, ale podle názoru bojovníků zabil jednoho z nich! Tohle musíme bojovníkům vysvětlit. Jde o strašné nedorozumění!"
"K vysvětlení případu byla ustavena vyšetřovací komise hned poté, kdy se správce Scharra vrátil do Romy," řekl poručík. "Vaše výpověď bude nesmírně cenné svědectví."
Rotný Maksa, který stál opodál, by se rád vmísil do debaty. Byl asi tak stejně starý - nebo mladý - jako velitel, ale na rozdíl od poručíka zřejmě pěstoval spíš tělo než ducha. Nepotrpěl si na dlouhé řeči a ze všech možných řešení situace si vždycky vybíral to nejrázněji. Úkol zněl: Najít Petra Abraháma podle signálu identifikačního náramku a dopravit ho co nejdříve do Romy, aby mohl podat svědectví před vyšetřovací komisí. První část úkolu, ta obtížnější, je splněna; proč tedy mařit čas odkládáním druhé části? Nejraději . by rázně zahřímal něco v tom smyslu, že už bylo dost řečí a teď hybaj do letadla. Nechtěl však skákat poručíkovi do řeči. Vedl urputný vnitřní boj, až se dopracoval k nápadu, který hodlal co nejdříve uskutečnit.
Poručík se zatím dál dohadoval s Petrem.
"Vyšetřovací komise počká. Všechny komise se vyznačují tím, že dovedou čekat, a dělají to rády. My se musíme co nejdřív dostat do osady Volných lovců."
"Ale moje rozkazy ..."
"Vaše rozkazy mě nezajímají," řekl Petr prudce, ale klidně. Sám byl překvapen, že se mu až doposud podařilo zachovat klid. Uspokojovalo ho to, narůstala v něm sebedůvěra. Že by to byl důsledek zasvěcovacího obřadu?
"Co se stalo s ostatními? S Miramem, Pokrovskou, s techniky a řidiči?"
"Zmizeli," řekl poručík.
"A jejich identifikační náramky?" užasl Petr.
"Jako by je někdo vypnul, zničil nebo odstínil. Nejhorší je, že jsme ztratili z dohledu i Jeho Excelenci, pozorovatele planety Tramionu, zástupce Kruhu na Marsu. Dovedete si představit, jaké to může mít následky?"
"Dovedu, poručíku, a to je o důvod víc, proč musíme co nejdřív do osady ..."
Třebaže byl klidný, debata se už příliš dlouho točila v klidu a Petr cítil, že musí udělat něco rázného, aby bludnou smyčku přetrhl. Snad by udělal i něco nepředloženého, ale naštěstí zasáhla prozřetelnost, v daném případě představovaná rotným Maksou.
"Abraháme, volá vás Země!"
To byl nápad rotného Maksy: Využil toho, že oba muži nevnímali okolí, vrátil se do diskoplánu a bez dlouhých okolků se spojil s ústřednou plastivizního zpravodajství v evropské Uppsale.
Petr byl řádný, ukázněný zpravodaj plastivize, a jako takový by bez zaváhání přerušil debatu i s předsedou rady Kruhu, kdyby ho zavolala Země, tedy jeho redakce. I tentokrát okamžitě přetrhl větu v půli a rázně zamířil ke vchodu letounu, odkud se na něho přívětivě zubila tvář rotného Maksy.
Také Stan Bartal, Petrův nadřízený, ale rovněž přítel a učitel, se tvářil velmi mile, usmíval se na obrazovce, a z toho, jak občas pohlédl stranou, se dalo soudit, že kolem jeho videokomu stojí ještě další členové uppsalské redakce.
"Sláva, Petře, že tě vidím! Aspoň jedna zatoulaná ovečka. Je mi strašně líto, co se stalo. Viděl jsi ten Miramův materiál?"
"Ovšem."
"Strašné ... Promiň, chápu, jak je ti, ale teď musíme osobní city odložit, jde o zpravodajství, chápeš. Potřebuju, aby ses co nejdřív vrátil do Romy, bude tě tam čekat náš stálý zpravodaj, však ses s ním už sešel. Potřebuju informace o jednání vyšetřovací komise, jenže jednání je tajné. Nikdo jiný než ty se nedostane za zavřené dveře. Ty ano, protože budeš vypovídat! Nedovedeš si představit, jaký poprask je kolem toho Prérijního masakru, jak se tomu začalo říkat..."
"Počkej," přerušil ho Petr, "o jakém masakru mluvíš? Záznam není jednoznačný. Zachycuje konflikt, ale ještě nemůžeme tvrdit, že šlo o několikanásobnou vraždu..."
"Tohle všechno můžeš povědět komisi, ale nejdřív se vrať do Romy. Věř mi, že ti dávám správný příkaz." Bartal vycítil, že Petr vzdoruje, přestal se usmívat a přidal naléhavosti do hlasu. "Jde o závažnou událost dalekosáhlého dosahu. Nemůžeš se na ni dívat z úzkého osobního hlediska. V sázce jsou zájmy lidstva, kontakt s Kruhem ... Jakmile se vrátíš do Romy, okamžitě se spojíme a vyložím ti, jak celá věc vypadá odsud, ze Země."
"Vrátím se... do osady," řekl Petr. "Osobně vyšetřím, co se s našimi lidmi stalo."
Bartal se podíval kamsi stranou, dlaní ztlumil mikrofon a něco někomu říkal. Potom se obrátil znovu k objektivu videofonu.
"Petře, víš dobře, že jsem nikdy nekladl překážky iniciativě našich zpravodajů, spíš naopak. Ale tentokrát to musím udělat: Petře, já ti zakazuju vyšetřování na vlastní pěst, rozumíš, zakazuju! Naopak, nařizuju ti návrat do Romy, a konečně ti nařizuju, abys v plném rozsahu znalostí vypovídal před vyšetřovací komisí Unie. A dál s tebou nebudu diskutovat."

Rotný Maksa pozorně sledoval rozhovor a také poručíkovi, který se lokty opíral o práh vchodu, neušlo ani slovo.
"V tom případě," řekl Petr těžce, "v tom případě ... odcházím z plastivize. Dávám výpověď. Stane, já musím odejít do osady. Musím to udělat."
Stan Bartal zbrunátněly Vždycky byl známý tím, že byl ochoten uznat každý cizí názor, pod podmínkou, že je totožný s jeho vlastním.
"Rozmysli si to. Nemáš právo... My tě budeme žalovat... Už nikdy si ani neškrtneš!"
"Žalujte mě," řekl Petr klidně. "Žalobu pošlete na adresu Petr Abrahám, čestný pilot klanu Volných lovců, Pláň, Mars."
Potom vypnul spojení.
To, co se stalo, bylo příliš složité na způsob myšlení rotného Maksy, zato poručík pohlížel na Petra s porozuměním, ba dokonce možná i s obdivem.
"Vy do toho ale dovedete jít zostra. Opravdu si myslíte, že je třeba odletět na Pláň?"
"Samozřejmě," odpověděl Petr zprudka.
"Tak vy jste dal výpověď ...," kroutil poručík nevěřícně hlavou. "Kdo by si to byl pomyslel. A já tak rád sledoval vaše reportáže. Škoda! Měl jste před sebou takové možnosti..."
"Poslouchejte, poručíku, buď mne na Pláň dopravíte, anebo mě pusťte ven a já tam půjdu pěšky. Nemáte právo mě zadržet. Neznám přesné znění vašich rozkazů, ale předpokládám, že byste těžko vysvětloval svému veliteli, proč jste mne násilím odvlekl a. proč jste jemu i sobě způsobil těžkosti. Já bych vás totiž v tom případě zažaloval pro omezování osobnosti, to je vám, doufám, jasné."
Poručík se chytil madel u vchodu, zhoupl se v kolenou a navyklým pohybem vskočil dovnitř.
"Zachoval jste se jako chlap," řekl, když se uvelebil ve velitelském křesle. "Dovedu to ocenit, a nechci, abyste si o mně myslel něco špatného. Jsem voják, ale nevisím nikomu na nitkách jako loutka. My teď zamíříme na Pláň k té osadě," obrátil se k rotnému, který už vkládal ruce na ovládací senzory stroje, "a
prozkoumáme situaci ze vzduchu. Pak se dohodneme o dalším, platí?"
"Dobrá," svolil Petr po krátkém zaváhání. Rotný stiskl senzory, vchodový uzávěr zahučel a stroj se po kratičkém zhoupnutí odpoutal od skalního masívu a vzlétl kolmo vzhůru.
Petr porovnal skutečnost s mapou, která svítila na obrazovce palubní desky. Zobrazovala celou oblast Olympu a hor. Zóna krytá silovým polem na ní byla vyznačena červeným oválem. Podivné, uvědomil si Petr, opravdu podivné, že horstva jsou skutečně uspořádána do tvaru květu růže! Krátery Ascareus, Pavonis a Arsie zde přísně hledí na trojici růží. Jedna je černavá a Olympus tvoří její střed. K ní se přimyká druhá, červená. Je složena ze skalních hřbetů. Třetí růže je obydlena. Tam, na jejím jižním okraji, leží město Roma, a za úzkým obloučkem Zelené pouště začíná Pláň s vesnicemi obydlenými lidmi, kteří si vyprávějí starobylou báji o růžích... Jak a kdy vznikla ta báje? Stvořili ji lidé, kteří měli ještě v paměti pohled z oběžné dráhy? Zbyly někde v horách tajné knihovny s mapami a atlasy? Po tom, co v horách zažil, by Petr byl ochoten věřit všemu.,
Diskoplán začal klesat. Poručík zaměřil osadu Volných lovců a stroj k ní prudce zamířil, jako když se káně vrhá na myšku ukrytou v trávě. Na obrazovce vyhlížela jako malá šedá kapka, ale rychle rostla a její tvar nabýval na určitosti. Opravdu z výšky vypadala jako hrot oštěpu nebo jako... kosmická loď starého typu, vybavená termonukleárním motorem! Teprve teď si Petr plně uvědomil, proč se posvátnému a nedotknutelnému místu osady říká kokpit a proč má ohniště lahvovitý tvar. Podobně jako legenda o růžích, je to vzpomínka na minulost, kdy prapředkové dnešních lovců přilétali na Mars v primitivních planetoletech!
Stroj přestal klesat a rotný začal kroužit kolem osady. Na okraji obrazovky si Petr všiml nějakých stříbrných korálků. Jak asi byly daleko od osady? Nedovedl to odhadnout. Zeptal se poručíka, co je tam dole.
"Nejspíš zemní stroje," odpověděl poručík lhostejně. "Roma se bude rozrůstat až na jižní břeh Řeky. Už teď se tam budují energetické kombináty, ale víc vám nepovím, sám toho moc nevím."
"Vždyť je to loviště klanů!"
"Jaképak loviště. Copak jste neslyšel, že moratorium je odvoláno? V Romě má žít osm milionů lidí. Tak velké město potřebuje technické zázemí."
"Proč ale se musí stavět na loveckém území?"
"Je to nejpříhodnější místo. Hory kolem dokola, kultivovaná krajina, pět set let pod ochranným polem."
"Co se stane s loveckými klany, co si počnou lovci?"
"Přizpůsobí se. Odejdou do měst a začnou žít jako lidé. Je to nevyhnutelné. No tak, přistaneme."
Diskoplán uvisl nějakých sto metrů nad osadou, na chvilku utkvěl v prostoru a pak znovu zvolna sestupoval. Petr hleděl zvědavě dolů. Jasně viděl chýše, za osadou spatřil ohradu s koňmi, po návsi kmitaly droboučké postavičky, podobné mravencům. A tam, na otevřeném konci, stála gravigyra.
Sláva, gravigyrům se nic nestalo, všechno je v pořádku! Třeba to opravdu byl jenom žert. napadlo Petra a pocítil ohromnou úlevu. Jenže pak si uvědomil, že nikde nevidí domky z pseudohmoty. Když před několika dny z osady odcházel, stály tu tři. Teď tu nezbyl žádný. Letadlo nepřestávalo klesat a Petr pozoroval stále více podrobností. Zrak upíral na gravigyra. Doufal, že brzy zahlédne postavičky ve stříbřitých overalech, budou na něho mávat, jedna z nich bude Kenzo Miram, ten nevyléčitelný vtipálek, už se těšil na jeho vousatou tvář zbrunátnělou hurónským smíchem. To jsme tě vylekali, chlapče, jistě sis myslel, že už ležíme pod drnem, nic ve zlém, Petře, nějaký ten žertík musíš snést, jinak bys ani nepatřil mezi plastivizáky!
Žádná postavička ve stříbřitém overalu však nebyla v dohledu.
Na návsi bylo živo. Vesničané se sem seběhli a dívali se vzhůru, rozčileně pobíhali, ženské zaháněly děti domů, ale odsud, z výšky, bylo vidět, že děti vylézají z chýší na opačné straně. Jsou to malí darebové a mámy by je musely svázat do kozelce, aby je uhlídaly!

A gravigyra ...
Ted to Petr viděl jasně. Jsou začernalá ohněm, povalená na bok, zmrzačená, ubitá ...
"Tak vidíte," řekl poručík. "Chtěl jste se přesvědčit, že záznam nelhal."
Petr suše polkl.
"Sestupujte," řekl tiše.
"Nemá to smysl."
"Ještě níž!"
Rotný se podíval na poručíka Sandrala. Ten chvíli váhal, pak přikývl. Diskoplán sestoupil ještě níž. Od země ho dělily dva tři metry. Z chýší vybíhali lidé. Muži byli pomalovaní válečnými barvami, ženy něco křičely a děti hrozily klacky. Tamten se jmenuje Bělohřívek, uvědomil si Petr. A ještě něco mu vytanulo na mysli: Patří více k nim než k vojákům ovládajícím létající stroj! Na. boku diskoplánu něco zazvonilo. To nějaký rošťák hodil kámen.
"Přistaňte," řekl Petr a dřív, než mu v tom poručík stačil zabránit, učinil dva pohyby.
Jedním uvolnil závěr vchodu, druhým udeřil do velkoplošného tlačítka protipožárního zařízeni. Z šesti širokých hubic se ozvalo jakési stařecké zakašlání a v následujícím okamžiku byl vnitřek diskoplánu zaplaven studenou hasicí pěnou!
Rotný zaláteřil. V bělostné záplavě ztratil kontakt s ovládáním. Také poručík něco křičel, ale v hukotu hasicího zařízení mu nebylo rozumět. Petr už na nic nečekal, a sotva se uzávěr rozevřel natolik, aby jím mohl proklouznout, tak rychle, jak jen to dokázal, se k němu vrhl, proklouzl štěrbinou a vzápětí už padal k zemi.
Dopadl jako kočka, na všechny čtyři, ale ne tak obratně, protože ho ostře zabolel levý kotník. Posadil se a pohlédl vzhůru.
Diskoplán, zdola obrovský jako dům, se povážlivě pokyvoval a z pootevřených dveří prýštila pěna. Netrvalo to ale dlouho. Rotný Maksa zřejmě dokázal zvládnout i tuto obtížnou situaci, protože stroj ustrnul ve vzduchu a vzápětí nabral výšku tak rychle, až to zahučelo a zvedl se vítr. Diskoplán se v několika vteřinách změnil v maličkou stříbrnou plošku, která zamířila k jihu a brzy zmizela za obzorem.
Petr osaměl.
Osaměl? Kolem něho stáli v kruhu bojovníci a mířili na něho vším, co bodá, seká, řeže a bije. V pozadí se hrozivě tyčily ohněm zčernalé kostry zničených obytných buněk plastivizního týmu.
Tohle není ta pravá samota, po které bych toužil, pomyslel si Petr odevzdaně.
Kruh se zvolna zužoval.

KAPITOLA DRUHÁ: PETR

Irena Kirnatová otočila kohoutkem. Prudké praménky studené vody rychle odplavily poslední zbytky ranní malátnosti. Ještě chvilku vydržet, poručila si. Ještě chvilinku. A ještě jednu.
Dost!
Vyskočila ze sprchového koutu, červená na celém těle, popadla ručník, a jak třásla hlavou, voda cákala na všechny strany.
Z kuchyňky voněla smažená vajíčka.
"Tak co je nového?"
Ve dveřích stanul android, bytelně stavěný model určený pro provoz v těžkém terénu.
"Bagrování třetího úseku skončilo. Blok už je na místě, ale jsou problémy s aktivací generátoru."
"Hned ráno po snídani se na to podívám. Čaj už jsi uvařil?"
Natáhla na sebe bavlněné prádlo a overal z tuhého plátna. Pak ještě obléct vlněné ponožky, nazout pevné boty a ranní toaleta slečny Ireny Kirniatové bude skončena.
"A co turisti?"
"Řádili dlouho do noci, teď většina z nich vyspává."
"A menšina?"
Doťapkala v ponožkách do kuchyňky, usrkla čaje, ale byl moc horký. Naklonila se k oknu. Na stavbě, jak se zdálo, bylo všechno v pořádku. Kolem projížděl obrovitý transportér naložený akumulátorovými bloky, gravitační plošiny se pohupovaly jako misky velikých vah, okenní tabulkou občas otřásla vzdálená exploze. Puls velké stavby. A zde, v nevelké obytné buňce, je srdce stavby.
"Dva muži a jedna žena vyrazili do terénu. Už jsem pro ně poslal péesku."
"Péesku," opakovala Irena a znovu uchopila šálek. Kvůli turistům musí držet na stavbě skupinu androidů programovaných k povinnostem pořádkové služby. Všude se ti turisté pletou. Člověk má starostí nad hlavu, a ještě aby dával pozor na neukázněné zvědavce.
Turisté ... Přijeli se bavit. Irena by ve svých dvaadvaceti letech také měla právo na zábavu. V tuhle dobu se chystá velký karneval na Ganymédu, surfování na Havaji se vrátilo do módy a v novém středisku zimních sportů v kráteru Koperník je to prý moc prima. Měla by snad také vyrazit někam mezi lidi, bavit se, smát a prožívat tisíc a jedno dobrodružství, na jaké má ve svém věku plné právo. A hlavně by měla být krásná, dívčí, společenská.
Jenže Irena Kirnatová se vydala na jinou cestu už v letech dospívání. Povahu zdědila po svém otci, muži podnikavém a tvrdohlavém. Nikdy netoužila po kráse, chováním napodobovala kluky a už jako dívenka se raději potulovala po továrnách a staveništích než po plážích a tanečních zábavách. Vystudovala dva technická obory, stavební fakultu v Lunagradu a urbanistiku v Riu. Na Marsu získala první velkou příležitost. Město Roma se bude rozšiřovat. Osm miliónů lidí se sem nastěhuje. To je obrovské množství lidí. Budou potřebovat energii, potraviny a statisíce nezbytností denní

potřeby. V pustině vyroste veliký průmyslový komplex. Ona, Irena Kirnatová, řídí první, přípravnou etapu stavby. Než se začne budovat skutečný průmyslový komplex, je třeba k tomu vytvořit podmínky. Brzy se sem nastěhují tisíce lidí a spolu s nimi přijdou armády androidů vyzbrojené ohromným strojovým parkem. Lidé potřebují obydlí a kulturní zázemí, strojům je třeba připravit zdroje energie, údržbářské a opravárenské dílny.
Tisíce lidí, a já jsem první - tohle suché konstatování naplňovalo Irenu uspokojením.
Nasnídala se, natáhla holiny s vyztuženými špičkami a s terminálem v ruce vyrazila ze svého obydlí. Aktivace generátoru jí zabrala valnou část dopoledne. Ukázalo se, že je třeba uvolnit četu opravárenských robotů z rutinní práce. Nějakým omylem došlo k tomu, že startovací zařízení programově nesouhlasilo s aktivními obvody generátoru, a ústřední mozek stavby měl co dělat, aby chybu napravil. To byl hlavní problém dopoledních hodin, hlavní, ale ne jediný: co chvilku se na terminálu objevilo červené světélko na znamení, že na některém z úseků se vyskytl problém neřešitelný na úrovni automatického řízení: Je třeba rozhodovacího zásahu člověka. Ozvala se i pořádková služba, která už našla tři neukázněné turisty. Jejich terénní vůz zapadl do bahna, bylo třeba přivolat vyprošťovací zařízení. Turisté pomoc neocenili, naopak. Spílali a vyhrožovali, že si budou stěžovat. Pořádková služba - podle jejich názoru - přestoupila svoje pravomoci a omezila jejich osobnost.
To je nadělení, tihle turisté. Pletou se pod nohy, zdržují od práce. Ale co naplat, mají právo navštívit každou stavbu, o kterou se zajímají, na to jsou zákony.
Potom odjedou za jinou zábavou a na jejich místo nastoupí jiní, které právě omrzelo cestování, plesy je přestaly bavit a při plastivizních seriálech usínají nudou.
Třeba jednou budu taky taková, pomyslela si často Irena. Nedovedla si ale představit, že by ji práce na velké stavbě omrzela! Věděla však dobře, že i mezi turisty jsou lidé, kteří strávili často i dlouhé roky v pracovních provozech a teď si vzali prostě dovolenou, při které odpočívají a chystají se na nové úkoly.
Jednou třeba budu studovat hudbu a stane se ze mne společenská dáma. Vdám se, založím rodinu ...
Tahle představa ji bavila nade všechno. Rodina! Sama mnoho rodinného štěstí nezažila, rodiče se rozvedli, ještě když byla maličká. Vyrůstala s tatínkem, který se už znovu neoženil.
Táta ze mne udělal kluka, opakovala si, když v úvahách dospěla k tomuto bodu, a mně je v klukovské kůži docela dobře.
Kdyby jen nebylo těch turistů!
Někdy kolem jedenácté provinilci trvali na tom, že chtějí hovořit s člověkem, že s nějakými panáky se odmítají vybavovat.
Mužům narostl hřebínek, když před sebou spatřili ženu, ale Irena jim ho dovedla rychle srazit.
"Podmínky znáte," řekla jim stroze. "Máte právo na pobyt na stavbě, ale nesmíte zasahovat do pracovního procesu. Chcete, abych vám vyčíslila, jaké energetické ztráty jste zavinili? Ještě jeden konflikt s pořádkovou službou a obrátím se na pomoc Skupiny."
Chvilku brblali, ale nakonec si dali říct, dokonce se omluvili.
Irena byla ráda, že je tak rychle zvládla, ale její dobrá nálada opadla, když o půl hodiny později, při cestě na staveniště chladicích nádrží, proti ní vyjela zpoza vybagrované hromady zeminy skupina snad třiceti mužů na koních. Byli podivně oblečeni do jakýchsi kožených overalů, na tvářích pestrobarevné obrazce, skutečně, vypadají jako příšery, do vlasů si nastrkali pera a v rukou třímají nějaké špičaté nástroje.
To asi bude nějaká novinka sezóny, módní vlna á la divoch, napadlo Irenu Kirnatovou. Přestala si jezdců všímat a zamířila k velkému kybotransportéru, který stál opodál. Jezdci však vyrazili kupředu a odřízli jí cestu.
"No tak, chlapci, nezlobte. Vidíte, že mám práci," řekla vlídně. To je dost, že ty novidy konečně napadla nějaká originální myšlenka. Převlékli se za divochy! To je moc pěkné. Možná že to taky budu dělat, až budu stará a unavená a stane se ze mne turistka. To ale bude technologické zázemí osmimiliónové Romy dávno hotové, dokonce bude stát projektované město Soukville...
Jenže jezdci se ani nepohnuli, sevřeli řadu a dívali se na ni výhružně. Pozorně se jim dívala do obličejů. Byly to divné tváře, vyhublé, tvrdé, mnozí muži byli poznamenaní jizvami. Opravdu náročný druh líčení... Jen jedna tvář byla poněkud odlišná.
Uprostřed skupiny seděl na vyšňořeném koni mladý kudrnatý muž. Tvář měl čistou, bez divokého malování, a nehyzdila ho žádná jizva. Zdálo se, že je to nejdůležitější osobnost celé skupiny. I to bylo zvláštní: jak to, že turisté mají mezi sebou něco jako velitele? Navíc se Ireně zdálo, že toho člověka odněkud zná. Tvář jí byla povědomá. Bývalý kolega ze studií? Nebo se s ním setkala dole ve městě.
"Kdo jste?" oslovil ji kudrnatý mladý muž.
"Tohle je moje stavba," řekla rozhodně, "a vy si jděte hrát na jiný píseček."
"Tohle je naše země," řekl kudrnáč, "a vy si jděte hrát jinam."
Irena Kirnatová se rozkročila a opřela si ruce zaťaté do pěstí o boky.
"Podívej, hochu, nemám nic proti tomu, že se bavíš. Mars je ale dost velký na to, aby ses bavil jinde. Já tady pracuju, rozumíš? Opravdu pracuju, nehraju si na to. Mám problémy, pochop to a nezdržuj mě."
"Já taky pracuju, svým způsobem," řekl Petr Abrahám, neboť on to byl, kdo jezdce vedl. "Tohle je přepadení, docela obyčejné přepadení, jaké jste jistě někdy viděla v plastivizi."
"V plastivizi, no ovšem, vy jste ten reportér, ten Petr Abrahám! Já se jmenuju Irena Kirnatová. To jsem ráda, že jsem se osobně setkala se slavným novinářem," řekla upřímně. "Vy tady natáčíte? Nic proti tomu nemám, ráda vám pomůžu, ale teď na to není čas. Stojí mi plastiblok ve třetím úseku a potřebuju vyměnit aku. Přijeďte odpoledne, můžete?".
"Pořád ještě nechápete, o co jde. Slyšela jste někdy o loveckých klanech?"
"To ano," řekla Irena udiveně. "Bývaly tady za vojenské vlády, ale to už je dávno, viďte?"

"Omyl. Klany jsou tu pořád a tohle je jejich země."
"Mars přece patří Unii, tady se staví město a já mu připravuju technologické zázemí. Tady je stavba, chápete?"
"Přestaňte stavět," řekl Petr pevně. Trochu mu však zakolísal hlas. Tahle žena se jmenuje Irena, stejně jako jeho první studentská láska ... Je docela jiná, tahle Irena, ve svém overalu a zablácených gumovkách vypadá jako chlap. Jak by jí asi slušely večerní šaty, jak by se vyjímala v plesovém sále? To si Petr nedovedl představit. Irena číslo dvě patří na stavbu, má na sobě mít gumovky a overal, má zatínat pěsti a rozkřikovat se jako nějaký polír.
Uvědomil si nějaký neklid v řadách bojovníků. Ohlédl se a všiml si, že muži si mezi sebou něco šeptají. Jeden pobídl koně, přiblížil se až těsně k němu a zašeptal:
"Trochu dlouho to trvá. Přepadení musí jít ráz na ráz."
"Promiň, ale já jsem ještě nikdy nikoho nepřepadával. A kromě toho ... nenapadlo mě, že tu budeme přepadávat ženu."
"Bojovníci s ženami neválčí," připustil pomalovaný lovec rozpačitě. "Jenže tahle žena nevypadá příliš ženský, nemyslíš?"
Petr si odkašlal a řekl Ireně:
"Zkraťme to. Zaveďte nás k někomu, kdo to tady řídí."
"Představte si, že jsem to já."
To je nadělení, pomyslel si Petr. Byl jako novinář už na mnoha stavbách a věděl, že každou vede jenom jeden člověk za pomoci armády androidů a automatických strojů. Čas takového člověka je samozřejmě drahý, a také jeho pravomoc je veliká. Tahle Irena může dát
povel k likvidaci stavby. Je to ale žena, přece jenom... Jak ji k tomu přinutit? Slíbil bojovníkům, že je povede do rázné akce, on, který se stal pilotem klanu Volných lovců díky svému zasvěcení v Tyrkysových horách. Copak ho mohlo napadnout, že na staveništi potká ženu?
"Tak dobrá. Ireno, musíte pochopit, v jaké jste situaci. Tohle všechno musí zmizet, všechny ty stroje, budovy. Vrátíte se do Romy, rozumíte?"
"Co se stane, když odmítnu?" zeptala se mladá žena klidně. "Uříznete mi hlavu a napíchnete ji na kopí?"
"To není tak špatný nápad," zahučel pomalovaný bojovník polohlasně.
"Nenuťte nás k nejhoršímu," řekl Petr.
Irena se usmála a neřekla nic. Petr se zamračil a otočil se ke svým lidem.
"Skoncujme to!"
Staveništěm zazněl ohlušující válečný pokřik Volných lovců. Vzduchem prokmitlo laso a v několika okamžicích měla Irena Kirnatová ruce pevně připoutány k trupu. Petr zapálil pochodeň, kterou měl připravenou u sedla, také bojovníci se chopili pochodní a oheň přeskakoval od jednoho k druhému jako čilá červená světluška. A pak se jezdecký oddíl dal do díla, jak se sluší a patří při správném přepadení, dobře provedeném podle nepsaných předpisů. Muži se rozjeli po staveništi, po dvojicích, protože ve dvou se to lépe táhne i přepadává, a netrvalo dlouho a v jednom ohni stál Irenin obytný karavan, hořely budovy a po troše námahy se podařilo zapálit i kabinu bagru, který stál poblíž třetího sektoru. Zmatek z toho všeho vypukl převeliký. Androidi zmateně vybíhali z hořících budov, křičeli jeden přes druhého, pletli se koním pod nohy a zvířata se z toho všeho plašila a vzpínala se na zadní.
Petr a jeho pobočník seskočili z koní a přistoupili k Ireně, která se bezmocně zmítala ve svém poutu a spílala, až uši přecházely.
Bojovník byl s průběhem akce velmi spokojený.
"Už jsem myslel, že nenajdeš odvahu," řekl Petrovi. "Nevěřil jsem ti, že to dokážeš."
"Nedělám to rád," odpověděl Petr, ale díval se na Irenu. "Udělat jsem to však musel."
"Vy darebáci, vy kazisvěti, bídná holoto, tohle si vypijete, tohle vás bude mrzet! Jen počkejte, já s vámi zatočím, že nebudete vědět, kde vám hlava stojí, teď jste to přepískli! Já nikdy proti turistům nic neměla, vždycky jsem si říkala každému jeho nebe a vy jste se chovali vždycky slušně, hleděli jste si svého a nikdy jste nepřekáželi..."
Zarazila se. Něco ji napadlo.
"Ano, Ireno, my opravdu nejsme turisti," řekl jí Petr měkce. "Už jste to pochopila?"
"Kdo tedy jste? Vás znám z plastivize..."
"Tohle nejsou turisti. Je to oddíl Volných lovců, skuteční lovci, jako já jsem skutečný novinář a vy skutečně stavíte čističku. Bude vám to připadat divné, ale tihle lidé teď... vykonávají svou práci a jde jim to od ruky jedna radost Ireno, já vás zapřísahám: zrušte staveniště! Sama vidíte, jaký je tu zmatek. Moji lidé nechtějí nikomu ublížit, ale čert nikdy nespí a v tom zmatku může dojít k neštěstí."
"Dobrá," řekla žena nenávistně. "Odveďte mě do velínu."
"Kde to je?"
"Sundejte ze mne ten ohavný provaz a já vám to ukážu."
Petr nešikovně uvolnil smyčku. Irena, sotva měla ruce volné, se rozpřáhla a vyťala Petrovi dva políčky, jeden zleva, druhý zprava.
"Tohle je teprve začátek trestu. Pouhá maličkost proti tomu, co se ještě sesype na vaši hlavu."
"Já o tom nepochybuji," řekl Petr, tváře rudé jako těšínské jablíčko ze staré písničky. "Teď ale půjdeme do velínu!"
Likvidace staveniště trvala celé dopoledne. Stavba se rozprostírala na několika čtverečních kilometrech. Pozitronový mozek velínu byl napojen na několik desítek dílčích pracovišť a byl ve spojení i se stacionární telekomunikační družicí, zavěšenou na oběžné dráze v kosmu. Každé pracoviště tvořilo samostatný, organický celek, do kterého patřili samostatně myslící androidi, o něco jednodušší roboti a programované specializované mechanismy. Bylo třeba přepracovat několik tisíc programů, aby všechny stroje přestaly pracovat, ovšem ne najednou, ale v postupném pořádku, aby změna programu jednoho strojového systému neohrozila existenci podřízených soustav. Irena si počínala

jako vojevůdce, který dostal rozkaz zastavit svou armádu na postupu a vrátit ji na mírové stanoviště. To se nedá vykonat jediným pokynem, jediným rozkazem. Pracovala soustředěně, ale klidná nebyla. Přecházela po velínu sem a tam jako pardál v kleci zoologické zahrady, oči upřené na displeje a obrazovky a úsečně vydávala rozkazy. Petr se posadil do kouta, aby překážel co nejméně,
a neodvážil se ji vyrušit ani slůvkem. Uvědomoval si, že kdyby tušil, do jak složitého podniku se pouští, asi by k němu nenašel odvahu.
Jsem blázen, opravdový blázen, a ta žena má pravdu, že si své bláznovství šeredně odskáču, opakoval si. Ještě ráno byl tak pyšný, když cválal v sedle koně a ozbrojený oddíl bojovníků ho následoval na dobrodružnou výpravu. Co mu to dalo práce, než je přesvědčil, že je jedním z nich, že své zasvěcení a úřad pilota bere zcela vážně, že jejich zájmy jsou i jeho zájmy. Nebylo to snadné. Klan žil ve stavu hysterického rozčilení. Krutý gruger, Golo Zese a Ned Marten se skupinou mladých bojovníků uprchli z osady brzy poté, kdy přepadli plastivizní tým. Jo Vessy, Rad Haager a ostatní piloti uspořádali trestný oddíl a vyrazili po jejich stopách. Kde byla těla pobitých nebožáků? To se Petr nedověděl. Nikdo mu nechtěl prozradit to Velké temné tajemství... V osadě zůstali bojovníci, kteří se přepadu sice nezúčastnili a neměli tedy důvod k útěku, ale více či méně s ním souhlasili, takže odmítli mandyrovi a pilotům pomáhat. Petr mezi ně doslova vpadl jako do hnízda sršňů. Ti, kteří se styděli, že v okamžiku přepadu nenašli dost odvahy, chtěli teď osvědčit svou bojovnost a rádi by si zchladili žáhu na posledním cizinci, který ještě "neokusil hrot oštěpu". Dopadlo by to s ním špatně, kdyby se ho neujali muži rozvážnější, kteří tvrdili, že na zabíjení je vždycky dost času! Ale ani oni by mu nemohli pomáhat dlouho, kdyby neuplatnil svou autoritu zasvěceného pilota.
Jak je přesvědčil o tom, že skutečně je zasvěceným pilotem?
Sám nevěděl, jak se mu to povedlo.
Tak dlouho to opakoval, až mu uvěřili. Museli mu uvěřit. Nikdo by přece nebyl takový blázen, aby se vystavil nejhroznějšímu hněvu duchů lživým tvrzením o svém zasvěcení! Pomstychtivost duchů je všeobecně známá. Přísně dohlížejí na dodržování zákonů a trestají každý přestupek. V některých případech lze s nimi vyjít a jsou přístupní rozumné domluvě, obřadu, kouzelnému tanci. Vždyť ani duchové ještě zcela nezapomněli na doby, kdy sami byli lidmi, a vědí, co je to chybování. Jenže v otázkách zasvěcení jsou nesmiřitelní, to ví každé malé dítě.
Petr Abrahám, tento podivný cizinec, který skočil z nebe, je tedy pilotem a má právo vést bojovníky do války i na lov. Tak si to duchové přáli a není na prostém lidu, aby posuzoval rozumnost nebo nerozumnost jejich úradků.
Petrovi tedy věřili, avšak nedůvěřovali. Je pilotem, dobrá, ale jak se osvědčí jako pilot? Bude chodit po osadě a znovu a znovu každého přesvědčovat o, svém zasvěcení? Obřad je vzácný a tajemný, jenže teprve činem prokáže muž, co v něm vězí!
A tehdy Petra napadla ta bláznivina. Nedaleko se staví. Viděl z paluby diskoplánu tu obrovitou stavbu přímo v srdci loviště klanu. Byla to jen náhoda, že se lovci o ní ještě nedověděli. Práce byly zřejmě zahájeny teprve přednedávnem a za posledních bouřlivých dnů Volní lovci nechali stáda grugerů na pokoji, takže ani nevěděli, co se děje za humny jejich osady. Petr ale o stavbě ví, pamatuje si, kde leží, a udělá všechno pro to, aby ten šeredný vřed z Pláně odstranil. Do sedel, nepřítel je nedaleko! Teď Petr sedí na nepohodlné plastikové stoličce v ústředním velínu stavby a pozoruje likvidaci pracovišť. Kdyby tu aspoň byl místo Ireny pořádný mužský! Byl by jistě drsný, hrubý, ale Petr by měl lepší pocit. Tahleta Irena je ovšem rázná ženská a ty dvě facky mu vyšila pořádně, ještě teď je cítí na lících. Ani se na Petra nepodívá. Chová se, jako kdyby tu nebyl, jako kdyby na stoličce seděl sloupec vzduchu.
Jenže Irena o něm věděla moc dobře. Otočila se k němu a řekla: "Stavba je zlikvidovaná a připravená k transportu. Spokojený?" "Ovšem," řekl Petr.
"Chcete se přesvědčit? Tady na obrazovce vidíte všechny mobilní agregáty seřazené do pochodového proudu." Petr se ale na obrazovku ani nepodíval. "Věřím vám, Ireno."
"To jsem sama ráda," odsekla ironicky. "Teď tedy buďte tak laskav a vraťte se ke svým hrdlořezům. Za několik minut vyrazíme."
"Vy nezůstanete tady?" vyhrkl Petr a začervenal se. Podívala se na něho zkoumavě.
"Tady, na staveništi? Samozřejmě ne. Tohle je taky mobilní jednotka. Nechápu, že vás to nenapadlo."
Petr přistoupil ke dveřím a otevřel je. Jeho bojovníci seděli v kruhu u ohně a opékali si maso. Do velkého gravibusu nastupovali poslední turisté a zmateně kdákali. V doutnajících troskách ležel tu a tam nehybný rozbitý robot. Poškozené androidy zřejmě už někdo naložil k ostatnímu materiálu. Jejich parabiologická těla půjdou do skartace a pozitronové mozky budou po kontrole a novém seřízení vloženy do čerstvých androidů. Nevýslovný smutek dolehl na Petra. Díval se na spoušť kolem sebe a uvědomil si, že tohle už nikdy nebude ta klidná Pláň, kde se po staletí potulovala stáda grugerů, pronásledovaná hladovými lovci v sedlech směšných krátkonohých koníků.
Jakmile se objevil ve dveřích, muži vstali. Uvědomil si, že čekají na jeho rozkaz. Hleděli na něho s úctou. Přesvědčil je, že opravdu patří k pilotům. Vedl jejich oddíl do boje a zvítězil. V průběhu několika dnů jsou cizinci znovu poraženi. Krev tentokrát netekla žádná, vítězství je přesto dokonalé. Pokoření cizinci odcházejí.
"No tak...," pobídla ho Irena netrpělivě. "Teď mě zdržujete. Chtěl jste, abychom odešli, dobrá, stane se po vašem. Čekáme už jenom na vás."
Prudce se k ní otočil.
"Zůstanu tu s vámi."
Irena Kirnatová zrudla. Na chvilku ztratila sebevědomí.
"Jak to myslíte? Vy teď zase nechcete, abychom odešli?"
"Pojedu s vámi. Musím se vrátit do Romy."
"Víte, co vás tam čeká?" zeptala se ho tiše.
"Dovedu si to živě představit. Čím dřív to budu mít za sebou, tím lépe pro mne."

Obrátil se k bojovníkům a zavolal na ně:
"Vraťte se do osady beze mne a počkejte na mandyra!"
"Ty odcházíš, pilote?"
"Musím. Tohle ... tohle byl jen začátek boje. Ještě jsme ho nevyhráli. Pokračovat budu tam, odkud zlo přichází, pokračovat budu ve městě."
"Pojedeme s tebou a budeme tě chránit!"
Petr se usmál. Jejich věrnost ho dojala a potěšila.
"V tom boji nebudou oštěpy a šípy nic platné. To bude čistě můj boj, věřte mi. Děkuji vám, ale nemůžete mi pomoci."
Hleděli na něho mlčky, pak ho beze slova pozdravili vážnými pomalými gesty, přistoupili ke koním a vyšvihli se do sedel. Petrovi se sevřelo srdce, když viděl svého vlastního koně, jak cválá bez jezdce. Takhle by to vypadalo, kdybych v boji zahynul, uvědomil si.
Bojovníci se po něm neohlédli a tryskem odcválali.
"Ať se propadnu, jestli se ve vás vyznám, Petře," řekla Irena. "Nechápu, o co vám jde, ale cítím, že je to něco velkého."
"Zlobíte se na mě ještě?"
"Zlobíte?" zasmála se mladá žena. "To je slabé slovo, vy chlape jeden! Zkazil jste mi práci, mou první samostatnou práci. Nejraději bych vás roztrhla na tři kusy. Ale zlobit se na vás? To nedokážu."
Podala mu ruku. Vděčně ji stiskl. Chvilku se na sebe vážně dívali, pak Irena nespokojeně potřásla hlavou a řekla:
"Tak zavřete konečně ty dveře! Pojedeme!"
Z Ireny Kirnatové se vyklubala příjemná, přestože poněkud mnohomluvná společnice. Jakmile se dlouhatánská kolona strojů, obytných karavanů a nákladních vozů, vedená velitelským mobilem, vybatolila z opuštěného staveniště, mladá žena pustila jazyk ze řetězu a v celém nekonečném vesmíru by se našlo jen málo témat, kterých by se alespoň letmo nedotkla.
Vysvětlila Petrovi, že správní úřad je v rukou hlupáků, kdežto ona že by Mars řídila docela jinak. Její dětství u maminky v Nové Austrálii bylo těžké, protože tatínek se s maminkou rozvedl, když Ireně bylo deset let. Gravitronové pečení masa je neobyčejně výhodné, protože zachovává všechny vitamíny a ničí škodlivé látky. Sul Nakomov je prachmizerný herec a do plastivize prostě nepatří. A tak dále, a tak dále, pletla páté přes deváté, až z toho Petra brněla hlava.
Byl jí ale vděčný za tu výřečnost. Odváděla mu myšlenky od chmurných úvah o budoucnosti.
Všichni jeho přátelé z plastivizní výpravy zmizeli, jsou ranění, nebo dokonce při přepadení zahynuli. On sám, přestože tu možnost měl, nejenže se okamžitě nevrátil do Romy, ale přidal se k násilníkům a v jejich čele se dopustil zločinu. Měl moc velké štěstí, že při druhém přepadení se nikomu nic nestalo! Vždyť stačilo, aby nějaký turista v tom zmatku uklouzl a zlomil si ruku, a do výčtu Petrových hříchů by naskákaly další paragrafy trestního zákoníku.
Co se bude dít dál? Správce Scharra neměl rád lovecké klany od první chvíle, kdy se dověděl o jejich existenci. V osadě Volných lovců to ostatně dával zřetelně najevo. K nějakému administrativnímu zákroku proti nim však neměl důvody ..., zatím je neměl. Ned Marten a jeho přátelé mu jich poskytli habaděj. Věčná škoda, že se mandyrovi nepodařilo udržet mladíky na uzdě! Darmo však plakat nad rozlitým mlékem, tím spíš, že k nějakému konfliktu by dříve či později došlo tak jako tak. Na Pláni, kolem Řeky a v Horách žijí desítky klanů, a věru že to nejsou hejna holubiček. Takoví Kajmani jistě nebudou nikdy ochotni jednat s cizinci v rukavičkách. Jenom díky moratoriu ještě nikdy k žádné mrzutosti nedošlo: klany oddělovala od města hranice, přes kterou směli putovat jen potulní obchodníci, kteří napůl patřili divočině, napůl městu a sami by asi nedovedli říci, kde se cítí víc doma, pod pseudohmotným stropem obytného domu v Romě anebo v lovecké chýši zrobené z vyčiněných kůží a rákosu. K neštěstí muselo dojít okamžitě poté, kdy rada Unie moratorium zrušila a hranice zmizela.
Byla to osudová chyba? Dopustila se rada přehmatu? Není vyloučené, že členové rady vůbec nic o loveckých klanech na Marsu nevědí, a pokud ano, vůbec si nedovedou představit způsob jejich života a jejich myšlení. Rada je daleko a klany jsou příliš málo početné a nemají žádnou váhu ani politicky, ani hospodářsky. Kdo by se o ně staral v době historického zlomu, kdy lidstvo se stává součástí velkého kolektivu inteligentních ras Galaxie! Rada má starosti s přeměnou Venuše na obyvatelnou planetu, což až dosud nebylo možné, a k terraformingu "jitřní hvězdy" by jistě nedošlo do konce třetího tisíciletí bez pomoci technicky vyspělejších civilizací, které už v rámci galaktické spolupráce vyslaly své experty, aby situaci na Venuši prozkoumali a vypracovali podklady pro projekt. Další velkolepý problém, s nímž se rada potýká, je napojení sluneční soustavy na galaktickou dopravní síť. Mimoprostorové tunely jsou neobyčejně nákladné a podle předběžných výpočtů se zdá, že bude nejvýhodnější umístit "konečnou stanici" na Pluta. Za oběť výstavbě však padne Plutonův měsíček Charon, první těleso, které v důsledku činnosti člověka z kosmické rodiny zmizí - až dosud lidé vesmír novými tělesy zabydlovali. Toto jsou problémy, které zaměstnávají radu Unie. Incident na marsovské Pláni je proti tomu zanedbatelná prkotina. Rada se o něm možná ani nedoví a třeba ani sám správce Scharra nebude kolem toho dělat mnoho hluku. Žádný úředník přece nestojí o to, aby se nadřízení dověděli o nepořádcích v jeho rajónu...
Petr si uvědomil, že uvažuje jako nezbedný kluk, který z rošťáctví zničil pseudohmotný dům a chlácholí sám sebe, že tatínek se nic nedoví. Ba ne, Petříčku, tatínek se to dozví a správce Scharra mlčet nebude, ani nemůže, protože v osadě Volných lovců přišli k úhoně - a možná skutečně zahynuli - lidé, a nejen oni, dokonce i jeden mimozemšťan, občan mocné planety Tramionu!
Po několika hodinách pomalé jízdy terénem se kolona dostala na pevnou silnici. Vozy zrychlily, ale jen na malou chvíli, protože provoz brzy zhoustl a zvláčněl. Město ohlásilo svou nedalekou přítomnost neslavně. Kolem silnice se černaly šeredné zchátralé budovy s popukanými zdmi a rozvalenými střechami, dříve zřejmě sloužily jako vojenské ubikace. Jejich anténní stožáry zrezavěly a nachýlily se ke straně jako uschlé stromy s orvanými
větvemi. Tu a tam na kraji silnice stálo odstavené gravo.

"Jsou to blázni," poznamenala Irena, když minuli už čtvrté. "V takovém provozu jedou na manuál. To hned poznáte frajírka - myslí, že v hustém provozu uřídí gravo ručně!"
Petr na to neřekl nic, protože sám často řídil gravo ručně v hustém pozemském provozu, jenom pro ten mrazivý pocit vzrušení z toho, že dělá něco zakázaného a nebezpečného. Odkašlal si a řekl:
"Všimla jste si, že všichni jedou do města a nikdo se nevrací?"
"To bude asi náhoda," řekla Irena po krátkém přemýšlení. Petra ale neoklamala. Myslel si totéž, co napadlo ji: ve městě se už něco proslechlo, jiskérka informace prokmitla a celé to lidské mraveniště naráz vzplanulo jako věchet slámy. Proto se lidé vracejí do města, proto riskují ruční řízení svých gravigyr, vždyť neúprosně rozumné automaty by se přizpůsobily šnečímu tempu nákladního provozu a neriskovaly by předjíždění, ani kdyby se je posádka pokusila podplatit čerstvými akumulátory!
"Jste na mě hodná, Ireno," poznamenal Petr vděčně. "Proč to děláte? Máte všechny důvody mít na mne vztek."
"Vy si asi o mně myslíte, že jsem obyčejná ženská slepice, viďte? Ne, nevykrucujte se, já vám to vidím na nose. Jak by ne, vždyť tu sedím a žvaním, až se mi od huby práší, jenže tady v té hlavě," ukázala prstem, kde v té hlavě, "mi to šrotuje na plné obrátky. Já se tím žvaněním uklidňuju a nebudete mi věřit, soustřeďuju. Asi jako dítě, když cumlá dudlík." "Co jste vycumlala?" usmál se Petr. "Že jste udělal chybu. A ti vaši hoši taky udělali chybu, že přepadli ty ubožáky."
Petr, v těch řídkých chvilkách, kdy ho pustila ke slovu, jí stačil alespoň úryvkovitě vyprávět, co všechno se v posledních dnech na Pláni stalo. Měl dojem, že mladá žena ho poslouchá na půl ucha a myslí jen na ty svoje malichernosti. Příjemně ho tedy překvapila, když se ukázalo, že se v ní zmýlil.
"Všichni budeme mít polízanici," přisvědčil Petr, ale Irena zavrtěla hlavou.
"Stalo se něco horšího, milý zlatý. Ten váš doktor Scharra měl už na kahánku jako správce Marsu. Rada ho tu nechala jako prozatímního administrátora, ale nikdy mu funkci trvale nepotvrdila. Už teď dělal jednu botu za druhou, jéje, hodiny bych mohla o tom vyprávět!"
"Dovedu si to živě představit," podotkl Petr.
"Byla to otázka pár týdnů, nejvýš několika měsíců, kdy by ho odvolali. Místo něho by jistě přišel někdo rozumnější, se kterým by byla domluva. Jenže teď je doktor Vil Scharra hrdina dne, který vyvázl divochům z jejich krvavých rukou. Určitě o svých činech vykládá v plastivizi od rána do večera. Stala se z něho populární osobnost, lidé ho znají a věří mu na slovo. Odteďka Mars a Scharra jedno tělo jsou. Zapustil tu kořínky. Jak by ne, vždyť tu prolil krev, nebo skoro tu prolil krev! Ani samotná rada nemá tak silný hever, aby milého doktůrka Scharru z jeho hnízdečka vypáčila."
"To bych do vás nikdy nebyl řekl, že dovedete tak rozumně uvažovat," vyhrkl Petr. "Promiňte, nezlobíte se?"
"Vy jste dobrý!" zasmála se. "Rozmlátíte mi staveniště na cimprcampr a já se na vás mám zlobit, protože jste málo dvorný!"
"Dvorný ... máte pravdu, to moc nejsem. Leží mi v hlavě ten Scharra. Že to je ale smůla! Tak nesympatický chlap se stane hrdinou dne!"
"Té smůle jste, milý Petýrku, hodně napomohl."
"No dobře," odsekl Petr. "Když máte tak moudrou hlavinku, vymyslete něco, jak se Scharrovi dostat na kobylku."
"To půjde těžko."
"Neřekl jsem vám, že Scharra vlastně celý ten incident vyprovokoval," řekl Petr a stručně Ireně vyprávěl, co viděl na plastivizním záznamu. Na Irenu jeho vyprávění moc velký dojem neudělalo.
"To nestačí," řekla rozhodně. "Na to vám nikdo neskočí. Na psy se sice střílet nemá, a kdo to udělá, je mizera, ale lidé jsou pod ochranou zákona od té doby, kdy první zákony vznikly!"
Petr měl pocit, že mu zvolna těžknou ruce i nohy, že strašná váha doléhá na jeho hrud. Vzdychl, aby se přesvědčil, že ještě dokáže volně dýchat.
Mladá žena na něho úkosem pohlédla, ale neřekla nic. Opravdu chápe, jak mu je?
Přál by si, aby tomu tak bylo.
Tady, obklopen technickým prostředím civilizovaného světa, viděl všechno zase jinak než venku, na Pláni.
Tady si s plnou naléhavostí uvědomoval, jak strašně je osamělý se svým názorem, jak slabý je jeho hlas mezi miliardami hlasů jiných lidí, jak bezvýznamné jsou jeho pocity a přání.
Byl nevýslovně šťasten, když ho Volní lovci přijali mezi sebe, když překonal jejich nedůvěru, a dokonce když stanul v čele oddílu nejstatečnějších mezi nimi.
Jenže tady je město, výspa obrovské civilizace Unie, která je roztažená jako obrovská pavučina v celém prostoru sluneční soustavy, počínaje sítí slunečních satelitů včasné výstrahy a konče hláskami komet v Oortově mračnu. Miliardy lidí a technický potenciál civilizace, která před sedmi lety navázala styky s Kruhem.
Co proti této síle znamená hrstka ubožáků, na které zapomněl čas? Půl tisíciletí žili po svém, vrátili se způsobem života do dob, na které lidstvo už dávno zapomnělo, rodili se a umírali v prostém souhlasu s přírodou a pranic nevěděli, co se děje ve městě Roma za hradbou Zelené pouště, natož aby tušili, kam spěje lidstvo na Zemi, Měsíci, Ganymédu, na umělých světech vybudovaných v kosmické prázdnotě, na čem pracují vědci a technici ve výzkumných stanicích na Merkuru a Titanu, jaké továrny vyrůstají v pásmu asteroidů, kam lidstvo dovedla gravitechnika a pozitronika...
Luk a šíp. Chýše a kůň. Víra v duše zemřelých. Modlitby k vycházejícímu slunci. Pohádka o růžích na Pláni.
Má tohle nějaký smysl, má toto všechno nějakou hodnotu?
Tak zní otázka ve své obecnosti. A konkrétně, formulovaná pro něho osobně: Mělo smysl se pro tohle všechno obětovat? Opustil své povolání reportéra plastivize - ani na tuto
myšlenku si ještě docela nezvykl, a bezostyšně Ireně tvrdil, že dosud je reportérem - a teď hrubě překročil zákony Unie tím, že zlikvidoval Irenino staveniště. Tak znovu: Stálo to za to?

Na obzoru vyrostlo město, mohutné, sebevědomě usazené na úpatí hory Olympus, která zakrývala polovinu oblohy, jako by to nebyla jediná hora, ale celé pohoří. Provoz teď už chvílemi vázl a kolona vklíněná do záplavy kovu a plastiku se pohybovala kupředu jen krátkými přískoky.
"Brzy se rozejdeme," podotkla mladá žena. "Musím odbočit na okruh vyhrazený těžké dopravě."
"Zůstanu s vámi."
"Bojíte se? To nesmíte, Petře," řekla Irena vážně. "Každé ztracené minuty by bylo škoda. Čas nepracuje pro vás, chápete to? Scharra nezahálí, to mi můžete věřit. Jistě se už dozvěděl o přepadení mého staveniště ..."
"Jak by to mohl vědět?"
"Vy jste bláhový! Musela jsem přece dát zprávu ředitelství, že ruším stavbu a co mě k tomu vede. Netvařte se na mě jako kakabus."
"Takže v tom budu lítat docela sám."
"Nevěšte hlavu. To vám docela jistě nepomůže. A já ..."
"Co vy?"
"My se teď brzy rozejdeme, ale já si vás najdu."
"Slibujete mi to?"
"Tady je moje ruka."
Stiskl její dlaň, pevnou, trochu drsnou. Byl to trochu mužský stisk ruky. Petr měl dojem, že ještě nikdy nebyl nikomu tak blízký. Přiblížil k Ireně tvář. Zadíval se na její rty a pochopil, že ji musí políbit, pokud se mu nemá rozskočit hlava. Irena však vzdorně ucukla hlavou.
"Ne ... To nesmíš ...," řekla tiše.
"Proč ne?" naléhal.
"Musíš si to zasloužit. Nesmíš mě zklamat, Petře! Já ... já se na to těším..."
Rozloučili se nedaleko velké mimoúrovňové křižovatky, kde malá grava odbočovala na magistrálu rychlé osobní dopravy. Petr seskočil ze schůdků velitelského mobilu a naposledy Ireně zamával. Pak pokračoval v cestě pěšky. Raději se neohlédl. Bál se, že se neovládne a vrátí se k Ireně a bude škemrat, aby ho schovala. To nesmí udělat! Zachoval by se zbaběle, zkrátka - zklamal by ji a ztratil by navždy právo na... Ani se neodvážil na to pomyslet.
Čím ho ta žena k sobě připoutala? Ještě nikdy se mu nic podobného nestalo. Sám byl pohledný, společenský chlapík a krásná děvčata se točila kolem slavného Petra Abraháma, že si mohl vybírat. Irena vůbec nebyla hezká, vůbec mu nenadbíhala, vůbec se mu nelichotila do přízně, a přes to všechno cítil, že se do ní zamiloval až po uši.
To mi ještě chybělo, uvažoval trpce. Přišlo to právě v době, kdy musím být soustředěný, tvrdý, bojovný, nezávislý. Jde mi o všechno a budu bojovat nejen za sebe, ale za všechny ty podivuhodně prosté a čisté lidi, které potkal na Pláni. Ti všichni mu věří a není vyloučené, že na celém Marsu a snad i ve sluneční soustavě a v celém známém vesmíru to s nimi myslí dobře jenom on.
Několikrát se pokusil stopnout nějaké gravo, ale všechna byla plná. Brzy se dalších pokusů o gravostop vzdal a pěšky putoval tak dlouho, až došel ke kovárně postaršího dělníka, který se loni přistěhoval se svou rodinou na Mars a ve své dílně vyráběl nepříliš povedené napodobeniny loveckých zbraní. Jmenoval se Jano Franke a byl náramně zvědavý, co je Petr zač a odkud přichází. Když se dověděl, že se Petr vrací z Pláně, zavolal ženu, drobnou energickou osůbku, a nechal si vyprávět o Petrových dobrodružstvích.
"To se podívejme! To se podívejme," povykoval. "My jsme slyšeli, že na Pláni je válka s mimozemšťany a že zahynuly už stovky lidí!"
"To se říkalo v plastivizi?" vyzvídal Petr.
"Kdepak," odpověděla paní Franková. "V plastivizi vystoupil jen doktor Scharra a oznámil, že nastala kritická situace, ale že jeho úřad ji má pevně pod kontrolou. Nic bližšího jsme se nedověděli. Ve městě je z toho poprask. Přiletěla spousta lidí ze Země a prý i nějaké lodě mimozemšťanů přistály na kosmodromu na Olympu."
"Je tu prý i předseda rady," doplnil ji manžel.
No nazdar, to je nadělení, pomyslel si Petr. Opanoval se však a řekl, co dovedl nejklidněji:
"Žádná válka s mimozemšťany se nekoná, to vám někdo napovídal úplné nesmysly! Říkal jsem vám přece, že jde o malé nedorozumění s loveckými klany."
"Já to dost dobře nechápu," přiznal se Jano Franke. "O jakých klanech to mluvíte?"
"V pustině přece žijí lovci!"
Manželé si vyměnili udivené pohledy a paní Franková se zeptala bez okolků:
"Jak dlouho jste na Marsu, mladíku?"
"Tři týdny."
"Tak to jste naopak vy někomu naletěl. Divoši na Marsu! To je přece k smíchu. Možná že za vlády vojáků tady nějací byli, ale to už je dávno."
"Vždyť vy tady vyrábíte lovecké zbraně!" . přesvědčoval je Petr. Ale kovář se nenechal přesvědčit.
"To jsou napodobeniny starožitností, suvenýry pro turisty!"
Také teď si Petr plně uvědomil bezvýznamnost loveckých klanů. S jakou houževnatostí lovci lpějí na svých zvycích, legendách, příkazech a zápovědích, s jakou vážností rokují o opravě střechy chýše Chromého nohy, jako by jednali o terraformingu Venuše... O dvě
stovky kilometrů dále prostí obyvatelé Romy ani nevědí o jejich existenci.
A když všechno půjde tak, jak si správce Scharra a jeho spolupracovníci usmysleli, za několik let to bude pravda. Lovci budou z Pláně vytlačeni a nezbude po nich ani památka. Jen několik učenců se bude přít o skrytých významech starobylých legend, které snad někdo zaznamená, až lidé pochopí, že je třeba zachytit vyprávění starých pamětníků.

Kam za nimi budou chodit se svými krystalofony? Do domovů pro přestárlé?
Franke usoudil, že Petr to má v hlavě nějak popletené, ale byl tak hodný, že mu zapůjčil svoje vlastní gravo, starý ojetý krám, který se sice v zatáčkách kýve a občas se propadá a drhne o zem, ale motor má v pořádku a inerciák mu funguje, takže se docela jistě vrátí v pořádku domů, až ho Petr nebude potřebovat.
Petr se už nesnažil manžele přesvědčovat. Připustil, že vlastně nic neví, a srdečně jim za gravo poděkoval.
"Někdy se tu zastavte na kus řeči," zval ho starý Franke. "Teď už jeďte, ať to stihnete před setměním. Ve městě je provoz hustý až hrůza. O tu kraksnu se nebojím, ale vy byste si mohl něco udělat. A kdybyste měl potíže s noclehem, můžete se vrátit už dnes."
O to starost nemám, pomyslel si Petr. O nocleh se mi jistě někdo postará.
Provoz v ulicích byl skutečně hustý, ale Petrovi se nezdálo, že by byl mimořádně hustší, než býval před několika dny, kdy se plastivizní tým chystal na cestu za Volnými lovci. Všude vládl zmatek, mnohem větší, než jaký Petr, poznal v kterémkoli městě Unie. Začal hned po pádu vojenské diktatury. Sotva vojáci odešli, město se začalo bourat a stavět podle čtyř vzájemně si odporujících plánů: jeden schválila správa města, druhý byl dílem rady Unie, za třetím stála komise pro životní prostředí a čtvrtý prosazoval ústav urbanistiky. Protože bylo vyhlášeno moratorium, nikdo přesně nevěděl, kdo má nejvíce co mluvit do
záležitostí Romy. Mluvili tedy všichni a město: podle toho vypadalo, čímž ovšem není řečeno, že vypadalo špatně, chyběl mu prostě řád.
Hradby města padly už na začátku demoliční horečky, také ty šeredné fabriky na výrobu androidů vzaly zasvé a spolu s nimi, žel, i ta veselá čtvrt s malebnými paláci i chatrčemi chudiny, hospůdkami a řemeslnickými dílnami. Staré doby v Romě připomínaly už jenom sochy, ty šklebivé příšery, které tu před staletími nechali postavit první vojenští diktátoři, snad na posměch Unii.
Zdálo se, že stavební horečka potlačila i poslední špetku soudnosti a zdravého rozumu a že všechno, co tu bylo postaveno, vzniklo nahodile, jako když si dítě staví na písku bábovičky. Žádná ulice nebyla rovná, žádný roh nebyl pravoúhlý, ani dvě budovy nebyly stejné. Vedle honosných paláců ozdobených sloupy, arkýři, lodžiemi a arkádami, s bohatými portály hýřivě oplývajícími sochařskou výzdobou figurální i ornamentální, stály fantasknì budovy z pseudohmoty, některé podobné lehce nadýchnutým bublinám, jindy připomínající srub z masivních fošen, hromadu bílého sněhu, anebo dokonce kopec hlíny, podle toho, s jakou náladou a s jakou inspirací přistupoval architekt k dílu.
Roma teď plně odpovídala nauce urbanistické školy libertinistické, která tvrdila, že všechna města minulosti i současnosti, počínaje legendární Trójou až po nová sídliště na Ganymédu, nebyla a nejsou ničím jiným než "zhmotnělým násilím na lidské svobodě". Rovná ulice svou přímostí prý znásilňuje svobodu vůle člověka stejně ukrutně jako otrokářův bič. Měla jisté technické opodstatnění v dobách kolové dopravy, uvažovali libertinisté, avšak v epoše dopravy gravigyroskopické se město může rozrůstat stejně svobodně jako růžový keř.
Toto libertinisté tvrdili po celá léta až dosud jen za katedrami vysokých škol. Teprve stavba města Romy jim umožnila převést teorii do praxe a čtvero protichůdných stavebních plánů jim skvěle hrálo do noty. Přestěhovali se tedy na Mars a slíbili, že do pěti let tu postaví šťastné město šťastných lidí.
Zatím se však nezdálo, že Roma a její obyvatelé byli o kventlík více nebo méně šťastní než obyvatelé kteréhokoli jiného města Unie.
Bylo to město novousedlíků. Jenom docela malé děti se narodily zde, v Romě. Všichni dospělí byli přistěhovalci a i povrchní pozorovatel mohl snadno poznat, odkud přišli. Rodáci ze Země se chovali nejnápadněji. Předháněli se ve výstřednosti oděvu a tvářili se, že jim patří celý Mars i s oběma měsíčky. Lidé z Měsíce byli skromní a oblékali se takřka střízlivě. Zato rodáci ekoměst na Venuši a Merkuru neodkládali vojáckou drsnost hraničářů a nepokrytě dávali najevo pohrdání obyvateli světů už zkrocených. Obzvlášť měli spadeno na Ganyméďany a Europany, tiché skromné ženy a muže v černém, kteří pokládali za nesnesitelný křik to, co takový Merkuřan považoval za šepot. Byli to krobiáni, ale na Marsu se dovedli nejrychleji přizpůsobit.
Petr vystoupil z grava na Soukově náměstí. Poslal gravo domů a zeptal se prvního Venušana, kterého potkal, zda náhodou neví, kterým směrem se jde k paláci správy.
"Náhodou?" Zaburácel Venušan a pleskl Petra přes rameno, div ho nepřerazil, "náhodou? Na náhody nevěř, chlapče. Kdo věří na náhody, zapomene zkontrolovat ventil na skafandru a pfff... zhasne jako svíce."
"Dobře," řekl Petr smířlivě. "Začnu tedy jinak: Víš, kudy se jde k paláci správy?"
"Vím, jakpak ne. Musel bych být padlý na hlavu, abych to nevěděl. Jen to zkus a zeptej se na cestu téhle bledule a uvidíš, co se dozvíš!"
Při těch slovech vrazil ramenem do zadumaného Ganyméďana, který šel kolem. Hubený učenec pohoršené vykvikl, otočil se, ale polekán rozložitostí Venušanovy postavy, oděné do koženého obleku zdobeného třásněmi, se kvapně vzdálil, a teprve v bezpečné vzdálenosti začal hněvivě mekotat.
Petr se zamračil. Není přece nějaký hej nebo počkej a má za sebou dobrodružství, o jakém se takovému holomkovi z Venuše ani nezdálo. Popadl tedy chlapa oběma rukama za klopy, důkladně jím zatřásl a křikl mu do obličeje:
"Koukej mi ukázat cestu, nebo tě praštím do rypáku!"
Hraničář se široce usmál, zmocnil se Petrovy pravice a pevně ji stiskl.
"Konečně mluvíš jako chlap! Pojď, povedu tě. V tomhle blbinci by ti nikdo neporadil. Každý se tu chová, jako by byl padlý na hlavu, a teď je to mnohem horší, co začala ta válka."
Už je to tady, hrklo v Petrovi.
"Jaká válka?"
"No přece s Marťany, copak jsi o tom neslyšel? Nikdo nemluví o ničem jiném!"
"Copak existují Marťané?"

"Nikdo o nich neměl tušení. Skrývali se pod zemí, chápeš? Šest set let žijí lidé na Marsu a ty potvory ani nevystrčily nos. Vylezly teprve teď a zakroutily krkem nějakým lidem od plastivize. A zrovna dneska došlo k dalšímu krveprolití! Marťani přepadli staveniště nějaké fabriky venku za městem. Nikdo nepřežil. Oni ti Marťani dovedou ochromit člověka na dálku
a vysají mu krev. Vypadají jako obrovský komár. Hmyzí bytosti, rozumíš? Po celé Unii je z toho poprask!"
Petr vnímal jeho tlachání jen na půl ucha, zato si bedlivě všímal, co se děje kolem něho. Lidé postávali v hloučcích a rozčileně si vykládali. V pěti minutách Petr zaslechl snad stokrát ta strašná slova, jako "válka, Marťané, krev". Na nárožích stály hlídky ozbrojené energozářiči. Mnoho obytných domů se změnilo v pevnosti: jejich obyvatelé zazdili okna pseudohmotou a ve vchodových dveřích se střídaly stráže. Při první známce bezprostředního nebezpečí by pseudohmotovými generátory zazdili i vchod, jako když termité ucpávají vchody mraveniště na obranu proti povodni.
Svého průvodce se Petr zbavil s velkou námahou až před budovou správy, velkým šestiposchoďovým palácem z červenavého barsonitu. Před vchodem právě zastavilo gravo a z něho vyskočil mladý muž s aktovkou v ruce, horlivý a důležitý. Petr se k němu připojil a oba vstoupili do rozsáhlého vestibulu, kde v několika hloučcích vzrušeně debatovalo dvacet, snad třicet ustaraných mužů a žen. Chlapík s aktovkou si Petra ani nevšiml a energicky pílil za jakýmsi veledůležitým cílem. Petr se kolem sebe nerozhodně rozhlédl. Tím přilákal
pozornost muže v tmavém stejnokroji, označeném destičkou INFO.
"Kam?" zeptal se přísně. V Petrovi se hnula žluč.
"Tam!"
"Identifikační kartu!"
"Nemám!"
"Tak ven!"
"Ani mě nenapadne!"
Sýrovitá tvář vrátného zbrunátněla. Petr si uvědomil, že touto taktikou zde asi neprorazí, ovládl se a celkem klidně vrátnému vysvětlil, že potřebuje mluvit se správcem Scharrou, nebo kteroukoli jinou úřední osobou. Jenže vrátnému se v této chvíli naplnil smysl života a byl rozhodnut stůj co stůj zabránit vstupu osobě bez řádného identifikačního dokumentu. Kdo je ta osoba a co chce a s kým ona osoba hodlá mluvit, zajímalo vrátného stejně málo jako její vztah k malinové zmrzlině.
V několika okamžicích se vrátný jaksi rozmnožil, po levici i po pravici mu stanuli ramenatí androidi. Tváře měli vlídné a oduševnělé jako pecen chleba. Kdo ví, jak by to všechno dopadlo, kdyby si incidentu nevšiml postarší usměvavý pán, který se účastnil debaty v nedalekém hloučku. Jedinkým gestem uklidnil vrátného a zahnal ho do vrátnice, dalším gestem zaplašil androidy a pln porozumění Petra vyslechl, načež vyjádřil lítost nad tím, že správce Scharra je nedosažitelný, on je nemocen, a tudíž s ním nemůže mluvit vůbec nikdo. Má arciť svého zástupce, ale ani ten, želbohu, nemůže nikoho přijímat, ledaže by mu to nařídil správce, k čemuž dojít nemůže z důvodu choroby téhož.
"Poslyšte," řekl Petr, "já vám povím na rovinu, o co jde. Já jsem Petr Abrahám a v plastivizi jsem reportérem ..."
"Já vím! Hned jsem vás poznal. Patříte k vašim obdivovatelům a moje dcera je do vás zamilovaná. Mohu vás požádat o autogram? Podepište se mi, prosím, dcerka bude mít ohromnou radost!"
Vtiskl Petrovi do ruky zápisníček. Petr vykroužil na papír svůj umný podpis, a když zápisníček vracel, důvěrně se k pánovi naklonil.
"Jde o svrchovaně důležitou věc. Stačí, abyste před správcem Scharrou špitl moje jméno, a otevřou se mi všechny dveře. Já vím, ve městě je zmatek, lidi si povídají fantastické zkazky... Jenže já jsem teď jediný, kdo zná plnou pravdu, chápete? Já tam byl, tam venku, na Pláni, já patřím k přepadenému týmu a o tom dnešním incidentu..., o tom vím všechno."
"Milý Petře Abraháme," usmál se vlídný pán,
"za normálních okolností bych vám řekl: Pojďte, zavedu vás ke správci. Ale doba není normální, je vylomená z pantů, jak by řekl básník. Jak sám připouštíte, byl jste teď jistou dobu mimo město, takže nevíte, co se tu děje."
"Důležité je to, co se děje venku!" přerušil ho Petr netrpělivě. Vlídný pán však nepozbyl své vlídnosti a s úsměvem zavrtěl hlavou.
"Nikoli, mladý muži! Události jsou v pohybu a odvíjejí se podle předem určeného řádu. Co je do pohybu uvedlo? Tvrdíte, že to víte, a já nemám důvod, proč vám nevěřit. Jenže příčiny jsou mimo dosah můj i váš: jsou předmětem zkoumání vyšetřovací komise, která zasedá ve dne v noci. Možná že si neuvědomujete, že ten případ přesáhl kompetenci správních úřadů Marsu a zabývá se jím rada Unie a vzhledem k tomu, že je do toho vevázán i Tramion, v komisi jsou i zástupci Kruhu. Kosmoport na Olympu je přetížený a na parkovací dráze je tak plno, že i náměstka ministra vnitřních planet Ufkira nechali viset nahoře, takže se jednání účastní jen dálkově, jako Hlava. Hrozné, prostě hrozné."
Přivřel oči na znamení politování.
"Proč mě komise nevyslechne?" zeptal se Petr.
"Vás? Copak jste neslyšel, že i náměstek ministra je na parkovací dráze? Víte vy, človíčku drahá, kdo se všechno jednání účastní? Nejvyšší úředníci správy, zástupci rady, diplomatického sboru, Akademie věd, Skupiny ..., ano, i Skupiny! A vy, chudáku, nemáte ani identifikační kartu!"
Za tu dobu, co si tak pěkně povídali, do budovy vešlo na padesát šedesát mužů a žen s aktovkami v rukou. Všichni byli ustaraní, uspěchaní, plně zaměstnaní.
"Kdo to je?" zajímal se Petr.
"To jsou experti a pracují pro jednotlivé sekce vyšetřovací komise. Jakmile nějaká sekce usoudí, že potřebuje expertizu, předá požadavek sekretariátu, sekretariát kontaktuje experta, vydá mu kartu a pozve ho k jednání. Z expertů se postupně tvoří odborné sekce s právem požadavku další expertizy."

"Jenže já jsem taky expert! Jsem člověk, který naprosto přesně ví, co se stalo!"
"Vědět pravdu, copak to je nějaká expertiza? Jaký vy jste expert ve vědění pravdy? Pracujete snad v Ústavu pro vědění pravdy? Přednášíte na katedře pravdologie? Obhájil jste disertační práci o praktické pravdoskopii? Příteli, ani nevíte, jak bych vám rád pomohl. Kdybyste byl meteorolog, kdybyste byl botanik, kdybyste byl metalurg, divadelní vědec, brusič safírů, kuchař, znalec služebních psích plemen, možná bych nalezl nějakou cestu, jak
vám pomoci ke kartě. Jenže vy jenom znáte pravdu. Váš případ je beznadějný, můj milý, vzácný Petre Abraháme!"
Petrovi se zajiskřil v hlavě nápad. O čem to žvaní ten mrťafa? Kdybych byl aspoň kuchař ..., počkat, vždyť já jsem bývalý reportér plastivize, náš podnik má v Romě stálého zpravodaje, starého Rypla! Samozřejmě, přes Rypla se dostanu ke komisi, kdo jiný tu má takové kontakty a známosti...
"Poslyšte," oslovil vlídného pána, "mohl byste mi pomoci alespoň v tom, že byste mi půjčil služební gravo? Potřebuju se rychle dostat k našemu zpravodaji, a ani nevím, jak se k němu jede!"
Vlídný pán se zakabonil, protože služební předpisy zakazují, aby úřední grava dopravovala nepovolané osoby, ale Petr Abrahám není jen tak nějaký hej počkej, dcera je do něho zamilovaná, udělil jí autogram do zápisníčku a koneckonců, služební předpisy jsou stvořeny k tomu, aby se obcházely. A tak se stalo, že se Petr dostal k Ryplovi v rekordně krátké době pouhých pětadvaceti minut, po napínavé cestě přelidněnými ulicemi. .
Stálý zpravodaj plastivize na Marsu Lin Rypl pracoval v podniku už mnoho let, déle, než byl Petr na světě. Byl to pomenší tlouštík s šedivými vlasy, které tvořily na jeho kulaté hlavě veselý věneček. Byl nepopiratelný expert v lepení plastikových modýlků kosmických lodí. Jeho pracovna, zařízená mizerným nábytkem z pseudohmoty, byla plná lodí všemožných typů a tříd. Rypl si dlouho myslel, že se mu podařilo vybudovat kompletní sbírku současné kosmické flotily. Kontakt s mimozemšťany mu udělal škrt přes rozpočet: v Kruhu se vyráběly doslova statisíce typů nejrůznějších kosmoletů a hvězdoletů! Lin Rypl na kompletní sbírku nestačí, ani kdyby byl živ dvě stovky let. Částečně byl rád, že se mu otevřelo tak široké pole působnosti, ale současně ho skličovalo pomyšlení, že sbírka nebude nikdy dokonalá.
Otevřel Petrovi tak rychle, že Petr ani nestačil dát prst ze zvonku.
"Tak co, nesete?" vyhrkl, ale zarazil se a zakoktal: "Promiňte..., promiň, já myslel, že je to kolega. Čekám ho každou chvíli, má mi přinést nějaké neslepené kity."
Držel ruku na klice a nehýbal se z prahu.
"Ahoj, Line," řekl mu Petr. "Tak dělej, postav na kafe. Nestůj tu jako solný sloup."
"Já nevím," zabreptal Rypl. "Když... ono se mi to nehodí."
Jenže Petr už neměl na okolkování náladu. Odstrčil Rypla a vrazil do kanceláře bez pozvání. Koneckonců, pomyslel si, mám na to
právo. Pracoval jsem pro plastivizi dost dlouho, abych měl nárok na slušné zacházení.
"Nemáš kafe? Co na mě tak civíš? Proč nic neříkáš? Já se vracím odtamtud!"
"No jo, no jo," breptal Rypl a hladil si pleš. "Kafe, safra, kam jsem ho dal..."
Uvaření šálku kávy zřejmě bylo závažným problémem planetárního významu. Chvilku nesmyslně pobíhal po místnosti, ale nakonec se přece jen usebral a nařídil kuchyňskému automatu, aby uvařil dva šálky kávy. Petr zatím odstranil z křesla několik modýlků a posadil se.
"To se mě ani nezeptáš, co jsem tam venku prožil?"
"Já vím, no jo... Já když býval mladý, taky jsem se navyváděl!"
Obcházel kolem kuchyňského automatu, nejspíš proto, aby se Petrovi nemusel podívat do očí. Petrovi začala kypět krev.
"Poslyš, Line, já jsem sice dal výpověď, ale to neznamená, že se ke mně musíš chovat jako k cizímu. Koneckonců, přinesl jsem zajímavé zprávy, a ty jako stálý zástupce plastivize v Romě bys měl projevit aspoň trochu zájmu!"
Konečně byla káva hotova, konečně se Rypl k Petrovi otočil tváří. V místnosti to příjemně zavonělo, ale brzy se ukázalo, že káva je bídná, žalostně slabá.
"Ty sis zavařil, chlapče zlatá, tys tomu dal. Takovou budoucnost jsi měl před sebou! Co já bych dal za tvoje mládí, a hlavně za tvoje možnosti. Když já začínal...".
Rypl mávl rukou a znovu vzdychl. Zkroušeným obličejem dal najevo, jak strašné to byly poměry v, dobách jeho začátků v plastivizi, jak se tam všechno změnilo k lepšímu, ale ty změny se už týkají jen mladých, kdežto on, starý kozák, patří do odpisu.
"Jak ses dostal až sem?"
"Úředním gravem."
"Služebním gravem, můjtytondo! Proč sem vůbec chodíš? Někdo tě mohl vidět. A v tom gravu je tachograf a každý pozná, kde jsi byl."
"Nedělám tajnosti. Já tomu chlápkovi řekl na rovinu, že jedu sem."
"Copak nevíš, že po tobě jde Skupina? Sabotáž výstavby technologického centra ..." Zavřel oči a potřásl zoufale hlavou. Pak kukadla vytřeštil. "Stan Bartal zuří. Jinak to nemůžu říct, on prostě zuří."
"Potřebuju se s ním spojit. Všechno mu vysvětlím. Správce Scharra neměl právo nařídit stavbu centra. Pláň pořád ještě patří loveckým kmenům. Ne já, ale správce Scharra se bude zodpovídat Skupině! Nejdřív ale musím mluvit se Stanem."
"To přece nejde, Petře, pochop ...."
"Jak to, že nejde?"
"Mám jenom pravidelné relace se Zemí a každé mimořádné spojení musím zdůvodňovat."
"Já ale mám důležitý příspěvek ke zpravodajství."
"Už nepatříš do stavu, takže nemáš nárok."

"Tak tedy předám zprávy tobě a ty navážeš mimořádné spojení."
"Tak to ne!" vykypěl Rypl. "Mě do toho netahej. Já jsem řádný akreditovaný zpravodaj. Za tři roky, co jsem tady, jsem nevynechal ani jednu poradu, ani jednu tiskovou konferenci, všechny úkoly plním řádně a včas. Mám dobrou pověst a nechci si ji kazit. Zamanul sis, že si zničíš život, prosím, je to tvůj život a tvoje věc. Ale nesnaž se do svého maléru zatáhnout někoho cizího, a hlavně Vynech mě. Já už viděl tolik mladých vejtahů ..."
Mávl rukou. Musel jich vidět opravdu hodně.
Petrovi se podařilo ovládnout hněv, který v něm narůstal, vzdouval se v krajině žaludeční a srdeční a hrozil zaplavit i mozek. Řekl docela klidně:
"Já ti nabízím prvotřídní zpravodajský materiál. Zprávy z první ruky. Scharra se snaží udržet v úřadu, pletichali, překračuje pravomoci. Pro svou kariéru chce obětovat lovecké klany. Tohle mu nesmí projít."
"Až správce Scharra svolá tiskovou konferenci, samozřejmě se dostavím a buď si jistý, že mu položím hezky nepříjemné otázky. Bude mu horko, za to ručí starý Rypl! Už se těším, jak se bude tvářit. Ale do žádné hurá akce mě nezatáhneš. Chlapče, vždyť tobě hrozí trestní řízení a pochop, že do toho nechci spadnout s tebou!"
"Musíme lidem otevřít oči!"
"Tak jim je otevírej venku a nelez mi do kanceláře."
Teď už Rypl pištěl jako krysa zahnaná do kouta.
"Dobře, zkusme to jinak. Ve městě zasedá vyšetřovací komise. Pomoz mi dostat se k ní."
"To tak! Všichni by mysleli, že s tebou táhnu za jeden provaz."
"Nebuď taková baba, Line. Venku žijí zoufalí lidé. Musíme jim nějak pomoct."
U dveří se ozval bzučák. Rypl zesinal.
"To je kolega modelář. Půjdu otevřít."
"Nikam nepůjdeš,'" řekl Petr tvrdě. "Chtěl bys prásknout do bot, viď? Zůstaneš tu a zatelefonuješ. Komukoli, kdo mi pomůže dostat se před komisi. Nechci od tebe nic než jeden telefonát v místní síti. To si snad zodpovíš každému, nebo ne?"
Šel ke dveřím sám. Na prahu stál vyjevený hubený mladík s odstávajícíma ušima. V ruce držel dvě ploché krabice s neslepenými modely. Na vrchním víku byl efektní třírozměrný obrázek hvězdoletu prolétajícího hustým meteorickým oblakem. Všechno pěkně barevné, jako živé.
"Já to předám panu Ryplovi," řekl Petr a vytrhl mu krabice z ruky.
"To má být výměna!" zaječel mladík. "Dejte to sem!"
"Přijď jindy," řekl Petr stroze a přibouchl mu dveře před nosem. Na výplň se snesla bubnová palba mladíkových pěstí, rušená hromskými údery kopanců. Byly to důkladné dveře z kvalitní pseudohmoty, tvrzené uhlíkatými vlákny. Petr Usoudil, že vydrží nápor fanatikova hněvu, ledaže by mu přispěchala na pomoc nějaká kosmická flotila. S krabicemi v ruce se vrátil do Ryplovy kanceláře.
Rypl právě telefonoval. Seděl při tom na stole a sluchátko tiskl křečovitě k uchu, jako kdyby z něho tekla přímo do ucha nějaká vzácná tekutina a hrozilo nebezpečí, že ukápne.
"Ano. Ano, ano ... ano. Ano. Ne, opravdu ne," řekl Rypl a zavěsil. Vzdychl a ramena se mu uvolnila. Petr měl dojem, že Rypl právě složil z ramen nějaké břemeno, třeba pytel ovsa.
"Co to znamenalo, to ‚ne' na konci?" ozva! se. Rypl se strašně lekl a prudce se otočil.
"To se mě ptali, jestli jsem opilý. Buď klidný, všechno jsem zařídil. Na starého Rypla je spolehnutí. Stačí říct a udělá první poslední."
Hleděl Petrovi přímo do očí. Ruce vložil do kapes, pak je vyndal, založil je na prsou, ale dlouho tam s nimi nevydržel, schoval je za záda a pak je zase strčil do kapes.
"Tohle ti přinesl kolega lepič," řekl Petr a podával mu krabice. Rypl se na ně ani nepodíval. "Poslal jsem ho pryč, ale vypadá to, že po tobě silně touží."
"Ať jde pryč! Ať jde honem pryč!"
"Taky jsem mu to radil, ale ta dnešní mládež nedá na dobře míněné rady. Kam jsi to volal? Co mám dělat?"
"Především zachovej klid. Posad se, proč stojíš? Nechceš, abych ti uvařil ještě jednu kávu? Nemáš hlad? A co takhle něco k pití."
"Povídám, kam jsi to volal," opakoval Petr pomalu a vykročil k Ryplovi. Stálý zpravodaj na planetě Marsu ustoupil o dva kroky.
"Mám nějaké známé na správě, už sem jedou a řeknou ti, co a jak. Hlavně neztrácej nervy, potřebuješ chladnou hlavu."
"Zdá se mi, že ty nemáš chladnou hlavu... Co to do tebe vjelo? Proč jsi takový divný?"
Do neodbytného sběratele modýlků vjela nová síla, protože nápor na dveře se zdvojnásobil, možná ztrojnásobil a současně se rozdrnčel zvonek.
"Já toho kluka snad roztrhnu," poznamenal Petr a šel ke dveřím.
"Hlavně klid!" křičel na něho Rypl.
Petr zprudka otevřel dveře a spustil:
"Copak se neumíš chovat, ty ..."
Slova mu zamrzla na rtech.
Na prahu stáli dva muži. Jejich oči by bylo možno instalovat do ledničky místo mrazáku. Oba zaujali stejný postoj: pravou ruku schovávali v kapce saka a levou drželi hřbetem kupředu, aby Petr viděl identifikační prsten Skupiny. Petrovi bylo jasné, proč mají pravičky v kapse. Ne, tihle mládenci nejsou zimomřiví. Jejich ruce svírají pažby neuroparalyzátorů. Stáli klidně, tiše a nepůsobili o nic výhružnějším dojmem než natažené ocelové pero. Petra napadlo, že jednomu sáhne na nos. Nápad to byl pěkný, ale ne každý dobrý nápad se dočká uskutečnění.

"Vy jste Lin Rypl?"
Než Petr stačil odpovědět, Rypl se objevil na prahu kanceláře a křičel z plna hrdla:
"Ne, to není Rypl! To já jsem vás volal. To je Petr Abrahám!"
V šeru chodby se leskly vyděšené oči lepiče modelů.
"Je to pravda? Jste Abrahám?"
"Ovšem," řekl Petr. "Konečně se začne něco pořádného dít."
"To začne," připustil jeden z vyšetřovatelů. "Můžete se spolehnout."
V přítomnosti vyšetřovatelů Skupiny se Petr necítil nejlíp, ale kupodivu i správce Scharra, který seděl naproti němu za velikým stolem, takřka ztracený za plochou, na níž stál jen veliký počítačový terminál a křišťálová váza se žlutou růží tak dokonalého tvaru, jaký dovede stvořit jenom matka Příroda a lis v továrně na bižutérii, nebyl na tom v tomto směru o nic lépe. Oči mu nervózně těkaly, chvilku hleděl na Petra a už zašvidral do strany, kde oba vyšetřovatelé tiše seděli v křeslech, nohu přes nohu, a zdánlivě bez zájmu sledovali rozhovor obou mužů.
Setkání s příslušníky Skupiny bylo cosi mimořádného pro každého občana Unie. Většina lidí se s nimi nesetkala nikdy. Jejich činnost jen vzdáleně připomínala práci policejních sborů starověku. Ve Skupině pracovalo daleko víc vědců a techniků než kriminalistů v pravém slova smyslu. Tradičně chápaný zločin takřka vymizel, lidé se vzájemně neokrádali ze stejného důvodu, proč děti na pláži neberou
jedno druhému písek a proč mezi Eskymáky nikdy nevypukne nenávist kvůli hromadě sněhu. Kriminalita se přesunula do oblasti odborné odpovědnosti. Tu a tam se stalo, že někdo zanedbal to, co zanedbat neměl, a způsobil havárii, a tím škodu na zařízení, a někdy, žel, i na zdraví, nebo dokonce životech lidí. V takových případech zasahovali odborníci ze Skupiny, aby posoudili míru odpovědnosti a míru viny. Tentokrát však šlo o jiný případ: jak se zdá, tenhle Petr Abrahám je skutečný zločinec, jak jim o tom na vysoké škole přednášeli v kursu dějin kriminalistiky.
"Tak vida, Petr Abrahám," řekl správce Scharra. "To jsou k nám hosti, jen co je pravda. Bez doprovodu uvítacího výboru by se milostpánovi ani neuráčilo zajít na návštěvu."
"Kdybyste měl schopnější a zdvořilejší personál, mohli jsme se setkat už odpoledne. Vaši lidé mě k vám prostě nepustili."
"Já určuji kdy, jak a s kým budu hovořit!"
"Když chcete s někým hovořit," usmál se Petr, "prostě pro něho pošlete Skupinu."
"Však vás přejde humor, za to vám ručím. Povíte nám, s kým jste ve spojení a kdo je odpovědný za všechny ty hrozné zločiny, kterých se dopustili divoši a taky vy sám!"
"Počkat," odpověděl Petr klidně. "Budeme mluvit jiným tónem, a hlavně věcně. Nejdříve je třeba jasně stanovit, co se stalo, a pak teprve můžeme mluvit o zločinech a jejich původcích. Ale to snad je úkol vyšetřovací komise. Chci vypovídat jenom před komisí, a chci mít záruku, že moje výpověď bude posouzena nezaujatě. Nevidím důvod, proč bych měl vypovídat jenom před vámi, Scharro!"
"Nevíte? Hned vám to vysvětlím. Jsem správce této planety. Je to méně než guvernér, v jistém směru. Ale v jiném směru je to víc. Mám za úkol stabilizovat poměry na planetě a připravit půdu terraformingu Marsu."
"Například tím, že vyhladíte lovecké klany," skočil mu Petr do řeči.
"Například tím, že převychováme a zcivilizujeme takzvané lovecké klany! Ano, Abraháme, tahle planeta bude celá civilizovaná, jako ostatní obydlené světy Unie. Hrstka špinavých zdivočelých ubožáků tomu nemůže zabránit. Nejde o likvidaci, ale o pomoc těm lidem, kteří žijí způsobem neslučitelným se zásadami, jimiž je veden život občanů Unie a Kruhu. O to se postarám jako správce Marsu. Mám k tomu pravomoci, které převyšují pravomoci guvernéra. Týkají se i vaší osoby. Mám totiž právo předběžného výslechu kterékoli osoby, která se nachází na povrchu mnou spravované planety anebo v kosmickém prostoru až po hranici
stacionární oběžné dráhy, abych ten předpis citoval doslova."
"Já vám to právo neupírám. Nechápu ale, proč bych vás měl informovat kupříkladu o svých rozhovorech s Valdo Manem!"
"Nechápete? Stará taktika. Možná dokonce, že jste na ten rozhovor zapomněl a už nevíte, o čem vlastně šla řeč. Tohle také často slýcháme od vyšetřovaných, že?" obrátil se na kriminalisty. Nezdálo se však, že je Scharrův vtip pobavil. Správce se obrátil k Petrovi a namířil na něho prst. "Vaši druzi jsou mrtvi, a mrtev je i představitel Kruhu! V den masakru jste jistě také mluvil s Valdo Manem. Máme právo vědět, o čem jste hovořili."
"Jsem ochoten vypovídat jenom před komisí."
"To už přestává všechno! Spoléháte na to, že v den masakru jste nebyl v osadě přítomen. Vy jste se tam ale vrátil, postavil se do čela skupiny hrdlořezů takzvaného klanu Volných lovců a přepadl jste staveniště technologického komplexu. Ani na to se ovšem nepamatujete!"
"Pamatuji. Stalo se to přeci dnes ráno," řekl Petr klidně. "Kromě toho se ohrazuji proti vašemu výroku, že lidé z našeho štábu jsou mrtvi. Došlo k incidentu, u kterého jsem na rozdíl od vás osobně nebyl. Do osady jsem se dostal osmačtyřicet hodin poté. Zjistil jsem, že Volní lovci sami pronásledují zločince. Nenašel jsem ale jediný důkaz toho, že naši lidé jsou mrtvi!"
"To je pěkné! Zločinci pronásledují zločince. O něčem takovém jsem ještě neslyšel..." "Jak to, že jste tady? Jak to, že jste masakru unikl?"
Petrova otázka správce zaskočila. Podíval se na vyšetřovatele, chvilku čekal, že něco řeknou, že Petra okřiknou, ale když neřekli nic, suše polkl a řekl:
"Podařilo se mi uniknout. Stál jsem v bezprostřední blízkosti grava, když útok začal. Zničehonic se ozval jekot, pršely šípy a oštěpy, spatřil jsem krev. Měl jsem tolik duchapřítomnosti, že jsem se zmocnil kamery Kenzo Mirama, skočil jsem do grava a spasil jsem se útěkem. Záznam v kameře poskytuje důkazy, že..."

"Viděl jste nějaké mrtvé?" "Viděl jsem je!"
"Jak jste poznal, že jsou mrtví?" "Leželi na zemi a krváceli. Nehýbali se. Byli mrtví, viděl jsem to!"
Zvláštní, pomyslel si Petr. Teď už nevyslýchá on mne, ale já jeho. Nesmím vyjít z tempa!
"Když si tady lehnu na zem a nebudu se hýbat, budu podle vás mrtvý?"
"Nedělejte ze sebe hlupáka! Z těch ubožáků trčely šípy a oštěpy. Kromě toho ... Tak dost! Výslech vedu já! Nepřipustím ..." Zarazil se a přemýšlel, co má nepřipustit. Petr mu skočil do řeči:
"Nepřipustím, abych na sebe něco vybreptal. To vám skutečně doporučuji."
"To je ale drzost. Slyšeli jste to?" obrátil se Scharra na vyšetřovatele. "Soud vám to přičte k dobru, můžete se spolehnout. Odmítáte spolupráci se Skupinou!"
"Neodmítám. Zatím jste se mě nezeptal na nic podstatného, co by se případu týkalo."
V ten okamžik správce Scharra ztuhl. Maska inkvizitorské přísnosti mu vyvanula z tváře a vytřeštil oči tak nevinně a upřímně, jak to umí jen to příslovečné tele při pohledu na nová vrata. Do místnosti vešly dvě postavy, člověk doprovázený plavnakem. Petr na chvilku zadoufal - a uvěřil - že je to Sapir Plavnak. Není divu, protože pozemšťanovu oku připadají mimozemšťané všichni stejní! Ale tento plavnak měl zřetelně užší obličej a také ony parůžky na hlavě měl kratší, avšak u základny silnější. Velice se lišil od Sapira výpravností oděvu: byl oblečen do šarlatového roucha, bohatě zdobeného šerpami, stuhami a zlatavými šňůrami. Pozemšťan, oděný do střízlivého obleku ze skotského tvídu, třebaže byl o dvě hlavy vyšší, vypadal vedle plavnaka všedně a chudě. Vykázal se zlatou kartou Unie - ta mu zjednala nerušený vstup a působila jako všeplatné zaklínadlo "Sezame, otevři se" a představil se jako doktor Rasul Burak, tajemník Výboru pro styk s Kruhem. Onen plavnak nebyl nikdo jiný než Jeho Excelence velvyslanec Tramionu v Planetární Unii Dalan Plavnak.
Správce Scharra schlípl, a když povstal, musel se přidržet desky stolu. Rychle se ale vzpamatoval, obešel stůl docela svižně a obřadně hosty uvítal. Hluboce se klaněl Jeho Excelenci a doktor Burak zatím vypudil sotva zřetelným pohybem oba příslušníky Skupiny z místnosti. Správce Scharra se zatvářil na Petra přívětivě a řekl:
"My jsme zatím spolu domluvili, mladý příteli. Kdybyste byl tak laskav a opustil nás ..." Dal by za to všechny hvězdy nočního nebe, aby Petr odešel z místnosti a nechal ho tu s oběma hodnostáři o samotě! Petr se ale k tomu neměl. Předstoupil před doktora Buraka a tramionského velvyslance a řekl: "Dovolte, abych se představil..." "Nerušte jednání!" vřískl doktor Scharra a obrátil se k velvyslanci. "Račte prominout, Excelence ..."
Také doktor Burak se zatvářil poněkud upjatě.
"Vracím se z Pláně," vyhrkl Petr. "Jsem člen týmu, Kenzo Miram byl můj přítel, Jeho Excelence Sapir Plavnak ..."
"To už přestává všechno! Vaše opovážlivost... důsledky ... zodpovíte si..."
Správci Scharrovi vztekem přeskakoval hlas.
Velvyslanec sotva pootevřel ústa a pronesl hlubokým hlasem:
"Zajímáš mne ..."
"Pokračujte, prosím," vyzval Petra doktor Burak, a protože správce Scharra chtěl něco říci, netrpělivě mávl rukou.
A Petr spustil, možná trochu překotně, a tudíž neuspořádaně. Vyprávěl, co se stalo od chvíle, kdy gravigyra plastivizních zpravodajců přistála v osadě Volných lovců. Několika slovy se zmínil o zasvěcovacím obřadu, o svém návratu do osady a rozhovořil se o tom, co mu vyprávěli o incidentu lovci. Ne, žádné mrtvé tělo neviděl. Brzy po takzvaném masakru se do osady dostavili jezdci vyslaní Bratrstvem bílého plamene a všechny oběti odvezli.
"Aby zahladili stopy po tom hrozném zločinu!" vykřikl správce Scharra. "Mám nezvratné důkazy. Skutková podstata je jednoznačná. Divoši vztáhli ruku na představitele Kruhu, na občana Tramionu. Takový zločin nemůže zůstat nepotrestaný!"
Úpěnlivě vztáhl ruce k velvyslanci.
Vznešený plavnak neodpověděl. Po povrchu jeho zlatavých očí plynuly duhové viny. Promluvil doktor Burak.
"Nejvyšší místa Kruhu mají zájem na co nejrychlejším objasnění skutečnosti. Rada Unie se proto rozhodla, že ukončí přípravné vyšetřování a zahájí tribunál už dnes v noci."
"To přece není technicky možné!" zvolal správce Scharra.
"Tramionští technici dovedou mnohé, co nedokážeme my," řekl doktor Burak. "Jeho Excelence slíbila, že Tramion všechno připraví natolik včas, aby tribunál mohl dnes v noci zahájit práci. A na jeho první zasedání mám čest vás pozvat," dodal a lehce se uklonil správci Scharrovi a pak Petrovi.
Tramioňané se opravdu vyznamenali. Pseudohmotová architektura byla v Unii známa už nějakých padesát let, ale ještě nikdy žádný člověk neviděl, aby se podařilo tak velikou a důmyslnou budovu postavit za dvě tři hodiny. Tramionský hvězdolet přistál nad starobylou budovou Cirku Maximu a tým techniků se okamžitě dal do práce. Na nedalekém Soukově náměstí ještě před soumrakem vyrostla kulatá pseudohmotná budova o průměru šedesáti metrů. Obyvatelé města obdivně civěli na tu dokonalou bělostnou kouli, která zářila do houstnoucí tmy, až se zdálo, že světélkuje. Všichni byli zvědaví, jak asi to vypadá uvnitř, ale žádný zvědavec nemohl ani pomyslet na to, že by se mu podařilo překonat ježatou hradbu andioidní stráže, která vytvořila nevelké prázdné prostranství před vchodem.
Další překvapení nastalo, když se po deváté hodině večerní začal scházet tribunál. Zvědavé zástupy čekaly na dlouhatánskou řadu gravigyr avšak dočkaly se jen šesti vozů. Velké pohnutí nastalo pouze v té chvíli, kdy do budovy vcházel tramionský velvyslanec Dalan Plavnak doprovázený doktorem Burakem. Všechny oči byly upřeny na ně, takže si téměř nikdo nevšiml Petra. Ten se před budovou na chvilku zastavil a rozhlédl se po náměstí, zaplaveném ostrým světlem reflektorů. Všiml si, že nedaleko stojí Lin Rypl a pilně natáčí zpravodajský šot. Usmál se a mrkl na něho okem. Plastivizní zpravodaj se nakrčil za svým přístrojem jako by se za něj chtěl schovat. Petr pokrčil rameny, a šel dál.
Noční zasedání bylo neveřejné. Vědělo se jen to, že jednání řídí Ctihodný Doctorissimus Johann Lumnitzer da Botrych, předseda Nejvyššího soudu Planetární Unie, pán už značně letitý, který svéhlavě odmítal omlazovací proceduru, takže

vypadal jako stařiček z pohádky, seschlý do podoby křížaly, zcela holohlavý, a dokonce ozdobený starožitnými brýlemi. Odmítal chodit a pohyboval se z místa na místo pohodlně usazen do zlaceného, bohatě vyřezávaného křesla potaženého gobelínovým tkanivem. Maličký gravimotor byl ukryt v mohutných nohách křesla, ztvárněných do podoby lvích tlap. V ruce třímal mahagonovou paličku, jíž vztekle bušil do opěradla křesla, kdykoli chtěl zvýraznit už beztak nadpozemskou vznešenost svého úřadu.
Křeslo stálo na pódiu, umístěném na vysokém poloprůhledném pylonu. Na druhém pylonu, o něco nižším, bylo umístěno prostorné pódium, na okrajích opatřené ohrádkou, také bohatě vyřezávanou a zlacenou. Zde byla křesla pro osobnosti, které se měly jednání účastnit. Tam se posadili doktor Vil Scharra, Petr Abrahám, doktor Burak a Jeho Excelence velvyslanec Tramionu Dalan Plavnak a další hodnostáři, mezi nimiž Petr osobně znal ministra vnitřních planet Skorzepu a dva členy rady Unie. které znal jménem, ale v rozčilení si nemohl vzpomenout. Pozdravil je uctivým pokývnutím a byl rád, že mu odpověděli úsměvem. Uklidnilo ho to. Cítil se méně osamělý při jednání, které mělo rozhodnout nejen o jeho osudu, ale také o tom, co se bude dít s jeho přáteli v loveckých klanech.
Stejně jako zvědavci venku se divil i on, že do tak velké budovy bylo pozváno jen tak málo lidí. Toto shromáždění se přece mohlo sejít v kterékoli větší místnosti budovy správy! Vnitřek bílé koule působil ovšem impozantním dojmem, a když se Petr podíval přes ohrádku dolů, bylo mu z té výšky úzko. Plavnakové si ale přáli jednat v kouli a jejich přáni bylo v tomto případě rozkazem.
V půl deváté se však Petr dověděl, proč tribunál zasedá v geometrickém středu veliké bílé koule.
V ten okamžik světlo vyzařované neviditelnými světelnými zdroji poněkud zeslábloa po celém vnitřním plášti koule se objevily Hlavy.
Bylo to poprvé, kdy Tramioňané předvedli představitelům lidstva, jakým způsobem se na planetách Kruhu konají významná shromáždění za účasti velkého množství bytostí.
Celá vnitřní plocha koule byla rozdělena na sektory klasicky šestiúhelníkového tvaru, což by jistě potěšilo představitele živočišného druhu včel, kdyby jednání byl přítomen. V každém sektoru se objevila tvář; její majitel mohl sedět doma na druhém konci Galaxie a prostřednictvím temporální komunikační linky mohl sledovat události stejně pohodlně, jako kdyby byl v kouli fyzicky přítomen. Osm tisíc Hlav se vešlo do obrovské světélkující plástve, tváře osmi tisíc důležitých osob, jejichž přítomnost byla nezbytná, nebo alespoň žádoucí! Při pohledu na tuto přepestrou mozaiku se Petrovi trochu zatočila hlava. Sandral, který ho doprovázel, si hned neuvědomil, že pozemšťané vidí Hlavy poprvé a že ten pohled nemusí pro ně být právě příjemný, a starostlivě se ptal, jestli Petrovi něco nechybí. Mladý muž se však nezmohl na odpověď, seděl tiše jako pěna a zíral.
Byly tu tváře mladé, staré i kdovíjaké, protože dobrou třetinu míst získali členové diplomatického sboru a správy Kruhu a sotvakdo dovede odhadnout podle obličeje věk medúzovitého konzulárního rady z planety Teha od hvězdy Tau Ceti. Pozorovatel si mohl vybrat ze vzorníku barev a odstínů pleti. Mohl si vybrat nos, jaký se mu líbí, od klasického římského přes placáky, klobonosy, knoflíky, pršáčky až po exotické choboty, zobany a násosky. Shůry shlížely oči krásných žen podobné mandlím, fasetové zrakové orgány mžiků, oči zešikmené na tu nebo na onu stranu, kukadla obrvená i bezřasá, zraky přísné i laskavé. A rty! Nebylo slyšet, co si povídají, ale mluvily bez ustání, usmívaly se, špulily, křenily a krabatily a občas mezi nimi prokmitl jazyk.
Některé Hlavy spaly, jiné plakaly.
Ve dvanáct nula nula času univerzálního a deset nula nula místního Ctihodný udeřil paličkou do opěradla křesla a zahájil sezení. Po několika úvodních formulacích, z nichž některé byly staré už za časů Chammurabiho, Ctihodný prohlásil:
"Toto není soud a není naším úkolem zvážit míru viny kohokoli, ať je v sále přítomen fyzicky, projekčně nebo není přítomen vůbec. Stanovili jsme si za cíl získat objektivní pohled na událost, které se důsledkem neodpovědnosti, některých žurnalistů začalo obecně říkat Marsovský masakr. Máme zde dva korunní svědky, správce planety Mars doktora Vila Scharru a bývalého reportéra plastivizní sítě Petra Abraháma, který se v poslední době stal, jak se ukázalo, významnou osobností klanu Volných lovců. Po celou dobu jednání až do konečného rozhodnutí platí přísný zákaz jakéhokoli styku s takzvanými loveckými klany a hraniční čára zrušená odvoláním moratoria byla dočasně obnovena a je až na další zákonem považována za nepřekročitelnou. Nejdříve vyslechneme správce planety Marsu doktora Vila Scharru, přímého svědka události, a nejvýše postaveného úředníka planety. Prosím svědka, aby se ujal slova."
Správce vstal, uklonil se Ctihodnému, další úklonu věnoval ministrovi vnitřních planet a rád by se uklonil i předsedovi rady, jenže ho nemohl mezi Hlavami najít, a tak se ukláněl pro jistotu na všechny strany v naději, že některá z úklon najde adresáta. Klaněl by se jistě velmi dlouho, kdyby mu v tom nezabránilo přísné bušení soudcovské paličky.
Hovořil dlouho.
Připravil se důkladně a jeho řeč byla působivá. Podrobně popsal masakr, vyprávěl, jak a kdy a kým byl který z nešťastníků proboden a podřezán, jak padl a kam padl, a barvitě popsal příšerné arabesky vytvořené zkroucenými údy obětí.
Hlavy poslouchaly pozorně. Správcova řeč na ně udělala mocný dojem. Z mnohého oka se valily slzy. Několik Hlav, převážně mužských, vypadlo z obrazu, protože dotyčná významná osobnost prostě omdlela. Medúzoidní konzul Tehy ztratil svou zdravě brčálovou barvu a zděšením zprůhlednělo, takže z něho byl vidět jen propletenec divoce se zmítajících žilek, mezi nimiž jako drobné brilianty zářily tři zrakové orgány.
Správce Scharra nešetřil takovými řečnickými obraty, jako jsou divošská tupost, krev prolitá na oltáři barbarství, chechtot šílenců,
kanibalské hody, triumf smrti, apokalypsa puštěná ze řetězu, lidství nabodené na hrot divochova oštěpu, tanec mezi mrtvolami a podobně.
Svoji řeč zakončil takto:

"Stojím zde před vámi, Ctihodnosti, a vámi všemi představiteli Unie a Kruhu ve dvojí osobě, jako svědek toho zběsilého zločinu a jako úředník pověřený bezprostřední správou planety, která děle než půl tisíciletí stála stranou velkolepého pochodu lidstva a nyní se chystá k převratným změnám, mimo představy, jaké jsme měli ještě před několika lety. Týkají se i Marsu. Ještě dnes zde žije předvoj lidstva na malém předmostí v podhůří Olympu pod ochranou silového pole. S výjimkou několika malých stanic je povrch Marsu pustý. Brzy se ale všechno změní. Projekty se budou v nejbližší době realizovat, zaútočíme na polární čepičky a z jejich hmoty získáme dýchatelné ovzduší pro celou planetu. Celý povrch planety se zazelená a pod klenbou nebe bude znít smích našich šťastných dětí. Táži se teď vás všech: můžeme si i nadále dovolit hrozivou přítomnost divošských klanů? Je přípustné, aby pozůstatek nedávného barbarství špinil planetu svou krvavou přítomností? Máme záruku, že Marsovský masakr bude poslední událostí tohoto druhu? Takovou záruku nemáme. Naopak, události dnešního dne dokazují, že Marsovský masakr nebyl pouhým nedorozuměním dvou kultur, nějakým vybočením, jakousi shodou náhod. Dnešní incident chápu jako důkaz toho, o čem jsem odedávna přesvědčen, že divošství na Marsu je pozůstatek starého vojenského režimu, že je to voda z téže otrávené studně a musíme ji zneškodnit, stejně jako byly z Marsu odstraněny všechny vojenské instalace zbylé po důstojnické diktatuře. O to více jsem znepokojen, že tento Petr Abrahám zde sedí jako svědek, a nikoli jako obžalovaný, a že toto zasedání není chápáno jako soud. Já je tak chápu, Ctihodnosti, a všichni přítomní, a věřím, že historie mi dá za pravdu."
Správce Scharra se hluboce uklonil Ctihodnému, přísedícím i Hlavám, posadil se a nasadil tvář unaveně vážnosti.
Ctihodný poděkoval správci Scharrovi a vyzval Petra Abraháma, aby pronesl své svědectví.
Petr Abrahám se přítomným představil a vyprávěl o všem, co osobně zažil od příchodu plastivizního týmu do osady. Podrobnosti zasvěcovacího obřadu vynechal, popsal ho jen neurčitě jako "mystérium, při němž je využíváno účinku rostlinných a živočišných narkotik". Vyprávěl, jak se probudil na skalní
plošině před jeskyní a jak k němu přiletěl diskoplán pilotovaný dvěma příslušníky ozbrojených složek Skupiny.
Hovořil pomalu, s rozmyslem. Dobře se na svoje vystoupení připravil. Doktor Burak se s ním sešel několik hodin před zahájením tribunálu a probrali spolu všechny právní okolnosti případu. Doktor Burak zastával nestranné stanovisko, tak to aspoň tvrdil. Jenže, - co to znamená, nestranné stanovisko? Už ten fakt, že Petra přijal a případ s ním projednával, svědčil o tom, na čí straně jsou jeho sympatie. Netajil se však svým přesvědčením, že postavení správce Scharry je silné už proto, že vládní kruhy na Tramionu jsou incidentem znepokojeny a trvají na zárukách, že se nic podobného nebude opakovat.
Čím déle hovořil, tím více nabýval na sebedůvěře. Uvědomoval si, že jeho projev působí dobře. Příhoda s hasicí pěnou vyvolala smích, dokonce i Ctihodný se pousmál a o to přísněji zabušil paličkou do opěradla křesla. Ranní příhodu na staveništi čisticí stanice interpretoval tak, že v čele jízdního oddílu klanu Volných lovců vyzval osobu odpovědnou za vedení stavby, aby staveniště vyklidila, neboť stavba se buduje na území klanu, aniž se kdo ptal skutečných majitelů půdy na názor. Ona osoba argumenty uznala a stavbu vyklidila. Toť vše a Petr nemá k věci co dodat.
Ctihodný popojel se svým křeslem až k zábradlíčku a zabodl do Petra pohled svých temných dravčích očí:
"Táži se svědka, zda si uvědomuje, že pojem vlastnictví půdy patří historii už více než půl tisíciletí?"
Na tuto otázku byl Petr dobře připraven.
"Je mi samozřejmě velmi dobře známo, že z právního hlediska je vlastnictví půdy historickým pojmem zakotveným do řádu třídní společnosti dávné minulosti. Současný právní řád ovšem chrání integritu jakéhokoli výrobního prostředku, řečeno laicky, chrání výrobní prostředky a brání jejich svévolnému ničení. Pastviny grugerů jsou nepochybně výrobním prostředkem loveckých klanů. Kdo ničí pastviny, dopouští se stejného porušení zákona, jakého by se dopustili lovci, kdyby pásli a lovili své grugery zde na Soukově náměstí!"
Hlavy se neslyšně smály a správce Scharra rozhořčeně vykřikl:
"To je absurdní! To je..."
Vzteklé staccato soudcova kladívka ho umlčelo.
"Petr Abrahám se opírá o hypotézu, že takzvaná pastvina je výrobní prostředek loveckých klanů. Žádný dokument však podobným způsobem nevymezil právní vztah takzvaných
loveckých klanů k Pláni! Zakladatelé kolonie Roma vytvořili Pláň jako přirozený přírodní doplněk městské aglomerace. Nikdy nepočítali s tím, že na Pláni budou žít nějací lovci a že budou Pláň považovat za pastvinu, a tím i za výrobní prostředek."
"Nepočítali s tím," přisvědčil Ctihodnému Petr a usmál se na zamračeného doktora Scharru. "Nicméně v průběhu věků se tak stalo. Lovecké klany jsou tak staré jako sama Roma. Žijí a loví na Pláni od úsvitu kolonizace. Po celou tu dobu nikdo jejich práva na svébytný život soudně nenapadl..."
"To jenom proto, že na Marsu vládla vojenská diktatura a kolonie Roma nespadala pod správu Unie!" vykřikl správce Scharra.
Petr usoudil, že nastal čas na to, aby hrál uraženého.
"Konstatuji, že před touto komisí nemám možnost volné argumentace, jakou mi zaručuje zákon, a prosím, aby moje poznámka byla výrazně zaprotokolována."
Tramionský velvyslanec se naklonil k doktorovi Burakovi a cosi mu šeptal do ucha. Doktor Burak vážně přikyvoval.
Bystrým očkám Ctihodného neunikla ani tato maličkost. Prudce udeřil paličkou, přísně vyzval správce Scharru k pořádku a velmi zdvořile požádal Petra, aby pokračoval ve výkladu.
Petr vstal, konečky prstů si promnul spánky, jako by byl velmi, velmi unaven neopodstatněnými námitkami správce Scharry, a pak se znovu ujal slova:
"Rád bych upozornil na úvodní slova Ctihodného, podle kterých toto zasedání není soud, nýbrž vyšetřovací komise, jež má vnést světlo do faktů. Z určitého hlediska toto takzvané vnesení světla má mnoho co společného s kriminálním

vyšetřováním, jež má objasnit skutkovou podstatu. Z jiného, řekl bych vyššího, hlediska má další účel: zřejmě se zde odhalí závažné právní mezery, týkající se života loveckých klanů na Marsu, jejich vztahu k městu, k Unii, potažmo ke Kruhu. Moje stanovisko jako pilota Volných lovců je jednoznačné: za staletí života na Marsu lovecké klany získaly právo na využívání půdy jako výrobního prostředku a jako' takové spadají pod ochranu zákonodárství Unie a Kruhu jako každé jiné výrobní společenství."
Odmlčel se, významně pohlédl na správce Scharru a usedl. Ctihodný pochopil, co ten pohled znamenal, a aby napravil svůj poslední přehmat, vyzval správce Scharru, aby také vyjádřil své stanovisko. Úředník vyskočil a zvolal pateticky:
'
"Staletí nepořádku nemohou být podkladem pro trvalé právní ustanovení. Takzvané lovecké klany půdu zneužívaly a využívaly. Teď nastal čas, kdy bude využita celým lidstvem ve smyslu jeho nejsvětějších zájmů. Hrstka ubožáků nesmí stát v cestě pokroku. O klany je třeba se postarat, jejich příslušníky musíme zcivilizovat a převychovat. To je názor můj, to je názor správy, jíž jsem představitelem."
Ctihodný počkal, až se správce posadí, což jistou chvilku trvalo, protože řečník chtěl vychutnat dopad svých slov, načež řekl:
"Komise konstatuje, že toto zasedání bezděčně nabývá charakteru soudu, protože se zde vyhrotila naprosto odlišná stanoviska a výsledek jednání, pokud má mít smysl, se nevyhnutelně přikloní k jednomu, nebo druhému názoru. V obecné poloze toho bylo řečeno dost, přistupme teď k objasňování faktů. V podobných případech se vyslýchají svědci a zkoumají materiální důkazy. Budeme postupovat podobně, s tou výhradou, že svědka máme jenom jednoho. Prosím Irenu Kirnatovou, aby zaujala svoje místo."
Petr zesinal. Tušil, že se tady s Irenou setká. Těšil se na to a současně se toho bál. Velice bude záležet na tom, v jakém světle Irena události vylíčí., Kdyby si dala záležet, mohla by Petra velmi ošklivě namočit. Ovšem, tohle sice není soudní jednání, ale ke skutečnému soudu vede odsud docela kratická cesta, lemovaná mlčenlivými postavami vyšetřovatelů Skupiny.
V jednání nastala přestávka, Ctihodný upadl do stavu ještěří strnulosti, zato Hlavy se čile hemžily ve svých sektorech, jako by vyhlížely, kdy se nová svědkyně objeví, a dohadovaly se, jak asi vypadá a co její vystoupení způsobí.
Prodleva však dlouho netrvala. Na dně koule se objevila zlatavá plošinka, na které stála malá postavička a nechala se zvědavě okukovat Hlavami. Plošinka se najednou dala do pohybu a rychle stoupala vzhůru. - Irena se k této příležitosti oblékla do střízlivých šatů ze šedivého sametu, upnutých až ke krku. Ozdobila se jediným šperkem, smaragdovou broží připevněnou na levém rameni. Šaty jí velice slušely, ale Petra trochu zklamaly. Vtiskl si Irenu do paměti takovou, jakou ji spatřil dnes ráno poprvé, v odřeném overalu a zablácených gumovkách. Uvědomoval si ovšem, že on sám by pravděpodobně byl jediný z účastníků jednání, který by takové oblečení svědkyně příznivě ocenil.
Zdviž se zastavila, Irena se uklonila Ctihodnému, pak se otočila k tribuně, a když uviděla Petra, usmála se na něho.
Správce Scharra pohoršeně povytáhl obočí, vyškubl z kapsy zápisníček a cosi do něho horlivě čmáral. Byl přesvědčen, že přišel na stopu velkému spiknutí.
Ctihodný poučil svědkyni o povaze jednání, o jejích právech a povinnostech a požádal ji, aby vyprávěla, co se dnes ráno událo.
"Stalo se to někdy po páté hodině ranní," začala mladá žena vyprávět. "Šla jsem do velínu, ale dřív než jsem tam stačila dojít, přepadla mě skupina asi třiceti jezdců."
Petr stiskl rty. To je nešikovné slovo, pomyslel si. Husa, to nemohla říct "zastavila mě skupina jezdců"? Hned by to znělo líp! Irena ale pokračovala:
"V první chvíli jsem si myslela, že jsou to turisti na výletě. Divila jsem se, že jedou na koních, protože turisti mají rádi pohodlí, ale pak jsem si řekla, že to asi budou nějaká paravzířata nového typu s tlumičem otřesů, ledničkou v zadku a plastivizním přijímačem mezi ušima. Proto jsem se ani nezlobila, že mě zastavili, a docela přátelsky jsem je požádala, aby mě nechali na pokoji, že nejsem žádný android, ale člověk, a že mám práci. Turisti si zpravidla dají říct a jdou dál svou cestou, jenže tihle lidé ale nebyli turisti. Jeden z nich mě oslovil a nařídil mi, abych zrušila stavbu a vrátila se i s technikou do města."
"Kdo to byl? Znala jste ho?" zeptal se Ctihodný.
"Všimla jsem si ho hned, protože on jediný neměl na obličeji divošské barvy a připadal mi povědomý. Když promluvil, poznala jsem v něm plastivizního reportéra Petra Abraháma."
"Poznáváte ho mezi lidmi, kteří tady sedí?"
Ohlédla se na Petra a plaše se usmála.
"Ano," řekla a ukázala na něho. "Tamhle sedí."
"Dobrá, pokračujte."
"Chvíli jsme se hádali. Pořád jsem si myslela, že se mi podaří ty lidi přemluvit, aby mě nechali být, ale oni ztratili trpělivost a fyzicky mě napadli."
"Řekněte nám, jakým způsobem vás napadli."
"Svázali mě a pak začali drancovat staveniště. Zapálili moji obytnou buňku a několik budov pro novidy a zničili jeden bagr. Bylo veliké štěstí, že se jinak nic nestalo, jen několik androidů a robotů poškodili tak, že jsou k nepotřebě."
"Myslíte, že by byli schopni i fyzického násilí na lidech?"
"Jsem o tom přesvědčena."
"A co Petr Abrahám? Jaká byla jeho úloha při přepadení?"
"Velel oddílu těch divochů."
"Kdyby jim poručil, přestali by ničit staveniště a odešli by?"
"Na to se musíte zeptat jeho. Já si myslím, že to mohl udělat. Poslouchali ho na slovo."

Petr, bílý jako stěna, nevěřil svému sluchu. Tohle byl ten nejhorší podraz, jaký kdy zažil a o jakém kdy slyšel. Vždyť ta ženská ho koupe tím nejhorším způsobem, jakým je to jenom možné! Užuž chtěl vyskočit, už chtěl protestovat. Vyděšeně se obrátil na doktora Buraka.
Burak se tvářil upjatě, ale Petrovi se najednou zazdálo, že v jeho očích tancuje nějaké lišácké světélko. Takřka slyšel jeho vlídný hlas, který ho nabádal ke klidu.
Správce Scharra něco polohlasně řekl sousedovi. Ctihodný se hněval:
"Klid v sále, však na vás také přijde řada. Pokračujte, prosím. Rád bych věděl, jestli divoši byli ozbrojeni."
"Měli luky a šípy, oštěpy a nože. Určitě by zbraní použili, kdyby jim dal Petr Abrahám rozkaz."
"Proč myslíte, že to neudělal?"
"Protože jsem ustoupila hrubému násilí a staveniště jsem zlikvidovala. To znamená, že jsem musela odvolat..."
"Technická stránka věci nás nezajímá. Vy jste tedy zlikvidovala stavbu a v pochodové sestavě jste se vrátila do města. Kde zůstali divoši?"
"Petr Abrahám je zanechal na staveništi, vnikl do mého velínu a donutil mě, abych ho odvezla do města."
"Vyhrožoval vám?"
"Po tom, co jsem viděla na vlastní oči, mi ani vyhrožovat nemusel. Věděla jsem, čeho je schopný."
"Co bylo potom?"
"Vrátila jsem se do města. Petr Abrahám opustil velín na křižovatce okruhu s magistrálou rychlé dopravy. Já jsem se vrátila na základnu a podala jsem zprávu svému vedoucímu."
"Dobrá," řekl Ctihodný. "Má někdo nějaké otázky?"
Přihlásil se doktor Scharra.
"Rád bych věděl, svědkyně Kirnatová, jestli vám Petr Abrahám sdělil důvody přepadu."
"Ano," řekla Irena. "Prohlásil, že staveniště leží na loveckém území jakéhosi klanu. Vysvětlovala jsem mu, že je to nesmysl, že tu parcelu vyměřil odbor urbanistického rozvoje správy, že město Roma se mnohonásobně rozroste a že tak velké město potřebuje zázemí. Myslela jsem, že jako rozumný člověk to Abrahám pochopí. Jenže on to nepochopil nebo nechtěl pochopit."
"Proč si myslíte, že to nechtěl pochopit?"
"Protože stojí na straně těch lovců, nebo kdo to vlastně je."
"Myslíte, že můžete posoudit vzájemný vztah takzvaných lovců a Petra Abraháma?"
"Má je zřejmě rád a podle toho, co jsem mohla pozorovat, mám dojem, že ho také mají rádi a důvěřují mu."
Správce Scharra svědkyni poděkoval a usedl.
Ctihodný se obrátil na Petra:
"Chcete také vy položit nějaké otázky svědkyni Kirnatové?"
Dívka na Petra upřeně hleděla. V tu chvíli správce Scharra poněkud zneklidněl, protože dívčin pohled rozhodně nebyl nepřátelský. Chystá se snad nějaká intrika, napadlo ho.
Petr zavrtěl hlavou.
"Ne, není třeba," řekl.
Ani tramionský velvyslanec, ani žádná Hlava nechtěli klást otázky a Ctihodný tedy svědkyni propustil, ale požádal ji, aby se nevzdalovala a byla k dispozici, kdyby jejího dalšího svědectví bylo třeba.
Petrovi bušila krev ve spáncích.
Neuměl uvést do souladu svoje pocity s hlasem rozumu.
Čistě rozumově uváženo ho Irena šeredně oklamala, vylíčila událost zdánlivě nezaujatě, avšak ve skutečnosti tak, že každý i nezaujatý člověk by se musel na základě její výpovědi postavit proti Petrovi. Tak usuzoval rozum. O čem vypovídal cit? Irena je na Petrově straně. Někdo jí asi poradil, aby vypovídala zdánlivě proti němu... Kdo to byl? Doktor Burak? A proč to udělal?
Jednání pokračovalo.
Ctihodný teď udělil správci Scharrovi slovo. Správce opět povstal a uklonil se na všechny strany, načež prohlásil:
"Ve spletitých případech, jako je tento, se zpravidla vyskytují rozmanitá svědectví, často si odporující. Objektivní výpověď svědkyně Kirnatové je světlou výjimkou. Nicméně až se případ dostane k soudu, a já pevně věřím, že k tomu dojde, obžalovaná strana," významně se podíval na Petra, "se bezpochyby pokusí zviklat svědectví i tak dobré pozorovatelky, jakou je svědkyně Kirnatová. Toto jsem si uvědomoval už v tom okamžiku, kdy v osadě takzvaného klanu Volných lovců smrt slavila svoje příšerné hody. Jak už jsem vypovídal, nešťastný kameraman Kenzo Miram do posledního dechu plnil svou povinnost a pořizoval dokumentární záznam všeho, co se dělo. S nasazením života jsem zachránil kameru z rukou padlého hrdiny, dopravil ji do gravigyra a v dešti smrtonosných šípů jsem tento neocenitelný dokument odvezl do bezpečí. Mohu předložit úřední potvrzení toho, co jsem udělal, následovně. Protože jsem si uvědomoval svědeckou hodnotu dokumentu, za přítomnosti notáře jsem nechal kameru zapečetit, sám sebe jsem nechal
prohledat, také graviplán byl podroben důkladné prohlídce za přítomnosti svědků, úředně pověřených členů Skupiny. Nyní prosím o prezentaci zdrcujícího dokumentu, který vám zjedná jasno o povaze lidí, kteří sami sobě říkají Volní lovci a osobují si právo na půdu, na které mají najít domov milióny šťastných lidí."
Ctihodný pokynul a vnitřek koule se pohroužil do temnoty. Ze spodní části pódia vytryskl bílý kužel světla a rychle se zhmotnil.
Petr zatajil dech.
Už jednou spatřil poslední záběry pořízené Kenzo Miramem, a ta vzpomínka ho pronásledovala ve snech. V soukromém rozhovoru s doktorem Burakem se přesvědčil o tom, že správce Scharra dokument předvedl už celé řadě úředních

osobností, a seznámil s ním dokonce i samotného Dalana Plavnaka. Z nejasných narážek doktora Buraka však usoudil, že si rada Unie nepřeje prezentaci dokumentu, který by mohl vážně ohrozit udělení plných práv člena Kruhu pozemské civilizaci. Proti vyšším zájmům rady je bezmocný správce Scharra, dočasný správní úředník na hospodářsky nejméně významné planetě Unie! Takovými nadějemi se Petr konejšil až do této chvíle. Jak vidět, byly to naděje plané.
Celá tragédie se znovu odehrála před Ctihodným, dalšími členy tribunálu a před zrakovými orgány Hlav, s jedinou výhradou: správce Scharra nechal vystřihnout úvodní pasáž, která ho zachycovala ve chvíli, kdy zabil psa.
Ty podvodníku, chtěl by Petr vykřiknout, ty pokrytecký lháři! Ovládl se však. V dané chvíli je správce Scharra nenapadnutelný. Lidé by snad mohli pochopit, že lovecký klan má jiné stupnice hodnot a myslí jinak než civilizovaní lidé obývající města. Jak ale vysvětlit Hlavám, že Volní lovci si cení života starého psa stejně vysoko jako života lidského?
Prohrál.
Ztracena je nejenom pře se správcem Scharrou, ztracen je nejenom jeho vlastní osud - do plastivize se už nikdy nevrátí, nikdo mu nepomůže, nikdo o něho nebude stát, ale hlavně jsou ztraceny lovecké klany Pláně, Řeky a Hor.
Pohlédl vzhůru.
Temná kopule se mu klenula nad hlavou. Mlčenlivé tváře cizích bytostí byly takřka zahalené hustým šerem a o to příšerněji vypadaly. Zazdálo se mu, že se znovu ocitl v jeskyni zkoušky, že zvolna ztrácí vědomí a jen tajemné hlasy ho přidržují nad hladinou řeky zapomnění. Pocítil nesmírnou lítost. Muselo to takhle dopadnout? Nebyla jiná možnost?
Asi to bylo nevyhnutelné a fanfarónský kousek, kterého se on sám dopustil, když přepadl staveniště vedené Irenou Kirnatovou, byl pouhým úderem do prázdna. Dvě civilizace a dvě kultury nemohou žít vedle sebe. Dříve či později dojde ke střetnutí a slabší podlehne. Zákon dějin je neúprosný.
Sál se rozzářil, ale nikdo neměl odvahu porušit ticho, ani sám správce Scharra, který vítězně trůnil na svém křesle.
Jeho Excelence, velvyslanec planety Tramionu Dalan Plavnak, povstal a odměřeně požádal o dovolení, aby směl promluvit. Dokonalost, s jakou ovládal lidský univerzál, byla udivující. Ctihodný souhlasně pokynul rukou.
"Až dosud hovořili zástupci Unie," řekl pomalu. "Domnívám se, že nastal čas, aby vystoupili i zástupci Tramionu."
"Zajisté," řekl Ctihodný. "Je to nanejvýše žádoucí."
"Prosím proto, aby předstoupil můj druh a přítel Sapir Plavnak."
Petr, který napjatě pozoroval tramionského velvyslance, pohlédl na správce Scharru. Doktor teď nevypadal právě nejchytřeji. Zřejmě se snažil sám sebe přesvědčit, že se přeslechl, anebo že se Tramioňan špatně vyjádřil. Nadýchl se, aby něco řekl, ale doktor Burak se na něho varovně podíval.
Táž zdviž, která prve pozvedla Irenu Kirnatovou, se vynořila znovu z podlahy koule. Drobná Sapirova postava tam nehnutě stála. Velvyslancův druh a přítel se choval velmi důstojně. Ruce měl volně spuštěné podél těla, a když se plošina zdviže zastavila, jemně se uklonil Jeho Excelenci, obrátil se ke Ctihodnosti a úklonu opakoval.
Tramionský velvyslanec řekl:
"Nuže, příteli, jistě máte co dodat."
"Byli jsme celou řadu dní hosty klanu Volných lovců a Bratrstva bílého plamene. Jako pozorovatel nemám právo zasahovat do záležitostí lidského společenství. Osobně bych, však rád poznamenal, že pohostinnost Volných lovců a Bratrstva na mne udělala nejpříznivější dojem."
Odmlčel se. Ctihodnost naklonila vetchou hlavu k rameni a otázala se opatrně:
"Právě jsme zhlédli dokument zachycující jisté... události. Byl jste seznámen s oním dokumentem? Nebo si přejete ho zhlédnout?"
"Není třeba," děl pozorovatel lhostejně. "Informoval jsem se. Opakuji, že nehodlám do ničeho zasahovat. S dovolením Jeho Excelence velvyslance Tramionu však mohu prohlásit, že
Tramion se necítí poškozen ani fyzicky, ani morálně."
V posluchačstvu to zaševelilo. Také na pergamenové tváři Ctihodnosti byla patrná úleva.
"Řídím zasedání tohoto tribunálu a musím vyloučit všechny možnosti nedorozumění. Tribunál zasedá proto, aby vyšetřil okolnosti incidentu, jemuž někteří neodpovědní lidé dali přízvisko masakr. Chcete se vyjádřit k tomuto incidentu?"
"Opakuji, že Tramion se necítí poškozen, a ani já nehodlám vznést stížnost proti komukoli, ať by to byla osoba jednotlivá, nebo skupina osob."
To už bylo přespříliš na nervy doktora Scharry.
Nevydržel klidně sedět a přihlížet hroucení všech svých nadějí. Vyskočil, ukázal na Sapira prstem a vykřikl:
"Je to podvod! To není tramionský pozorovatel! Je to jeho dvojník! Pravého Sapira zavraždili divoši, viděl jsem to na vlastní oči! Zabili ho, stejně jako zabili Mirama, Pokrovskou a všechny ostatní!"
Tentokrát Ctihodnost nepovažovala za nutné uklidňovat rozlíceného úředníka. Jeho ztřeštěné vystoupení dokonce soudce pobavilo.
"Tomu se říká politická sebevražda," zašeptal někdo Petrovi do ucha.
Petr se otočil.
Doktor Burak se k němu nakláněl a potutelně se usmíval.
"Je to Sapir, viďte?"
"Ovšem," přikývl doktor Burak.
"A co ostatní? Miram, Pokrovská ..."
"Mohou kdykoli vystoupit před tribunálem."
Petr nechápavě zavrtěl hlavou a pak vyhrkl:

"Vy jste to věděl..."
"Ano! Už dva dny vím, že údajné oběti marsovského masakru jsou v péči lékařů."
"Proč jste mi nic neřekl, když jsme spolu hovořili?" zeptal se Petr vyčítavě. Doktor Burak zlehka pokrčil rameny.
"Čemu by to sloužilo? Jenom špatnému ..."
"Jak to myslíte?"
"Dokázal byste tak přesvědčivě hájit věc loveckých klanů na Pláni, kdybyste nebyl přesvědčen o vině Volných lovců?"
"Asi ne," připustil Petr. "Ale komu na tom záleží?"
"Komu? Divil byste se, kdybyste to věděl... Ale na tom nezáleží. V tuto chvíli jste populární osoba, nejen v Unii, ale v celém Kruhu. Vystoupil jste s plamenným projevem před Hlavami, a to znamená víc, než si umíte představit! "
"Co je mi to platné, že jsem .,. snad ... populární v Unii i v Kruhu? V plastivizi už nepracuju..."
"Popularitu potřebuje nastávající guvernér planety Marsu," děl doktor Burak vážně.
"Kdo to je?" podivil se Petr.
"Jak můžete být tak nechápavý! Po tom, co se tady událo, guvernérem planety Marsu nemůže být nikdo jiný než vy!"
Zatímco se polohlasně bavili, správce Scharra hlasitě protestoval a brzy překročil meze slušnosti. Ctihodnost se zakabonila a napomenula ho, a když to nepomohlo, museli zasáhnout muži ze Skupiny a vzpouzejícího se - bývalého - správce Scharru docela jednoduše vyvedli.
Závěr zasedání už byl kratičký a formální. Ctihodnost konstatovala, že poslední svědectví vneslo do případu s konečnou platností jasno a že on ze své funkce prohlašuje případ za uzavřený.
Když se vzdaloval na svém zdobeném křesle, všichni vstali, aby mu vzdali poctu.
Pak se ale obrátili k Petrovi.
První, kdo mu blahopřál, byl velvyslanec Tramionu Dalan Plavnak. To už byli do sálu vpuštěni i zpravodajové a v první řadě supěl Lin Rypl a dělal, co mohl, aby Petra a Dalana Plavnaka dostal do záběru.
Petr se na něho usmál, a že to byl úsměv upřímný, vtiskl se do srdce všem divákům na planetách blízkých i vzdálených, v Unii i Kruhu.

KAPITOLA TŘETÍ: RAD

Obrovitý masív Olympu zavalil obzor. Kdyby obr vykročil, rozdupal by Planinu a v kratičké chvíli by zničil tenounkou vrstvu života, která se na ní zachytila v posledních několika staletích, ukryta pod neviditelnou bání silového pole. Kdyby obr vykročil... Co by asi udělal Rad Haager z klanu Volných lovců, bojovník, který si rodové jméno plně zasloužil?
Tasil by Modrý meč, to jistě. A nejspíš by i zaútočil, bodal by a sekal v posledních okamžicích života. Jeho daimon Terr by mu zůstal po boku, obrovitá šelma, jejíž genový původ se táhne přes propast prostoru až na Zemi, k pradávnému rodu královských pudlů.
Oba dva, muž i zvíře, byli vyčerpaní několikadenním pochodem, hladem a žízní. Zvěře ubývalo hrozivou rychlostí. Tam, kde se ještě donedávna pásla stáda grugerů, Rad stěží zahlédl dva tři kusy. A stávalo se, že Rad nepohrdl ani mršinou, a musel o ni zápolit s drabami, marsovskými hyenami. Ano, tak hluboko klesl lovec, který byl pyšný na to, že nikdy nestrádá hladem, protože jeho oči jsou bystřejší než oči jiných a paže neznají únavu.
Už od včerejšího odpoledne Rad s Terrem sledovali stopu zatoulaného grugera. Zvíře bylo staré a možná také poraněné, protože postupovalo savanou nejistě, často měnilo směr a co chvíli narazili na místo, kde se svalilo, aby si odpočalo. Ale ať se štvali sebevíc a postupovali tak rychle, jak jen dokázali, stále se před jejich očima neobjevovalo nic víc než sotva zřetelná linka sešlapaných stébel kostřavy.
Rad si dobře uvědomoval, kterým směrem se ubírají. Ano, kdyby putovali ještě několik dnů, dostanou se do míst, kde lze projít Zelenou pouští. Do těch míst, kde před mnoha léty potkal dívku s rusými vlasy, oděnou do směšného krunýře...
Terr vzhlédl ke svému pánu. Seděla v jeho očích výčitka? Rad si nikdy nebyl jistý, které z jeho myšlenek dovede Terr číst. Mnohokrát se přesvědčil o takřka čarodějných schopnostech zvířete, které kdysi podniklo cestu ke hvězdám a bylo tam podrobeno experimentu s trvalými následky. Terr zůstal zvířetem, zůstal daimonem, na pohled hrozivou šelmou, ale stal se také rozumnou bytostí nadanou neslýchanými vlastnostmi. Když je nejhůř, Terr dovede pomoci, tím si Rad byl naprosto jistý.
Terr nic nedělá, jen se vyčítavě dívá, uvažoval lovec. Není tedy ještě nejhůř.
Nebo je snad tak zle, že si ani Terr neví rady?
Zvíře nastražilo slechy, zježilo srst v širokém pruhu kolem páteře a zastavilo se tak prudce, že zaťalo pazoury do země. Také Rad, třebaže nic neviděl ani neslyšel, stanul a vzápětí si přičapl. Navyklými pohyby vytáhl luk z pouzdra zavěšeného na zádech a vložil šíp na tětivu.
Bylo ticho.
Uschlá kostřava ševelila v mírném vánku. Z dálky sem doléhala hořká vůně aganos. Na obzoru mlčela hora. Daimon, jazyk vyplazený, prudce oddychoval. Zato Rad tajil dech. V takové chvíli nejistoty je sluch nejlepší spojenec. Nic ho nesmí rušit, ani tlukot srdce!
Jsou dva, uvědomil si lovec.
Později bude přemýšlet o té chvíli. Jak to, že si uvědomil přítomnost dvou mužů? Slyšel snad jejich kroky? Anebo mu napověděl vnitřní hlas, povzbuzený Terrovými schopnostmi?

Teď ale nebyl čas na takové úvahy.
Lovec si byl už jistý, že někde poblíž se kradmo pohybují dva muži. Věděl dokonce, ve kterých místech se nacházejí: tam vlevo, za nízkou terénní vlnou.
Jsme zatím v bezpečí, ujišťoval ho vnitřní hlas.
Tentam byl pocit hladu a únavy. Všechna energie mu vstoupila do krve a prudce pulsovala tepnami. Mohl se směle postavit celému oddílu Kajmanů, kdyby toho bylo třeba. Znovu ukryl luk a šíp do toulce a rozběhl se, přikrčen, k vyvýšenině, která kryla pohled na oba neznámé lovce.
Na vrchol kopečku dorazili společně, muž i zvíře. Terr ulehl a vtiskl hlavu mezi tlapy, kdežto Rad povylezl, a opatrně se rozhlížel.
Spatřil je nedaleko, snad padesát metrů od sebe, měřeno po našem. Rad odhadoval vzdálenost jinak: ze svého stanoviště mohl snadno zasáhnout protivníka šípem, kdyby bylo třeba.
Poznal je oba. Je to Karat s Bělohřívkem, mladíci z osady Volných lovců.
Jak se změnili, jak zmužněli za krátkou dobu, kdy je neviděl. Nebo snad ta doba nebyla tak krátká? Dvě zimy, ovšem, čas běží jako útočící sbarro. Z dětí se stali dospělí bojovníci. Co zde pohledávají? Proč se pohybují tak pomalu, tak ostražitě? Tato část Pláně nepatří žádnému klanu, takže není třeba se obávat územního sporu. Hranice městského území leží nedaleko, tam za tou hradbou aganos, kam nejspíš se zaběhl ten osamělý, snad poraněný gruger.
Rad nikdy nebyl 'družný, a nejspíš by se Karatovi a Bělohřívkovi vyhnul, i kdyby se nechovali tak nezvykle. Teď byl dvojnásob ostražitý. Ne snad že by se obával nějakého útoku z jejich strany, nějakého projevu nepřátelství. Avšak týž vnitřní hlas, který ho upozornil na jejich přítomnost, ho nabádal k opatrnosti. A opatrný, to byl Rad Haager vždycky, a nikdy nepovažoval opatrnost za známku zbabělosti.
Mladíci postupovali pomalu, rozhlíželi se kolem sebe, co chvíli se zastavovali, někdy se přikrčili k zemi, bleskurychlým dravčím pohybem, jakého je schopen jen člověk, který má způsobem života blíže k šelmám než k takzvanému civilizovanému člověku ve městě. Oba měli na zádech objemné vaky.
Pokud Rad mohl ze svého stanoviště posoudit, nesledovali žádnou stopu. Pokračovali ve své cestě přímočaře, mířili rovnou k aganos. Ohlédl se na Terra. Daimon na něho moudře hleděl velikýma hnědýma očima.
"Máš pravdu," řekl mu Rad polohlasně. "Nadejdeme si je."
Smekli se po stráni a pak už pospíchali vpřed. Rad věděl dobře, že za terénní vlnou je mladíci nemohou spatřit. Jsou příliš zaměstnáni tím, co je před nimi, upírají zrak vpřed, k houštině aganos. Ani jednou se nepodívali stranou. Jsou to nezkušení bojovníci. Rad by nikdy nepostupoval podél terénní vlny, aniž by se přesvědčil, že se za ní neskrývá nebezpečí.
Nikdy?
Ale ano, když on byl tak starý jako oni, také byl neopatrný. Ale to je tak dávno, dávno.
Sotva si prosekal vstup do houštiny aganos a ostrá vůně čerstvě useknutých dužnatých listů mu vešla do chřípí, vzpomínky se ho zmocnily s marnivou naléhavostí. Stiskl rty a vynakládal víc síly, než bylo nutno, do úderů Modrého meče. Daimon trochu stáhl uši a ohon a schlíple postupoval za svým pánem.
A teď! Varování...
Modrý meč uvisl ve vzduchu. Napjaté svaly pod Radovou do bronzova zbarvenou kůží se ani nezachvěly. Vpravo něco hučelo, nebyl to potok, nebyl to hmyz ...
Mezi keři se stříbřitě blýskl trup graviplánu.
Podivné! Proč jeho pilot nevyletí nad vrcholky aganos?
Terr se zastavil a naježil srst. Uši poklopil nazad, a naježená srst vytvořila podél páteře jasně zřetelný pruh. Rad trochu znervózněl. Očekával, že co chvíli se kdesi v hlubinách jeho mysli ozvou neslyšná Terrova varování, ty tajemné příkazy, které ve chvilkách ohrožení dovedlo vydávat to podivné zvíře, jež se jako první živý tvor zrozený pod paprsky Slunce dostalo do přímého styku s hvězdnými bytostmi.
Terr se však zatím choval jako docela obyčejný daimon.
Nakrčil čenich a odhalil mohutné, teď už stářím poněkud zažloutlé tesáky. Byl znepokojen, ale nebezpečí zatím bezprostředně nehrozilo.
Rad proto tiše zasunul Modrý meč do pochvy a přikrčil se vedle zvířete.
Hukot ustal, pilot graviplánu buď přistál, anebo uvedl svůj stroj do klidu. Rad se úkosem podíval na daimona. Zvíře pohlédlo vzhůru, také Rad zvedl oči. Nespatřil však nic. Pohladil Terra po hřbetě.
"Co pozoruješ, příteli? Vidíš něco? Vím dobře, že máš ostřejší zrak než já."
Terr však ulehl na zem a položil hlavu na přední tlapy.
To byla jeho odpověď. Čekej, vybízel svého pána, čekej, však se dočkáš. Rad tedy poklekl, připraven bleskurychle vyrazit k útoku i obraně.
Najednou si uvědomil, že se v houštinách cosi, nebo kdosi, pohybuje. Je to snad Karat s Bělohřívkem? Jistě ne. Oba mladíci postupují vlevo od Rada a Terra, kdežto ono neznámé přichází zprava. Ať Rad napínal sluch i zrak sebevíc, neslyšel ani neviděl pranic. Varování tedy pocházelo od Terra.
A už to bylo tady: v mezeře mezi keři aganos Rad zahlédl pružnou postavu bojovníka pomalovaného válečnými barvami klanu Volných lovců. Barevné pruhy a skvrny byly určeny k zastrašení protivníka, a bojovník věru nešetřil, když jimi pokrýval svou tvář. Rad ho však přece poznal - byl to Krutý gruger!
Pronásleduje mladíky.
Teď už Rad Haager přesně věděl, oč tu jde.
Karat s Bělohřívkem spějí na schůzku s pilotem tajemného graviplánu, a Krutý gruger, kdoví proč, chce schůzce zabránit.

Jak se zachováme, otázal se Rad pohledem svého daimona. Zvíře na něho upřelo klidný, moudrý zrak.
Nebudeme se do ničeho plést, tak nějak zněla ta odpověď.
Byla to rozumná odpověď. Krutý gruger dozajista neublíží mladým bojovníkům svého klanu, třebaže už po dva roky přerušil veškeré styky se svými lidmi a toulá se s Martenem a Zesem divočinou. Kdo by mu to mohl vyčítat? Rad Haager se nechová jinak. Volní lovci nejsou volní jenom podle jména. Nepsané zákony klanu jim zajišťují naprostou volnost počínání, s tou výhradou, že jim nedovolují násilnosti proti členům vlastního klanu a svazky s klany nepřátelskými. Vzhledem k tomu, že Krutý gruger měl na tváři barvy Volných lovců, spojenectví s Kajmany nebo Drabami nepřicházelo v úvahu. Gruger je prostě samotář. A že se k chlapcům přibližuje kradmo? Ani Rad s Terrem si nepočínají jinak!
Všechno je tedy v pořádku, není třeba se ničeho obávat, až na to...
Terr zůstával ve střehu.
Dobrá, pomyslel si Rad poněkud rozladěně. daimon nabádá k opatrnosti, budeme tedy opatrní.
Gruger se plížil houštinou tiše jako sbarro, konečky prstů zkoumal každou píď před sebou, takže ho nezradilo sebemenší zaharašení kamínku. Bez Terrova varování by si ho možná Rad ani nevšiml, tak tiše postupoval zkušený lovec a bojovník vpřed! Nu co, je to prazvláštní honička v houštinách Zelené pouště. Někde vpředu kráčejí nic netušící mladíci, Karat a Bělohřívek. K nim se přibližuje divoce pomalovaný Krutý gruger, a docela vzadu se kradou Rad Haager s daimonem Terrem.
A pilot graviplánu je ukrytý ve svém strojí někde docela vpředu.
Jak dlouho trvala ta hra, možno-li to nazvat hrou?
Rada ani nenapadlo si položit podobnou otázku. Čas má v divočině jiný smysl než v osadě
a už úplně jiný než ve městě. Městští lidé jsou otroky času, konají hned to a zas ono podle jeho příkazů, jako loutky pověšené na neviditelných vláknech, smýkané sem a tam. V divočině čas splývá s plynutím života. Čas, to jsou aganos, tuhé rostliny uzpůsobené k životu v té nejchudší půdě, čas, to je spící barrok, čas, to je zámrsk rybky ve zčeřené vodě peřejí, čas je trysk koně i dlouhé odpočívání na kamenu vyhřátém slunečními paprsky. Vše trvá tak dlouho, jak jen je třeba, aby trvalo, a nemá smysl přemýšlet o krátkosti a délce.
Z hlediska městského člověka to trvalo velice dlouho, než se Karat s Bělohřívkem dostali ke graviplánu, pozorováni z úkrytu Krutým grugerem, ale také Radem a Terrem.
Graviplán spočíval několik pídí od země na okrouhlé mýtině, zřejmě úmyslně vysekané v houští: uschlé keře aganos byly shrnuty na stranu a mimoděk tvořily těžko prostupnou hradbu.
Stroj byl otevřený, a ve vchodu seděl jeho pilot, nohy volně spuštěné dolů. Pokyvoval hlavou, naslouchal zřejmě hudbě. Mezi zuby třímal fialovou tyčinku. Občas sežvýkl její konec, bylo to jakési cukrátko. Tvářil se klidně, jako turista na výletě, který odstavil svoje gravo, aby si na chvilku odpočinul.
Karat s Bělohřívkem zdaleka ještě neovládali umění tiché chůze jako Gruger nebo Rad, co chvíli zaharašili kamínkem, ale pilot si toho, jak se zdálo, nevšiml.
Je snad hluchý, pomyslel si Rad. Jak může být tak neopatrný? Copak neví, že pobyt v Zelené poušti je nebezpečný? Příliš se spoléhá na to, čemu lidé ve městě říkají technika.
Karat s Bělohřívkem dospěli až k okraji houštiny, obratně se přehoupli na planinu přes hradbu posekaných aganos, a teprve teď si jich pilot všiml.
Očividně se lekl, upustil fialovou tyčinku, ale vzápětí se usmál.
"Vylekali jste mě," řekl jim přátelsky. Poznal je, zřejmě se nesetkali poprvé. Seskočil na zem.
"Mír," řekl mu Bělohřívek vážně.
Muž se zarazil a pak neobratně opětoval pozdrav. Úsměv mu pohasl na tváři.
Mladí muži sejmuli vaky ze zad, položili je na zem a poklekli.
Muž je po krátkém zaváhání napodobil.
Mladíci mlčeli. Upřeně se dívali muži z města do očí. Takový je zvyk Volných lovců: není slušné započít hovor dřív, než se duše vzájemně poznají. Po chvilce se pilot začal ošívat.
"Dnes bychom to měli uspíšit, mládenci," řekl znenadání. "Vy to nemůžete vědět, ale ..."
Bělohřívek se zachmuřil a položil dlaň na ústa. Jeho duše zřejmě dosud nesplynula s duší mluvného pilota. Ten pokrčil rameny, ale podíval se vzhůru. Také čeká nějaké nebezpečí shora, uvědomil si Rad. Terr mu ležel po boku. Už nebyl zježený, ale podle polohy uší bylo zjevné, že nepolevil ve střehu. Koneckonců, nedaleko se skrývá Krutý gruger.
Konečně se Bělohřívek uvolnil, uklonil se pilotovi a také Karat sklonil hlavu. Pilot si oddechl.
"Musíme jednat rychle," vyhrkl. "Nové předpisy ... zpřísněné! Možná se vidíme naposled. Guvernér chce hranici uzavřít úplně neprodyšně, rozumíte? Mám kamaráda na Skupině a ten mi dal rozpis hlídkových letů..."
Zarazil se. Asi mu došlo, že mladí lovci nechápou, co jim povídá.
Bělohřívek rozbalil vak a vážnými, pomalými pohyby rozložil na zemi několik válečných seker, luk a šípy a pestrobarevné šátky. Také Karatův vak obsahoval podobné věci.
Na pilotově tváři bylo vidět překvapení a pak zklamání.
"To je všechno? Poslyšte, mládenci, s vámi je těžká domluva. Slíbili jste mi posledně skalpy a sušené hlavy."
"Mezi klany vládne mír," řekl Bělohřívek. "Válečné zpěvy se rozbily o úbočí Tyrkysových hor."
"To je sice pěkné," odtušil muž, "ale co mám říct zákazníkům? V Romě na mě čeká jeden pán z Ganymédu a ten je po divošských cetkách celý blázen..." Zarazil se, ale Bělohřívek se neurazil.
"Vládne mír," opakoval. "A navíc je čím dál těžší získat i luk se šípy, i ručně tkané látky!"
Muž vstal a kvapně se vrátil ke graviplánu. Naklonil se dovnitř a vytáhl objemný balík. Uvolnil uzávěry, balík se rozpadl a na planině vytryskl záhon barevných květů: byly to luminiscenční látky s měňavými vzory, plály na nich

ohně a v blankytu se vznášeli ptáci, po smaragdovém moři rozpínaly svoje plachty starobylé koráby, palmy se zmítaly ve větru. Tenkých trubic na Výrobu šípů zde byla celá otep. A potom pochoutky, krabice s osvěživými nápoji, cukrátka, energetické koncentráty, jedna tableta vystačí na celý týden, jedna krabička na celý rok!
"Tohle všechno jsem vám přivezl, mládenci," děl pilot. "A vy mě chcete ošidit. Posledně jste toho přitáhli dvakrát tolik!"
"M'tora Regular už nechce pracovat. Proč by pracoval, když ty a tvoji přátelé přivážíte přes hranice lepší věci, než je schopen vyrobit? A která žena by chtěla tkát, když všechny dívky dávají přednost látkám dopraveným z města?"
"Vy mě zničíte," naříkal pilot. Člověk z města, znalý poměrů, by se musel pousmát jeho nářku. Poptávka po autentických předmětech ručně vyrobených v zakázaném území byla vysoká, a cena toho, co přivezli Bělohřívek s Karatem, mnohonásobně převyšovala cenu haraburdí, jež přes hranici dopravil pašerák. Potíž byla v něčem jiném: ten lišák nasliboval kdekomu kdeco, a nejen nasliboval, vybral i zálohy, a nejen vybral, už je stačil i utratit. "Jsem zoufalý člověk. Zabíjíte mne! Nelze jinak, musíte přidat."
"Toto je vše, co máme," řekl Bělohřívek. "Přidejte všechno, co máte na sobě. Ano, svlékněte se, a dejte mi i svoje zbraně. Pochopte," naléhal ten filuta, "pořád ještě budu škodný, ale už to nebude taková mizérie."
Bělohřívek se podíval na Karata. Pilot si dobře všiml toho pohledu, a správně usoudil, že mladíci váhají. Proto přitlačil.
"Jinak," pravil významně, "jinak budu nucen tohle všechno sbalit a odvézt zpátky."
Karat ale chtivě hleděl na otep tenkých pevných trubek, ze kterých lze vyrobit šípy mnohonásobně lepší než kterékoli vyrobené ze šípového keře. A Bělohřívek slíbil dívce svého srdce nové Šaty, tak krásné, aby i Slunce ustalo ve své věčné pouti a hledělo dolů na Bystrou sojku v nových šatech. Co tomu řekne Bystrá sojka, až se Bělohřívek vrátí s prázdnou?
"Přece nepůjdeme domů nazí," řekl Bělohřívek.
"Mám v gravu nějaké hadr..." Zarazil se, a poslední slovo opravil: "Šaty, budou vám dělat čest."
Čile odběhl, opět se vsoukal dovnitř stroje a vylovil odtud změť ne zcela vábně vyhlížející. Bylo to cosi, čemu bychom mohli říkat montérky.
Bělohřívek se tedy svlékl a stál před pašerákem docela nahý. Náhrdelník s osobním kouzlem mu visel na šíji. Pašerák na něj ukázal prstem.
"To taky."
Bělohřívek zakryl osobní amulet dlaněmi a vykřikl strachem.
Karat, už do půl těla obnažený, také stiskl dlaněmi svůj amulet. Pilot si uvědomil, že bezděky objevil něco nadmíru vzácného. Horečně zatápal v paměti, ale neuvědomil si, že by někdy spatřil divošské amulety. Když jsem je neviděl já, který s divochy obchoduju už jakou dobu, neviděl je nikdo, takže jejich cena je... To je nápad! Prodejem obou amuletů zapraví všechny dluhy, které má vůči zákazníkům.
Sehnul se, a jal se skládat pestrobarevné látky.
"Je mi líto, mládenci," řekl velmi, velmi smutně, "ale dnes se nedohodneme. Poprvé. Škoda, třeba se už nikdy neuvidíme. Jak jsem řekl, guvernér Abrahám zpřísnil nařízení a už brzy bude Skupina hlídkovat nad hranicí nepřetržitě. ' Klany prý nemá nikdo rušit. Tohle je nejspíš moje poslední návštěva, ano, určitě poslední. Až se vrátíte domů, řekněte děvčatům, ať si zase zasednou ke stavům. Tyhle fluorescenční tkaniny dlouho nevydrží, jednu, nejvýš dvě sezóny, pak barvy zhasnou. Je to tak, hoši. Ta největší krása hyne poprvé, nejpěknější květiny nejdřív uvadají. Škoda," povzdechl si nakonec a stiskl uzávěry. Ošklivé hnědé chlopně vaku se neprodyšně spojily. Zdálo se, že zašlo slunce.
Bělohřívek se tvářil zoufale. Kdyby mu nějaký Kajman hrozil oštěpem, čelil by nebezpečí statečně, bez hnutí svalu ve tváři. Ale této hrozbě vzdorovat nedovedl. Dvě slzy velké jako hrachy mu vytryskly z očí. Vždyť přece slíbil Sojce, že... Slíbil jí život.
Jeho osobní amulet, to přece je život, v něm je ukryta podstata jeho duše. Když se vzdá amuletu, neučiní nic jiného, než splní slib daný dívce jeho srdce. Pravý muž musí plnit sliby.
Sojko, dělám to pro tebe ...
Třásly se mu ruce, když snímal ze šíje symbol své duše.
Pilot, v srdci rozradostněly a neskonale pyšný na svou obchodnickou obratnost, se na něho díval otráveně.
"Raděj toho necháme, řekl a pomalu se otáčel zády. Měl situaci pevně v rukou, dobře si toho byl vědom, a nehodlal ji hned tak pustit. Musím se taky trochu na účet těch divochů pobavit, rozhodl se.
Zábava ale neměla trvat dlouho.
Do vzduchu se zasekl ostrý jekot.
Krutý gruger, sekeru v ruce, přeskočil hradbu, a ještě v letu jediným kopancem srazil pilota k zemi. Byl to opravdu pěkný skok, pomyslel si Rad s uznáním. Neuznal však za vhodné ještě zasahovat do vývoje dějů.
Pašerák odlétl o několik metrů stranou a tam zůstal ležet, popadaje dech. Držel se za prsa, ústa rozšklebená, hekal a oči mu vystupovaly z důlků a strašidelně svítily v šarlatově rudé tváři.
Krutý gruger se od něho znechuceně odvrátil.
Oba mladíci, teď už zcela bezbranní, navíc jeden zcela a druhý napůl nahý, zděšeně hleděli na bojovníka zřejmě rozlíceného a krůček po krůčku ustupovali nazad.
"Bojovníci klanu Volných lovců," cedil Krutý gruger mezi zuby. "Krásný pohled na vás. Duchové předků opouštějí Tyrkysové hory a přilétají sem, aby se pokochali. To jsou naši potomci, říkají jeden druhému. Nežili jsme darmo, a naše smrt nebyla zbytečná. Velké syny jsme zplodili, a sláva klanu je zajištěna navěky."
"My .... my ...," zabreptal Bělohřívek, ale Krutý gruger ho okřikl hromovým hlasem.
"Mlč! Nemáš právo promluvit! Nemáš právo hledět a dýchat, nemáš právo znesvěcovat svými chodidly půdu Pláně! Nemáš právo žít, a hned bych tě zabil, ale nemáš právo zemřít! Tomuto smrdutému hadru jsi byl připraven odevzdat to

nejcennější, co ti bylo svěřeno jako odkaz předků. Byl jsi připraven odevzdat odkaz předků, svoji duši, duši celého klanu. Ano, klan jsi chtěl vyměnit za několik bídných hadrů! Jakou hanbu, jakou hanbu ..."
Jeho hněv nebyl hraný a Rad, ukrytý v houštině, s Krutým grugerem do velké míry souhlasil.
Dva roky se toulal osaměle divočinou, a jen zřídka zavítal do vlastní osady nebo do osady spřáteleného klanu, a nemohlo mu uniknout, jak se vzhled prostých chýší mění. Pestrobarevné krabičky a sáčky visely tam, kde byly dříve umístěny památky po předcích, dívčiny jen kvetly v pestrobarevných šatech a všichni, staří i mladí, muži, ženy i děti, vypadali šťastně a spokojeně, protože lovy byly úspěšnější. Jak by ne, když nové šípy zasahovaly přesněji, a luky vybavené tětivami dovezenými z Romy nesly dále!
To byla jedna stránka věci, dejme tomu ta šťastnější. Nemohla mu ale uniknout ani druhá stránka.
Zvěře, jak víme, ubývalo, vždyť proto se ocitl na lovecké výpravě až tady. Snad ho sem dovedli duchové předků, třebaže na ně nevěřil. Blahořečená náhoda, protože byl na vlastní oči svědkem, co vlastně se na hranici dělo, a jací lidé se zasloužili o to, aby se předměty z města dostaly na Pláň!
Karat s Bělohřívkem musejí dostat za vyučenou, a Rad byl docela vděčný Krutému grugerovi, že je ochoten výchovnou lekci udělit.
Kradmo pohlédl na Terra, aby se přesvědčil, co tomu všemu svým zvláštním způsobem říká, a byl překvapen, když si všiml, že Terr je i nadále ve střehu. Spíš čekal, že zvíře se uvelebí a vyplazí jazyk a tlamu rozšklebí do grimasy, která se natolik podobá úsměvu, že nejspíš úsměvem skutečně je. Bere snad Terr komické divadlo vážně? znepokojil se Rad.
Oba mladíci se tvářili jaksepatří zkroušeně a bylo na nich vidět, že by se raději ocitli na pět sáhů pod zemí, jen aby unikli dosahu hněvivě blýskajících očí Krutého grugera. Pilot byl zřejmě zbědovaný. Sebral se, nejdříve na všechny čtyři, pak vstal, ale zůstal všecek křivý a dlaní masíroval místo, kam s takovou prudkostí dopadlo lovcovo trestající chodidlo.
"Vinu musíte odčinit," hřímal Krutý gruger.
Chlapci, ano, už o nich nelze hovořit jako o mladých bojovnících, protože se chovali jako jen trochu přerostlí kluci načapaní při nepravosti, horlivě zakývali hlavami. Ano, rádi udělají všechno, jenom aby vinu vykoupili.
Krutý gruger podal Bělohřívkovi sekyru a řekl:
"Zab ho."
Bělohřívek hned nepochopil, co Gruger myslí těmi slovy, a nechápavě pohlédl na Karata.
I Karat si špatně vysvětlil jak Grugerova slova, tak i Bělohřívkův pohled. Měl snad Bělohřívek zabít jeho?
"Ne! Ne! Prosím, nezabíjej mě!" vykřikl zděšeně.
"Mlč, hlupáku," obořil se na něho Krutý gruger a ukázal Bělohřívkovi pašeráka. "Tomu setni hlavu."
A podával mu i lovecký nůž.
"Potom mu vyřízneš srdce z těla."
Nešťastník se rozklepal.
"Prosím vás, o čem to mluvíte? Já... přece..., já to myslel dobře, já jenom vozil zboží, které mladí pánové objednali, já jsem jenom sloužil..."
Krutý gruger ho neuznal za hodna jediného pohledu.
"Konej," řekl.
Bělohřívek, sekyru v pravé ruce, tesák v levici, nerozhodně přešlapoval. Karat se mimoděk za něho schovával, snad proto, aby si to Krutý gruger nerozmyslel a aby hroznou povinnost nepřesunul na jeho bedra.
Krutý gruger pohrdavě pohlížel na oba mladíky, pak se jediným vláčným pohybem přesunul k pilotovi a mávnutím paže, zdánlivě slabým a úsporným, udeřil muže do šíje a srazil ho na kolena.
"Zab ho," opakoval. "Pokud to neučiníš, udělám to za tebe sám. A potom," dodal klidně, "zabiju vás oba."
Až do této chvíle se Rad domníval, že Krutý gruger žertuje, a samozřejmě, že způsobem žertování dělá čest svému jménu. Když ale lovec popadl pilota za krk a zaťal do něj prsty tak silně, že nešťastník zrudl ve tváři a oči mu vystoupily z důlků, pochopil vážnost situace.
Chtěl vstát, ale vtom se ozval vnitřní hlas. Právě ten hlas, který se ozýval ve chvilkách nejvyššího ohrožení, ve výjimečně nebezpečných situacích, kdy šlo o život - a k takovým příhodám nedochází každý den ani v divočině - mu zavelel: Stůj, zůstaň na místě, nikam nechoď! Rad ale nemohl nečinně přihlížet vraždě. Napadlo ho sice, že Terr nevyslovil svoje tajné varování zbůhdarma, že k němu určitě má dobrý důvod, že dokonce nejspíš ví daleko víc, než by se zdálo na první pohled, ale zmocnilo se ho takové rozhořčení, že oslyšel varování, překonal i slabost, která dolehla na jeho paže a nohy, vykřikl z plna hrdla volání klanu Volných lovců a vpadl na planinu s Modrým mečem v ruce.
"Zadrž!" zavelel Krutému grugerovi a napřáhl zbraň.
Nezaujatý pozorovatel celého výjevu viděl zhruba toto:
Na nevelké planině obklopené zeleným mořem aganos stojí graviplán s otevřenými dveřmi. Opodál dva mladí bojovníci se dívají na dva příslušníky svého vlastního klanu, kteří se podle všeho chystají usmrtit pilota graviplánu: jeden ho zezadu přidržuje rukama a ten druhý napřahuje meč k ráně, nejspíš proto, aby oběti setnul hlavu. I to je hodno pozoru, že ten z obou mladíků, který stojí blíže, třímá v rukou smrtící zbraně, sekyru a tesák. Kdyby
se muži s mečem vražda nepovedla, přistoupil by mladý náhradník a zlé dílo by dokonal.
Tak nějak by zhodnotil scénu pozorovatel, kdyby se zde nějaký vyskytl.
A opravdu, vyskytl se.
Ve zlomku vteřiny se všem lidem na planině, násilníkovi údajnému i skutečnému, oběti a oběma přihlížejícím zaťal do uší nesnesitelně vysoký zvuk, bolestivý až k nesnesení, naléhavý, neodolatelný. Byl to zvuk, který by dokázal srazit ptáka z výšiny a zastavil by sbarra ve skoku. Všichni strnuli. A co horšího, nebyli schopni si ani přitisknout dlaně na uši, aby aspoň trochu zmírnili utrpení.
Odkud pocházel ten zvuk?

To nevěděl nikdo z postižených, a po pravdě řečeno, nikoho z nich ta otázka ani nenapadla. Utrpení bylo příliš naléhavé, čišivé, neodolatelné, zaplňovalo celou mysl a nenechalo prostor k žádným vedlejším myšlenkám.
Naštěstí zvukový útok netrval dlouho.
Mučivý zvuk ustal stejně náhle, jako začal, ale to neznamenalo, že by pětice mohla pokračovat v započatém počínání.
Všem strnuly svaly na rukou i na nohou, nebyli schopni ani pohnout hlavou, dokonce ani mrknout nemohli.
Výzkumníci, kteří před lety vyvinuli nervově paralyzující zbraň pro potřeby Skupiny, museli vynaložit nemalé úsilí, aby dokázali předejít zástavě srdce a vážným očním chorobám, které by byly následkem nehybnosti očních víček.
Skupina? Ovšem, žlutými a červenými pruhy označený diskoplán se spustil s dravci rychlostí z oblohy, zaplnil prostor nad planinkou a z reproduktorů umístěných na spodku letounu se ozval velitelský hlas:
"Zde je Skupina, zde je Skupina. Od začátku odpočtu po deseti sekundách vypínáme nervově paralyzující pole. V následující sekundě odhoďte zbraně. Neuposlechnutí se trestá podle paragrafu dvanáct odstavec osm sbírky zákonů a nařízení Unie. Opakuji..."
Upustit Modrý meč?
Rad Haager dobře slyšel, co mu neznámý hlas nařizuje. Rád by pohlédl vzhůru, aby se přesvědčil, proč na planinu dolehl stín, ale nemohl, oči měl stále ještě upřené na obličej Krutého grugera a nedokázal jimi pohnout.
"Začíná odpočet: deset..., devět..., osm ..."
Nemohu odhodit Modrý meč, hučelo lovci v hlavě. Modrý meč je odznak nejvyššího důstojenství, jenom nejstatečnější bojovník ho může nosit, tak to platilo odedávna, a Rad si ten zákon vštípil do srdce, třebaže se už před mnoha lety přesvědčil, že Modrý meč není taková vzácnost, jak si lovci kdysi představovali.
"... pět..., čtyři..., tři...," pokračoval neúprosný hlas.
Nemohu, uvědomoval si Rad Haager.
Ať mě třeba zabijí, ale Modrý meč z ruky nepustím.
dva ..., jedna!"
Rad uskočil nazad a postavil se do střehu... proti komu? Proti obrovské mase diskoplánu, který - kdyby přistál - by zaplnil valnou část prostoru mezi chýšemi jeho vlastní osady, proti letounu schopnému i meziplanetárních letů, někdejší bitevní lodi takzvaného Svobodného Marsu?
Této moci chtěl Rad Haager vzdorovat Modrým mečem?
Neuvažoval o tom. Měl jinou volbu: Buď poslechne, a potom pro něho život ztratí smysl, anebo... co potom? Na tom mu nezáleželo.
Koutkem oka si všiml, že Bělohřívek od sebe prudce odhodil sekyru i nůž, ten se zasekl do půdy snad až po jilec, a Krutý gruger napřáhl prázdné ruce vstříc gigantické mase diskoplánu, aby dokázal, že opravdu, ale opravdu opravdicky je bezbranný. Pilot, ten nemusel dokazovat nic. Tiše se sesul k zemi a zůstal na ní ležet.
Daimon Terr vběhl na planinu.
Nebyl zježený, necenil tesáky, nekrčil čenich, nesklápěl uši. Byl uvolněný, pružný, jeho pohyby plavné a přesné.
Na dva skoky od Rada se zastavil a hleděl pozorně vzhůru.
Ve dně diskoplánu se rozzářilo modravé světlo.
Na Rada Haagera dopadl modrý světelný sloup na dva sáhy v průměru. Vypadalo to, jako kdyby lovec byl náhle zalit do skla, nakročený, s Modrým mečem v napřažené paži.
Chvilku se nedělo nic, a potom lovec začal pomalu, pomaličku stoupat vzhůru jako kovová socha zavěšená na neviditelném lanu zdviže.
Mladí lovci i Krutý gruger ustupovali v hrůze. Bělohřívek tiskl zvlhlými dlaněmi svůj amulet a bezhlesně prosil duchy předků o ochranu. I Krutý gruger cítil slabost v kolenou a musel se přemáhat, aby neupadl.
Zato Terr pomaličku postupoval vpřed.
Rad Haager vystoupil do výše dvou dospělých mužů.
Terr si přičapl. Svaly se mu napjaly, ale hned uvolnily. Přimhouřil oči.
To, co se dělo potom, pozorovali jen tři lidé, protože čtvrtý, pilot, byl v bezvědomí.
Diskoplán se zachvěl a na úpatí světelného sloupu se začala bortit půda. Bělohřívek o tom později vyprávěl a přirovnával sloup a "velkou plochou chýši" ke stromu, který se začal chvět
v náporu vichřice. Vskutku, obrovské oválné těleso začalo vibrovat a vzduchem zazněl drnčivý tón. Světelný sloup však zůstal neochvějný, jen půda kolem něho se hroutila čím dál hroziveji. Přihlížející lovci, kteří nechápali ani zbla, co se vlastně děje, postřehli jednu podstatnou věc: ta velká pruhovaná "chýše" je upevněna na průhledném sloupu; kdyby nebylo sloupu, už před hodnou chvílí by ji tajemná síla, nebo snad vítr, dávno odnesly ..., kam? Rozhodně pryč odsud!
Konečně nastalo to, co nastat muselo!
Světelný sloup praskl, nebo spíš se rozpadl, roztříštil se na myriády slaboučkých světelných svazků! Ozvala se ohlušující rána, která porazila na zem Bělohřívka s Karatem i Grugera. Také Rad Haager dopadl na zem, ale stačil se opřít o levou ruku a pravičku s mečem zvedl nad hlavu.
Hůře dopadl diskoplán.
V mžiku se naklonil, zakymácel se, rozkyv byl stále větší, rázem se zvedl uragán, který vyvracel keře aganos, červenavý písek s prachem vylétl do výše jako při výbuchu a pak výbuch vskutku nastal, protože diskoplán třískl do země okrajem, pukl a pak s rachotem dopadl do změti vyvrácených křovin.
Na jeho horní části vytryskl sloup ohně jasně modrá záchranná kapsle vyletěla vzhůru a půvabným obloukem klesala k zemi.
Rad se po ní ohlédl, ale pak už očima vyhledal Terra.

Zvíře se třáslo na celém těle. Bylo na něm vidět smrtelné vyčerpání. Nejdříve mu poklesla jedna tlapa, daimon s vypětím posledních sil zabránil pádu, ale to se zbavil už i rezervy a další krizi nedokázal vzdorovat a svalil se do prachu.
"Terre!" zvolal Rad, vrhl se k němu a objal ho kolem krku.
Daimon byl ledově studený. Lovec se k němu přivinul, aby mu předal alespoň něco ze svého tělesného tepla.
Záchranná kapsle zatím dopadla měkce na zem a její stěny se rozevřely jako okvětní lístky květiny.
Pilot, bílý v obličeji, oči vytřeštěné, energo v pěstích, vyběhl ven. "Co ... co ... co to ...," jektal zuby. Rozhlížel se kolem sebe. Zatím nezahlédl nějaký cíl, na který by mohl zacílit svoji zbraň: tam stranou se klepají dva jelimánci, tam zase nějaký otrhanec se mazlí se psí bestií, která spí nebo je mrtvá, a tam ... proboha ... tam leží jeden z našich chlapců!
Pilot se rozběhl k bezvědomému pašerákovi, kterého se ještě před chvilkou snažil zachránit. Ke cti - pokud to tak lze říci - Krutého grugera dlužno podotknout, že si zachoval duchapřítomnost i v této situaci, která rozhodně nebyla tuctová.
Včas odskočil od bezvědomého pašeráka, skryl se za návěj aganos vyrvaných ze země, a když pilot zničeného diskoplánu k pašerákovi doběhl a klekl si k němu, dvěma třemi skoky mu vpadl do zad a jediným prudkým úderem pěsti do zátylí ho srazil k zemi. Oba dva, pilot graviplánu i hlídka Skupiny, zůstali ležet vedle sebe, jeden na boku, druhý na obličeji, jako dva spáči vysílení celodenním pochodem. Krutý gruger se bleskurychle rozhlédl kolem sebe.
Bělohřívek se vylekal, pokud toho ještě byl schopen po všem, co až dosud - v krátké době několika mála vteřin - prožil. Domníval se totiž, že Krutý gruger, teď už zase pán situace, ho bude nutit, aby dokončil to, co dokončeno nebylo, totiž vražda muže z města, v horším případě i toho, který vypadl z létající chýše!
Ulevilo se mu, protože Krutý gruger, jak se zdálo, podobný úmysl nechoval.
Jeho zrak upoutalo něco jiného: energetický emitor, krátce energo, standardní zbraň pilotů Skupiny.
Bázlivě po zbrani natahoval ruku, několikrát ucukl, ale když si přece jenom všiml, že na
něho upřeně hledí mladíci, kterým před chvílí vytýkal zbabělost, překonal strach a chňapl po energu rukou. Měl jakousi matnou představu, co je to. V době přepadu Romy byl ještě mladík bez zasvěcení a slavného pochodu spojených klanů Pláně se nezúčastnil. Vyposlechl však bezpočetná vyprávění a věděl tedy, že muži ve městě mají luky střílející bez šípů, tajemné zbraně, ve kterých je zakleta moc slunce.
Toto, co právě drží v ruce, je zřejmě taková zbraň.
Vždycky vynikal dobrým pozorovacím smyslem a pamatoval si, jak ten muž, který spadl z nebe, zbraň držel.
Tento výrůstek je určen pro jednu ruku, a ten druhý, samozřejmě, poskytne oporu ruce druhé.
Takhle...
Červený výstupek, zde černý. Stačí jeden dotyk, aby ...
Z tupého čenichu energa vyšlehl oslnivý blesk. Proletěl hromadou aganos, za kterou se před chvilenkou Krutý gruger skrýval, a plnou silou zasáhl bok pašerákova graviplánu.
Stroj vybuchl.
Svazek koncentrované energie zasáhl bok letounu, pronikl jím a - shodou okolností - vnikl do motorového prostoru. Už sám zásah energetického výboje má zničující účinky. Výbuch gravitačního motoru se rovná explozi bomby. Uvolněné síly se rozlétly kolem dokola, aby pálily, ničily, metaly, lámaly. Déšť kamenů dopadal na sta kroků kolem. Zelená poušť se v těchto místech ještě dlouho nezazelená!
Nastalo ticho.
Jak dlouho trvalo?
Už víme, že v divočině neznamená čas to, co ve městě. Nebyl tu přítomen nikdo, kdo by mohl podat nezaujaté svědectví, nikdo nebyl ukryt mezi křovinami aganos, nikdo nehlídkoval ve výšce.
Když Bělohřívek s Karatem přišli k sobě, Rad s Terrem už byli při vědomí. Lovec přátelsky hladil zvíře po boku, a daimon k němu vděčně tiskl svou velikou hlavu.
Také oba muži, pilot diskoplánu a pašerák, se pomalu zvedali ze země, potřásali hlavami a vytírali si prach z očí.
"Kde je Krutý gruger?" vzpamatoval se Rad.
Marně se rozhlížel kolem, marně lovce hledal Karat s Bělohřívkem.
"Je pryč," konstatoval pašerák.
"Nejen on," připojil se k němu pilot.
"Kdo ještě je pryč?"
"Neptej se kdo, ptej se co. Ten divoch si odnesl energo. Nevím, co máš v úmyslu ty.
ale já budu hledět, abych byl co nejdříve pryč," řekl pilot diskoplánu. Vstal, ale zapotácel se. Odchod nebude tak snadný.
Starostlivě se podíval na Rada, kterého odhadoval za rozumného muže v tomto místě, kde zřejmě šílenství vladařilo.
Rad stiskl rty. Ten dobře věděl, co je to energo, a jaké zlo může natropit v rukách muže, jako je Krutý gruger.
Hvar se vrátil do osady klanu Volných lovců znenadání. Nikým nepozorován prošel kruhem stráží, a kde se vzal, tu se vzal, byl zde.
Jeho příchod byl tak náhlý, že si ho v prvních chvílích nikdo ani nevšiml. Ženy seděly před chýšemi a vyhřívaly se na sluníčku, samozřejmě že netkaly, zato u ohně seděl strážce a hlídal ho, aby nehořel ani moc, ani málo, mladí bojovníci se starali o koně, starci usazení na stolicích zimomřivě tiskli chorá záda k protepleným stěnám a s přimhouřenýma očima naříkavě drmolili vzpomínky na lepší časy a smečka dětí a psů s jekotem probíhala mezi chýšemi jako větrná bouře. Tak vypadala osada před dvěma lety i před dvaceti lety nebo před dvěma stoletími. Ovšem jen na první pohled.
V mnoha maličkostech se změnila, možno dokonce říci, že zkrásněla, zbarevněla.
Jak by ne!
Chýše, ty prosté chýše z lehké tyčoviny, pokryté kožemi a rákosovými rohožemi, byly od nepaměti ozdobeny lebkami ulovené zvěře. Teď, také pro ozdobu, v těsném sousedství loveckých trofejí visely na strunách ze sušených střívek

červené a žluté plechovky od sladkého nápoje zvaného POMPELA. Kdyby zůstaly ležet na zemi, plechovky by se za týden rozpadly na prach. Lovci se však naučili je udit nad ohněm a sušit na slunci, takže si zachovaly původní tvar a částečně i barvu a staly se trvalou ozdobou osady. Starší příslušníci klanu proti nim hudrovali a mandyr Jo Vessy se vážně rozhněval, když se jednoho dne objevily i na klanovém totemu. Z totemu je nechal sundat, ale z osady je nevymýtil a dnes si už na ně tak zvykl, že je ani neviděl.
Zato mladému Hvarovi neunikla žádná z těchto zdánlivých maličkostí. Nevraživě se rozhlížel kolem sebe a všemi smysly vnímal změny, ke kterým došlo od doby, kdy se rozhněval a odešel od mecina Valdo Mana, svého učitele a teď protivníka. První změnu zaznamenal ještě dříve, než se dostal osadě na dohled: jindy totiž zněla do dálky kovadlina m´tory Regulara, rytmus kladiva odpočítával
čas. Teď bylo prostranství před Regularovou chýší pusté a sám m´tora byl kdoví kde. Opuštěná byla i chýše Chromého nohy, který mistrovsky zdobil pokožku bojovníků krásnými obrázky.
Nakonec se Hvar obrátil k mecinově chýši.
Mecinova chýše! Zpustla. Nikdo se o ni nestaral, a ani nesměl starat, protože jen mecin nebo jeho učeň mohli vztáhnout ruku na její posvátné stěny. Vítr šeredně naložil se střechou, serval stěny a zvědavec by mohl spatřit bídné ostatky mecinova majetku, jak se choulí mezi dřevěným žebrovím zchátralé chýše. Málokdo ale našel dost odvahy, aby se podíval na tu ubohou ruinu. Zvědavost by urazila nepřítomného mecina, ale je mecin opravdu nepřítomný? Třeba chodí, neviditelný, po osadě a koná tu něco tajemného, v souladu s nepochopitelnými cíli Bratrstva. A pokud tomu není tak a mecin je skutečně pryč, jeho opuštěnou chýši střeží nesčetní duchové předků. Moudrý Jo Vessy se ale brzy postaral o to, aby nikdo duchy zbytečně nedráždil nejapnou zvědavostí: nechal prostě vybudovat rákosovou ohradu koldokola mecinova obydlí, a bylo po pokušení.
Mandyr Jo Vessy by byl špatným mandyrem, kdyby mu měla nadlouho uniknout událost tak závažná, jakou byl návrat mladého Hvara. Nějakým vnitřním smyslem si uvědomil, že na osadu dolehlo podivné napětí, vyšel ze své chýše a několikrát zamrkal, aby sám sebe přesvědčil, že nehledí na přelud, nýbrž na živoucího člověka.
Člověka? Byl Hvar dosud člověkem?
Mandyr, a všichni ostatní Volní lovci, znávali Hvara od jeho dětských let. Zádumčivý chlapec, slabších paží i nohou než ostatní, o to bystřejší. Vždycky byl stranou, ale to neznamenalo, že vzadu. V pranici by asi podlehl, ale nikdo s ním nechtěl přijít do křížku. I ti nejsilnější chlapci se báli pohledu jeho temných očí. Nikdo se nepodivil, když si toho divného chlapce vyvolil Valdo Man za svého učně, a ti nejstarší si brzy začali šeptat, že mladý Hvar brzy učitele přeroste. A pak došlo k událostem, které změnily chod života v osadě nadobro. Nejdřív odešel Hvar, později nejstatečnější z mladých bojovníků a také sám mecin. Osada zůstala bezbranná vůči zlým duchům, ale duchové dobří, jak se zdálo, ji stačili ochránit i bez mecinova přispění, protože od doby, kdy mecinova chýše osiřela, do osady nevstoupil ani oheň, ani dech smrti, ani nepřítel ozbrojený vražedným oštěpem. Ti nejmladší chlapci, jako byl Bělohřívek s Karatem, dokonce začali roztrušovat, že se osada docela dobře obejde bez jakéhokoli mecina.
Ostatně, byli to oni dva, kdo zaváděli v osadě nejvíce novot, oni dva zásobovali mladé dívky tkaninami tak krásnými, že i ta nejobratnější tkadlena při pohledu na ně složila ruce do klína v pocitu marnosti, a kovové šípy, ty prostě byly skvělé, až se vymykaly i té nejvýřečnější chvále.
A teď najednou se Hvar vrátil.
Jo Vessy vyběhl z chýše, ale hned zvolnil. Uvědomil si totiž, že neví, co navrátilci řekne. Má ho peskovat za to, že opustil klan, anebo by spíš měl projevit radost nad jeho návratem? Navíc, Hvar se změnil. Snad vyrostl, rozhodně ale se napřímil v ramenou a ..'. Teď si toho všiml! Hvar měl na ramenou dřevěnou desku, odznak důstojenství stavu mecinů. Nezahálel, naopak, pilně se cvičil v tajných naukách, takže Bratrstvo bílého plamene složilo na jeho rámě břemeno nejtěžší.
Jo Vessy se zastavil.
Znamenalo to, že Hvar nahradí Valdo Mana?
Rozhlédl se kolem sebe. Rád by se s někým poradil, zeptal by se pilotů klanu na názor, Rad Haager by věděl, co dělat! Hvarovu návratu však není nikdo přítomen, jen ty ženské tam vzadu, kde jenom všichni jsou?
Jo Vessy nezůstal dlouho sám se svými strašnými rozpaky. Pomalu, pomaličku, vycházeli bojovníci z přítmí chýší, bylo jich kolem kokpitu stále víc, mladí i staří, všichni vážní, mlčenliví. Nikdo se neodvážil promluvit dřív, než pronese svoje slovo mandyr.
Hvar se díval na zpustlou chýši.
Na jeho vážné vyhublé tváři se nepohnul ani sval. Nedával najevo žádné pohnutí, a přece nemohl být lhostejný k místům, kde prožil svá nejvýznamnější léta. Uvědomoval si, že pustota tohoto místa je vlastně projev úcty? Chýše nevzala zasvé v důsledku nedbalosti, nýbrž ostychu a bázlivé pokory.
Pomalu se otočil k mandyrovi.
Zestárlý náčelník klanu k němu pokročil. Zrak mladého muže ho k sobě přitahoval, a pak mu najednou poručil: Stůj.
Mandyr strnul, a pak mu cosi uvolnilo hlasivky a on řekl:
"Mír ..., mecine."
Mezi chýšemi se ozval udivený hukot.
Řekl to mandyr, a musí to tedy být pravda. Už ne Valdo Man, ale mladý Hvar je mecinem, už to není "mladý Hvar", ale prostě Hvar, zasvěcenec tajných obřadů, oprávněný rozmlouvat s duchy předků, už to není mladík, ale muž, který je očima a rozumem celému klanu! Jeho úradky se budou napříště řídit i ti nejstatečnější z bojovníků, a běda tomu, kdo by se chtěl protivit jeho vůli.
Hvar je mecinem Volných lovců.
Co se ale stalo s Valdo Manem, moudrým mužem, který zasedal v kokpitu tak dlouho, že i těm nejstarším to připadalo

jako věčnost? Utkal se snad se Hvarem někde v roklinách Tyrkysových hor? Hrozné pomyšlení! Boj dvou mužů, podporovaných temnými silami. A protože síla muže je omezená, byl by to především souboj mocností mohutných nad všechen pomysl; střetli se duchové skal a vod, posilováni houfy dravé zvěře? Drobily se skály a voda vystupovala z břehů, zbarvená dokrvava?
Představivost pracovala naplno, ale skutečnost byla určující: Na prostranství před kokpitem nestál Valdo Man, ale Hvar, a náčelník, velký mandyr, oslovil Hvara jako mecina.
Muži pokročili k novému mecinovi.
Kdyby se Rad Haager vrátil do osady, asi by se k němu rozběhli a vítali ho úsměvem. To by bylo křiku, to by bylo vyptávání! Ted se ale nikdo neodvážil promluvit. Kráčeli vážně, a Hvar si je stejně vážně prohlížel. Žádnou tvář nevynechal, do každé se vpil uhrančivýma očima, snad proto, aby si vtiskl do mysli ne snad podobu obličeje, ale podobu toho, co se za lidským vzezřením ukrývá. Kdyby zachtěl, asi by před ním padli na kolena, ale on si to nepřál. Jen tu stál a díval se.
Dlouho trval ten obřad, kterým osada přijímala nového mecina, nebo spíš - kterým mecin přijímal do svého obzoru osadu. Žádný ceremoniář ho neřídil, vznikl bezděky a stejně mimoděk přešel do jiné činnosti, doposud tiché, ale kvapné až k horečnatosti. Desítky pilných rukou se chopily díla. V mžiku zmizela ta směšná ohrádka kolem ruiny mecinovy chýše, najednou byla tatam. A vzápětí přišla na řadu chýše sama. Co na ní bylo polámaného nebo napadeného hnilobou, zmizelo. Brzy se tu tyčila nová kostra, pružná, ale pevná, a ta stavba, jindy rušná, se obešla bez křiku a dohadování. Kostra nebyla dlouho vystavena pohledu zvědavců. Zmizela pod vrstvou vyčiněných koží, zahalila se rychle a cudně, a kdo mohl, při tom obřadu pomáhal.
Mecin na to pohlížel mlčky. Zatím nepronesl ani slovo, po celou tu dobu, kdy prodléval na půdě osady.
Když byla chýše hotova, všichni, kdo se zúčastnili na její stavbě, se rozestoupili a Hvar přijal mlčenlivé pozvání a ubíral se dovnitř.
Před vchodem se zastavil, obrátil se a zrakem vyzval několik mužů k následování: Jo Vessyho a piloty. Mandyr si uvědomil, že dva piloti byli povýšeni do důstojenství v době, kdy Hvar už odešel z osady. Jak se dozvěděl, že právě Suchý kmen a Zlé oko se stali piloty? Věděl. Patří to k povinnosti mecina - vědět.
Uvnitř, v přítmí, ve kterém - kupodivu - znovu zavoněla kořání, která v těchto místech kdysi uchovával Valdo Man a která byla už dávno rozváta větrem, Hvar pronesl první slova. Řekl:
"Město nás zabíjí. Musíme zabít město."
Jo Vessy na sobě nenechal znát žádné pohnutí, byl by špatným mandyrem, kdyby prozrazoval svoje city, seděl strnule s nohama složenýma pod sebe, docela pyšný na to, jak dokáže přemáhat kruté bolesti v kolenou. Hvarova slova ho však vyděsila. Po odchodu Krutého grugera z osady, po zmizení nejdivočejšího z bojovníků a jeho jen o málo méně divokých přátel nikdo už nahlas nenavrhl, aby Volní lovci zopakovali to dobrodružství, které dobře skončilo, totiž přepad pohyblivých chýší lidí z města Romy. Petr Abrahám, onen člověk z města, který odešel s Valdo Manem do Tyrkysových hor a složil tam zkoušku zasvěcení, se později stal ve místě Mandyrem mandyrů, a na rozdíl od bývalého správce Scharry se choval k loveckým klanům vlídně. Nebyl důvod ke hněvu, nevznikaly třecí plochy.
A přece ...
Za starých časů, kdy Romě velel velký mandyr Sulir, město bylo uzavřené do sebe a navenek nejevilo víc života než spící gruger. Dnešní Roma žije, bobtná, narůstá. Vlídný Mandyr mandyrů nedovoluje lidem z města přecházet hranici, ale oni to dělají i navzdory zákazu, spolčují se s mladými bojovníky, vyměňují s nimi rozmanité předměty ...
"Děti našich dětí budou žít ve městě. Navždy umlknou loviště. Na tomto místě," dupl Hvar do země, "se usadí městský člověk, a už odtud nikdy neodejde - pokud mu v tom nezabráníme. Máme k tomu poslední příležitost."
Piloti hleděli na mladého mecina, mlčeli a přemýšleli.
V jistém směru jim Hvar mluvil z duše. Všichni měli dost moudrosti a zkušeností, aby dovedli vnímat změny, jimiž jejich osada - a samozřejmě i osady ostatních klanů - procházela. Ženy přestávají tkát, muži už chodí na lov jen s nechutí. M'tora přestává vyrábět zbraně, protože o ně nikdo nestojí, mladí bojovníci hovoří posměšně o Chromé noze a přejí si, aby jejich pleť zůstala čistá, bez ozdob, prostě taková, jakou mají lidé ve městě. Minulou zimu nastal v osadách hlad, protože lovci se včas nepostarali o zásoby. Mandyr mandyrů vyslal na Pláň svoje pohyblivé chýše naložené potravinami a léky, takže se nakonec všichni nasytili. Co bude letošního roku? Vyrazí lovci na Pláň na stopu stád grugerů? Anebo budou čekat na pohyblivé chýše Mandyra mandyrů?
"Město je stále větší a silnější," prohlásil konečně Jo Vessy, když se zdálo, že Hvar skončil svoji vášnivou řeč.
Mladý mecin pokývl.
"Máš pravdu, mandyre. Roma nebyla nikdy tak silná, jako je dnes. Velcí ptáci přilétají každého dne na vrchol posvátné hory s novými lidmi v břiše. Je to zlé kouzlo."
Piloti souhlasně přikývli a zahučeli. Ano, je to velmi zlé kouzlo, a my proti němu nemůžeme nic dělat.
Hvar si je prohlédl jednoho po druhém.
"Vidím ve vás strach, piloti klanu Volných lovců. Mému srdci není dobře při tom pohledu, ale můj rozum říká: Nedivím se tomu."
"Jsme slabí, mecine!" zvolal Jo Vessy.
"Slabí," opakoval po něm Hvar, "slabí proti silnému městu. Ale slabí proti kouzlu? To nejsme."
V chýši zmrzl vzduch, muži přestali dýchat.
Co tím mecin myslel?
Mladý čaroděj poněkud roztáhl ústa. Snad to byl náznak poloúsměvu, ale spíš to byla grimasa triumfu.
"Vše má svůj konec a vše má svůj počátek. Zmocni se počátku a zmocníš se konce. Rozetni kruh, tvoje čepel jím

pronikne v jediném bodu, ale zahubíš celý."
Muži napjatě poslouchali. Také Valdo Man slavné paměti rád mluvil v náznacích a hádankách, když se chystal k závažnému sdělení. "Za starých časů velkého mandyra Sulira, za časů velkých mandyrů, kteří Sulira předcházeli, bylo dobře lovcům Pláně, Řeky a Hor. Zlým kouzlem bylo jejich štěstí přerušeno. Zlé kouzlo sevřelo volné lovce do okruží, z něhož není úniku. A jenom úder meče v jediném místě dokáže kruh přetnout. Který je to bod? Řekněte, mužové. Namáhejte svoji moudrost."
Piloti i mandyr se pokusili namáhat svoji moudrost, ale, žel, bez valného výsledku. Bezradně upřeli na mladého mecina pohled. Hvar byl zřejmě rozrušen, měl nepřirozeně, až hrůzně, rozšířené oči, chvěl se a na čele mu vyvstaly krůpěje potu.
"Vidím ten den," pronášel zpěvavě. "Silný vítr přihnal mračna písku na křídlech blesků. Byl to hněv předků, obrácený proti těm, kdo se protivili starým ustanovením. A tehdy se tvář Velké hory objevila, její staré oči se upřely do dáli a všichni, na nichž ulpěl její pohled, poklekli, klaněli se a zpívali."
Jo Vessymu poklesla ramena. Pochopil. Rád by se rozhlédl kolem sebe. Uvědomovali si všichni, o jaké příhodě to Hvar hovoří?
"Jen jeden nepoklekl, nepoklonil se a posvátný zpěv nepřešel přes jeho rty," pokračoval, Hvar neúprosně. "Jediný muž urazil božstvo. Jen jediný? zeptáte se. Ano, jen jeden z nás to byl, ale co Velké hoře záleží na počtu! Doposud nikdo nesmyl urážku z její tváře."
Jo Vessy vzpomínal. Pamatoval si dobře na to ráno, kdy se vichřice přehnala přes osadu, pobořila chýše, poranila ženy a děti, a také rozehnala mračna, která ustavičně halí Horu. On sám tehdy jako první padl na kolena a opravdu, jen jeden jediný bojovník nenásledoval jeho příkladu, uchopil do náruče maličkého chlapečka a konejšil jeho nářek.
Byl to Rad Haager.
"Město musí zemřít," řekl Hvar, "a město zemře, jakmile zemře muž, který urážkou božstva uvedl do pohybu lavinu dějů. Jeden kamínek strhne dva sousední, jeden každý z obou opět dva, a než se kdo naděje, celé úbočí padá do propasti. Zastav ten první a nestane se nic."
Co se ale stalo, nelze vrátit zpět, chtěl zvolat Jo Vessy, avšak neodvážil se. Dobře si všiml, jak očarovaně všichni piloti na Hvara hledí. Nebyl by je přemluvil k nové válečné výpravě proti městu. Ale k zabití jednoho muže, byť bojovníka tak silného a obávaného, jakým je Rad Haager? Na to jejich síly stačí... a rádi to udělají, když to povede k dobrému.
"Pamatuji se dobře na den, o kterém hovoříš, mecine," pravil Jo Vessy. "A já sám jsem tehdy navrhl, aby Rad Haager zemřel. Nestalo se tak. Bojovník se svým daimonem odešel k hoře, a všichni víme, co se dělo potom. Lavina dějů, tak jsi to sám řekl. Jenže lavinu dějů nikdo nevrátí nazpět, stejně jako nikdo nedokáže vytáhnout zřícené úbočí z propasti v Tyrkysových horách!"
Hvar byl mnohem mladší než Jo Vessy, mohl být jeho synem, nebo i vnukem, a přesto v jeho pohledu, který na mandyra upřel, byla převaha.
"Nikdo nevytáhne zřícené úbočí z propasti a nikdo nevrátí nazpět lavinu dějů. Smrt Rada Haagera znamená přetnutí kruhu. Nastanou nové děje, mandyre. Noví lidé odejdou z města, a Roma zpustne. Vím to. Jsem tu proto, abych věděl. Vím."
Sklonil hlavu. Dřevěná deska posazená na jeho ramenou se k nim nachýlila. Zazdálo se jim, že z ní sálá teplo.
Pak se prudce vztyčil.
"Tak to musí být," řekl.
Porada trvala ještě dlouho. Venku už planuly ohně a kolem nich se krčili bojovníci a polohlasně si vyměňovali názory o tom, co se asi v nové mecinově chýši děje, o čem se tam hovoří. Ženy a děti v druhé řadě štěbetaly, ale méně živě a rozpustile než obvykle. Tíseň dolehla na osadu..
Konečně bylo napětí zlomeno.
Mandyr vyšel z chýše následován piloty klanu.
Vztyčil hlavu a řekl zvučně:
"Mnohé bylo řečeno a závažné bylo rozhodnuto. Vše se dozvíte v pravý čas. Mír osadě Volných lovců!"
"Mír!" zahučelo to kolkolem, ale jaksi zklamaně, rozpačitě.
To jsme se toho dozvěděli, to asi znělo v pozadí odpovědi.
Piloti se rozešli ke svým ženám a dětem a statečně odráželi zvědavé dotazy. Mandyr dobře věděl, že i na něho čeká jeho žena a synové, ale nechtěl se vrátit hned do své chýše.
Mučivé otázky ho trápily. Rad Haager má zemřít... Ano, on sám onoho osudného dne navrhl jeho smrt, ale od té doby se nepřestal stydět za svoje rozhodnutí. Bylo snad správné? Měl trvat na jeho naplnění? Tolik let žil v pocitu hanby, a teď měl snad být pyšný?
Nastane nová lavina dějů a lidé z města odejdou, to opakoval Hvar znovu a znovu, po celý zbývající čas porady. Ví to on, a ví to Bratrstvo bílého plamene. On, Hvar, byl jmenován mecinem a vyslán do osady Volných lovců právě proto, aby vykonal vůli Bratrstva.
Je třeba uposlechnout. Hněv Bratrstva by byl strašný.
Starý mandyr potřásal hlavou. Odešel na samý okraj osady a hleděl již jižním směrem, kde za obzorem tušil záři města vzdáleného, a přece tak blízkého.
Lavina dějů ... Povzdechl. Byl už příliš starý a zkušený na to, aby věřil jenom slovům, třeba by ta slova byla pronesena vášnivě a naléhavě. On viděl město, a jak všichni vědí, tehdy, na sklonku vlády Sulirovy, bylo mnohem menší, než je teď. Ani smrt všech lovců Pláně, Řeky a Hor nepřiměje lidi k odchodu z města. Třeba má Hvar pravdu v tom, že toto vše nastalo v důsledku hněvu Velké hory. Jenže co se stalo, nelze odestát, a marné jsou naděje v nové, lovcům příznivé laviny dějů.

Dlouho přemýšlel a pak se rozhodl.
Obrátil se k osadě, a procházel křížem krážem kolem chýší, nerudný, zamračený. Nevrle odmítal všechny dotazy a vzdoroval pokusům o zapředení rozhovoru. Hledal, až konečně našel - samozřejmě u koní, dva mladé lovce, Bělohřívka s Karatem.
"Mír," zabručel na pozdrav. Oba mladíci plaše odpověděli. Co se to stalo? Jak to, že se mandyr snížil k tomu, aby je oslovil?
Překvapení ale mělo přejít v úžas: Náčelník jim vyjevil obsah tajné porady s novým mecinem!
"Bojovníci," řekl jim v závěru, "přeji si, abyste neprodleně, ještě této noci, vyrazili na cestu. Najděte Rada Haagera a sdělte mu, že já, mandyr klanu Volných lovců Jo Vessy, ho varuji před nenávistí Bratrstva bílého plamene. Sdělte mu, že od této chvíle mu není bezpečný ani stín, ani výsluní. Každý kámen je připraven ho udeřit do čela, a jeskyně je tlama hladová na sousto. Musí odejít. Kam? Ať sám zvolí svoji cestu. Je odsouzen k putování od chvíle, kdy urazil horu."
Taky mohl tenkrát pokleknout, pomyslel si Jo Vessy hořce.
Vztáhl ruce a položil je chlapcům na ramena.
"Jděte a učiňte, co jsem vám poručil. Učiníte to?"
"Ano," vyhrkl Bělohřívek. Karat ale mlčel. Jo Vessy měl už staré unavené oči, ale v rozptýlené záři vzdálených ohňů přece jen si všiml, že se Karat dívá do země.
"Co mi povíš, Karate?"
"Mladý bojovník je povinen poslechnout mandyrova rozkazu. Půjdu po stopě Rada Haagera," řekl Karat pevně.
Olověná tíže dolehla na mandyrova ramena.
Měl snad Hvar pravdu? Rozvíjí se nový řetězec, uvolnil se další kamínek, nastává nová lavina dějů?
Jo Vessy pochopil, že Bělohřívek skutečně chce Rada Haagera varovat, protože ho má rád.
Ale Karat...
Karat je mladý bojovník, který se obdivuje Krutému grugerovi a který v této chvíli věří víc mecinovi Hvarovi než jemu, starému mandyrovi Jo Vessymu.
Karat půjde po Radově stopě, ale ne proto, aby ho varoval, nýbrž proto, aby se ho pokusil zabít.
Rad Haager ležel ve stínu rozložité bioty a hleděl dolů do údolí, kde se v ohbí řeky vyhřívala na sluníčku osada Kajmanů. Daimon oddychoval opodál. Tvářil se velice pyšně, a snad dokonce i pyšný byl. Měl k tomu důvod. Jeho zásluhou Rad postupoval rychle po Grugerově stopě, a daimonovi se cestou dokonce podařilo ulovit stepní antilopu, a to byl výkon nad jiné vynikající, už proto, že daimon, stejně jako jeho pán, nebyl právě při síle po tolika dnech hladovění. Muž i pes byli sytí, a na dosah ruky byla i kořist, kterou pronásledovali, Krutý gruger.
Když o tom teď Rad přemýšlel, zlobil se sám na sebe, že ho dříve nenapadlo, kde Grugera hledat. Ovšem, kde jinde než u Kajmanů, odvěkých protivníků klanu Volných lovců. Tušení je tušení a stopa je stopa. Volní lovci měli více nepřátel než Kajmany, a dost možná i Bílé Draby, klan po většinu doby spřátelený, který by nepohrdl takovou posilou, jakou je Krutý gruger.
Tam dole se ukrývá muž, který se zmocnil zakázané zbraně.
Rad nechápal, jak Gruger mohl něco takového udělat. On sám byl obeznámený s účinky i obsluhou energetických zbraní pravděpodobně lépe než kterýkoli jiný bojovník Pláně, Řeky a Hor. Za svého pobytu v Romě, a zejména v divokých dnech občanské války, měl příležitost vyzkoušet si v boji tu zkázonosnou zbraň, a už tehdy se zařekl, že ji nikdy nevezme do ruky. Krutý gruger je pošetilý jako malé dítě, které si hraje s ostře nabroušeným tesákem. Dítě ale může poranit samo sebe, kdežto Gruger by mohl ublížit i stovkám jiných lidí.
Rad už několikrát v minulosti navštívil osadu Kajmanů, a dobře si všiml, jak se rozrostla od doby, kdy zde byl naposledy. Nové chýše byly pěkné, barevné. Plastik! Náčelník Kajmanů byl zřejmě méně přísný než Jo Vessy. Dovolil svým bojovníkům, aby si postavili příbytky z plastiku. Co tomu ale říká mecin? Nebo snad i Kajmani přišli o mecina? Valdo Man by určitě nedovolil žádnému z Volných lovců, aby postavil plastikovou chýši. Jak se dovedl hněvat i pro obyčejnou kovovou trubičku ...
Dnes mají mladí lovci šípy jen z kovových trubiček, povzdechl si Rad. A zvěře ubývá.
Obrátil se na bok a pohlédl na daimona.
Usmál se na něho. Nezakousneme si, znamenal ten úsměv. Zvíře přimhouřilo oči. Lovec vytáhl z mošny skrojek pečeného masa, poctivě ho rozdělil na dva stejné díly a hodil sousto Terrovi. Daimon polkl maso dřív, než ho Rad stačil donést k ústům.
Tak to ne, zamračil se na něho lovec, loudit nebudeš.
Terr ale neloudil, jen upíral na Rada oči.
"No tak dobrá," zabručel lovec, "když jinak nedáš!"
Odkrojil další sousto. Zázračnou rychlostí zmizelo v bezedných útrobách daimona. A následoval upřený pohled.
Lovec nespokojeně zafuněl a odvrátil se od Terra. Daimon, když viděl, že další snahy jsou marné, ulehl a složil hlavu mezi tlapy.
Rad se znovu vyšplhal na výšinku do stínu bioty a žvýkaje pozoroval vesnici.
Po chvíli si všiml, že kamenná řada, která přehrazovala tok, zadržovala vodu a spolu s ní i ryby, je porušená. A nejen to. Na velkých kamenech, které tu a tam vyčnívaly z rozvlněné hladiny, od časného rána do soumraku číhali ozbrojení chlapci. Byla to jejich práce: Číhali, až pod nimi projede lesklý hřbet ryby. Prudký švih rukou, oštěp vnikl do vody, a pokud chlapcovo oko bylo bystré a ruka pevná, i do rybího těla.
Tak se chlapci učili trpělivosti, postřehu a cvičili i sílu.
Kdepak - a co asi - cvičí teď chlapci klanu Kajmanů, divil se Rad. Nepřekvapovalo ho však, že před chýšemi už nevysedávají ženy se svými stavy. Nevídal je ani v osadě Volných lovců. Proč by měly tkát, když látky z města jsou

daleko krásnější než ty, jaké samy vyrobí?
Budeme tu až do soumraku, uvažoval Rad.
Krajina kolem osady Kajmanů byla otevřená, jen tu a tam nějaký keř bioty anebo osamělý trs aganos, který sem zabloudil od Zelené pouště, na tři dny vzdálené. Jenom tma ukryje bojovníka, který se chce do osady nepozorovaně dostat. Zůstaneme tady - a Krutý gruger setrvá tam dole. Kdyby odcházel, Rad ho ze svého pozorovacího stanoviště spatří.
Osada vypadala mírumilovně, byť poněkud ospale. Na jejím vzdálenějším okraji stála ohrada pro koně. Ti se spokojeně popásali. Ještě štěstí, že zvířata nezlenivěla! Bylo by to smutné, kdyby i koně omrzela pastva, a kdyby nečinně Čekali na záchrannou výpravu z města, uvažoval Rad.
Ale ani děti se nezměnily. Prohánělysе kolem kokpitu, střeženého osamělým mladíčkem, křičely, metaly po sobě hroudy, občas si nechaly vynadat od nějaké mrzuté stařeny, a pak se rozbíhaly a z bezpečné vzdálenosti se stařeně vysmívaly.
Děti... Lovec je měl rád, a bylo mu někdy trochu líto, že vede osamělý život. Kdyby tenkrát, před lety ... Vzpomněl si na Renu Sulirovou, ale rychle tu vzpomínku zahnal. Ani po tolika letech ho její odchod nepřestal bolet. Raději bude přemýšlet o dětech. Při pohledu na chlapce u kokpitu si vzpomněl na Dima, na Bělohřívka a Karata. Měl je všechny rád, ale v poslední době se mu zdálo, že Karat se odcizil. Považuje mě asi za starého vysloužilce, uvažoval Rad. Obdivuje mladé divoké bojovníky, jako je Krutý gruger. Asi by se na mne hněval, kdyby věděl, že sleduju Grugerovu stopu!
Ve vzpomínkách a přemýšlení strávil Rad zbytek dne. Slunce se rychle zasouvalo za obzor a na obloze se rozzářily Rychlé oči. Bylo jich stále více, a zřetelně se začaly spojovat do souvislého pásu. Prý to jsou veliké kovové chýše zavěšené mezi hvězdy, vyprávěli si lovci. Rad o tom věděl víc. Před lety potkal lidi, kteří žili mezi hvězdami, bydleli v kovových domech vysoko, vysoko nad Plání. Někdy zatoužil po návštěvě takového kovového domu, tím spíš, že v podobném žije i Rena Sulirová. Zase ta Rena, neodbytná vzpomínka!
Sykl, a daimon se k němu mžikem připojil.
Rad netrávil marně svůj čas, nejenom přemýšlel a vzpomínal na návrší ve stínu bioty. Pozoroval, kudy se pohybují stráže, a dobře si vtiskl do paměti pěšinky vyšlapané v trávě. Spouštěl se po návrší poněkud šikmo, směřoval k místu, kde řeka opouštěla osadu. Všiml si totiž, že tam není žádné strážní stanoviště. Kdysi tu totiž bývalo nejživěji, rybáři až do noci zde opravovali svoje vrše a sítě, takže stráže nebylo třeba. Rybáři zlenivěli, vrše a sítě práchnivějí na břehu, a nikoho nenapadlo, že v tomto místě je osada bez ochrany.
Toho lovec využije, právě tudy do osady pronikne.
Řeka ostře voněla. Rad si uvědomil, jak je to dlouho, kdy naposled pohroužil tělo do vodního toku. Ano, osvěží se. Gruger mu neuteče. Přece neopustí osadu v první hodině nastávající noci! Cítí se bezpečný, zřejmě ani netuší, že je mu Rad na stopě. Ano, bude dost času na vykoupání.
Sestoupil až k řece. Z osady vonělo pečené maso. Nebyly to ale ryby, uvědomil si. Maso, ale jiné, než na jakém si pochutnával on. Zbytky zimní pomoci. Kajmani žijí na úkor města... jako tolik loveckých klanů. Loveckých? pomyslil si Rad hořce. Už nemají, na ten název právo!
Svlékl se a otočil se na daimona. "Pohlídej mi to tu," zašeptal mu. Daimon usedl a vyplázl jazyk. V houstnoucím šeru se černala jeho obrovitá postava jako skalisko.
Lovec palcem nohy okusil vodu. Byla studená! Probere mě k životu, uvažoval. Gruger je nebezpečný protivník. Musím se před utkáním osvěžit.
Tiše se pohroužil do vody, nejdřív po prsa, pak po bradu a nakonec ponořil i hlavu. Palčivý chlad vody mu sevřel tělo do náruče a tiskl, div z něho nevymáčkl život. Pak se chlad proměnil v horkost, krev začala prudčeji kolovat, v plicích se začalo nedostávat vzduchu, Rad, zvyklý bojovat, chtěl vydržet pod vodou co nejdéle, ale nakonec přece jenom se musel vymrštit, vynořil se, a ... A nic. Tma.
Pak světlo.
Mihotavý plamínek, ohnivá slza, tenký sloupek dýmu. Tvář ženy, ne mladé, ale ještě ne staré. Krk trochu ztučnělý. Takové záhyby Rad už vídal, je to následek nemírného pojídání jídla ze zimní pomoci. Třeštivá bolest na temeni. Chtěl se dotknout bolavého místa, ale shledal, že nedokáže pohnout paží. Napnul svaly, ale marně. Ostře ho zabolelo zápěstí. Je svázán!
"Lež tiše, nehýbej se," řekla mu žena měkkou mluvou Kajmanů. "Kdo jsi?"
"Duhová žába, žena Mokré tlapy." "Tohle je chýše náčelníka?" podivil se Rad. V hlavě, i přes všechnu bolest, se mu vyjasňovalo. Někdo ho udeřil při vynořování z vody. Jak se to mohlo stát? Jak to, že Terr ... Energo! Rad zanaříkal.
Živě si představoval, co se stalo: Terr nehnutě stojí na břehu říčky a hledí do míst, kde on, Rad, zmizel v tůni. Bude tu strnule stát, dokud se jeho pán nevynoří. Nevěnuje ani špetku pozornosti tomu, co se děje kolem něho. V tůni se ponořil pod vodu jeho pán, celý jeho svět. A naproti, v houštinách, se skrývá Krutý gruger. Třímá zbraň v obou rukách, pečlivě namíří na nehybný cíl a potom se palcem dotkne senzoru. Bílý plamen mžikne tmou, na břehu to jenom zaškvíří, a to je povel pro Kajmany, aby počkali na vhodnou chvíli. Mokrá hlava se vynoří, jediný úder...
Žena na něho udiveně hleděla.
"Ovšemže je to chýše náčelníka. Říkali o tobě, že jsi statečný muž. Proč skučíš jako nějaká baba?"
"Můj daimon Terr .,."
Ne, ta žena nemohla vědět nic o Terrově osudu, a přesto na ni Rad úpěnlivě upíral oči. Třeba ví, třeba ...
Žena se ohlédla. Úlek jí proběhl po tváři.
"Odejdi," zavelel nějaký muž.

Rad ho neviděl, stál stranou, v přítmí. Žena ani slůvkem nezaprotestovala, jen stiskla rty a už cupitala pryč.
Mokrá tlapa se vrátil domů, pomyslel si Rad. Ten bude jistě vědět, co se stalo s Terrem!
"Mokrá tlapo ...," nejistě oslovil příchozího.
Nebyl to však náčelník Kajmanů. Podle úpravy ušních boltců a dřevěné desky na krku Rad poznal mecina Kajmanů, Hena Pagase. Mecin vstoupil do prostoru osvětleného svíčkou, chmurně vážný, oči hluboko vsazené do staré, svraštělé tváře: Blyštěly se v důlcích jako drahokamy ukryté v jeskyni.
"Rad Haager z klanu Volných lovců...," podotkl Hen Pagas polohlasně.
Přistoupil k Radovi a několika pohyby mu uvolnil pouta.
Lovec se posadil. Hlava ho bolela a zápěstí na tom nebyla o nic lépe, avšak Rad by si raději ukousl jazyk, než aby se bolavých míst dotkl.
"Mezi našimi klany není nepřátelství. Proč jste mne přepadli?"
"Proč jsi celý den slídil kolem naší osady? Ne, mlč, Rade Haagere. Nemáme čas na marné dohadování."
"Co se stalo s Terrem!" vykřikl Rad.
Mecin mlčky pokýval hlavou.
"Daimon Terr... Kvůli němu jsem přišel."
"Krutý gruger ho zabil? Řekni, mecine! Jestli ano, pak..."
"Můžeš být klidný. Terr žije, tak jako žiješ ty nebo já. Krutý gruger je slabý na bytost, jakou je daimon Terr."
Tíže se svezla po Radově hrudi a zapadla někam do hlubin. Lovec nedokázal zadržet povzdech a cosi jako úsměv mu zahrálo u koutků úst. Tak tedy... Terrovi se nic nestalo, jeho jedinému příteli, tuláku Terrovi!
Ale ... Něco se s ním muselo stát. Něco určitě, jinak by Terr svého pána neopustil, zabránil by zákeřnému přepadu. Kdyby Terr byl zcela v pořádku, Rad by tu neseděl v chýši Mokré tlapy s boulí na temeni a pohmožděnýma rukama!
"Věděl jsem o velkých kouzlech daimona Terra," pokračoval mecin, "ale netušil jsem, že ... jsou tak velká."
Mluvil pomalu a vážně, asi tak, jako se hovořívá o mrtvých lidech anebo velkých událostech dávno minulých, které naléhají už jen stínem na přítomnou chvíli.
Usedl a ruce, podobné kostnatým pařátům, opatrně složil do klína.
"Utkal jsem se s ním," řekl potom, "a zvítězil jsem. To vítězství mě ale stálo přemnoho sil. Dost možná, že jsem si jím ukrátil život. Střetnutí mě vyčerpalo do krajnosti. Ani nevíš, jaké přemáhání mě to stálo..., abych vůbec za tebou přišel."
"Ublížil jsi mu?"
Tentokrát se slabounce usmál mecin.
"Terrovi nelze ublížit tak snadno," řekl. "Nemusíš mít starosti."
"Co tedy chceš?"
"Nepřišel za tebou Hen Pagas, mecin klanu Kajmanů. Přicházím jménem Bratrstva bílého plamene."
"Co tedy ..."
Rad chtěl nezdvořile říci "co tedy chceš", ale zarazil se. "Co si přeješ?"
"Bratrstvo si přeje, abys přivedl daimona Terra do jeho kruhu. Potřebuje vás oba, Rade Haagere."
"Proto jste mě museli udeřit do hlavy?" otázal se lovec posměšně.
"Moudrost vstupuje do člověka rozličnými branami, očima, ušima, někomu ústy. Tobě je třeba rozbít tvoji tvrdou lebku, abys něco opravdu vzal na vědomí!"
Mecin Kajmanů zřejmě nebyl tak suchý patron jako Valdo Man, mecin Volných lovců, pomyslel si Rad. Nepociťoval však velké sympatie k žádnému mecinovi, ať už dokázali žertovat, nebo ne. Chtěl podotknout něco nepříliš vlídného, ale mecin ho předešel.
"Už dlouho jsi nebyl ve své osadě, Rade Haagere?"
"Dost dlouho," připustil lovec.
"Pak asi nevíš," řekl Hen Pagas, "že mladý Hvar se stal mecinem Volných lovců. V souboji duchů porazil Valdo Mana, svého učitele. Učeň předčil mistra."
"Souboj duchů...," ušklíbl se Rad. Mecin se na něho zamračil.
"Nevtipkuj o něčem, o čem nemáš ponětí! Buď jak buď, mladý Hvar odešel do osady Volných lovců. Získal podporu malé, ale významné části Bratrstva. Jdou za ním lovci a bojovníci, přátelé Krutého grugera, Neda Martena Golo Zese. Víš, co to znamená?"
"Válku proti městu?"
"Hvar nenávidí město a všechny lidi v něm víc než smrt, víc než hlad, víc než sedmero utrpení. Je v něm strašná síla, Rade Haagere. Nepodceňuj toho mladého muže. Zatím je zbytek Bratrstva silnější než Hvar a jeho stoupenci, ale jak dlouho to bude trvat? Hvar je den ode dne mocnější. Jako kdyby někde čerpal sílu..."
Rad zapomněl na bolest hlavy, ani zápěstí už necítil. Klidná mluva Hena Pagase ho podmanivě poutala.
"Město je příliš silné...," podotkl.
"Ovšem. Hvar to ví dobře, není hloupý. První úder nepovede proti městu, Rade Haagere."
"Proti čemu tedy?"
"Neptej se proti čemu, nýbrž proti komu. Tys prvořadý cíl jeho nenávisti."
"Já?" užasl Rad. "Nikdy jsem mu neublížil!"
"Nechápeš ho. Osobní vztahy ho nezajímají, i kdybys ho zbil, anebo ho pokryl nejkrásnějšími tkaninami, na jeho vztahu k tobě by to nezměnilo vůbec nic. Vedou ho jiné zájmy, a jeho myšlenky se ubírají jinými stezkami, než jaké znáš ty. Hvar je nejmladší z mecinů, ale je silnější než kterýkoli z nás."
Přešel do naléhavého šepotu. Naklonil se až k Radovi.
"Nejsem zcela slabý, Rade Haagere, ale musím přiznat, že Valdo Man mě vždycky předčil. Není to tak dávno, kdy

venku, na Pláni, přivedl skupinu našich bojovníků až na sám pokraj šílenství. Něco podobného bych nedokázal. Nuže, tento Valdo Man podlehl mladému Hvarovi takto snadno!"
A luskl Radovi pod nosem.
"Mluvil jsi o Terrovi," připomněl mu lovec. Mecin přikývl.
"Hvarova síla přichází z dálky. Víme to. Vycítili jsme to. Někdo ho podporuje. Kdo je to? Nevíme. Ukrývá se mezi hvězdami. Daimonova síla je stejné povahy, ani to nám není neznámo. Proto ho potřebujeme. Jenom daimon Terr se dokáže postavit Hvarovi, jenom on zamezí krveprolití. Rade Haagere, když ty a tvůj daimon nám nepomůžete, Hvar a jeho muži uvrhnou lid Pláně, Řeky a Hor do války s lidmi ve městě. Poteče mnoho krve. Moje staré oči už viděly příliš mnoho šarlatových potoků, které se zbůhdarma vsákly do černé půdy. Už dávno jsem přestal věřit, že krví zkropená země lépe plodí než půda zavlažená vodou. Věřím v sílu míru, Rade Haagere. Hvar mírem pohrdá. Ještě je čas, ještě můžeme usebrat dost sil, abychom spoutali zlo, které je v tom mladém muži. Nemáme ale času nazbyt."
"Pronásledujeme Krutého grugera," řekl Rad. "Zmocnil se žhavé smrti. Sebral ji v troskách létající chýše, kterou zničil Terr."
"Terr zničil létající chýši," opakoval mecin zadumaně. "Vidíš? Já sám bych něco podobného nedokázal! Zapomeň na Krutého grugera a jeho zbraň žhavé smrti. Vím, je to velké zlo, ale málo významné ve srovnání s oním, jaké představuje mladý Hvar. Toho se boj! Před ním se střež."
"Kde je Terr?"
"V mé chýši. Ztratil vědomí. Zápas ho vyčerpal. Do poslední chvíle se snažil ti pomáhat, na vlastní obranu vydal jen část svých sil. Jen proto jsem ho mohl přemoci!"
Teď už se Terr jistě vzpamatoval, uvědomil si Rad. Uchopil mecina za ruku.
"Musíme jít rychle za ním!" zvolal.
Mecin uchopil Rada za paže.
"Rade Haagere," řekl úpěnlivě, "musíš nám pomoci."
Terr je volný, uvědomil si Rad. To poznání ho osvítilo. Nepochyboval, že je tomu skutečně tak. Terr je volný, a ozývá se teď v Radově mysli. Terr přichází.
Mecin si všiml změny na Radově tváři. Pátravě se na něho zahleděl.
"Souhlasíš?"
"Terr přichází...," řekl Rad a povstal.
Zvenku se ozvaly výkřiky.
"Rychle!" vykřikl Rad. "Terr se domnívá, že jsme dosud nepřátelé!"
"A nejsme?"
Rad mu podal pravicí a mecin ji vděčně stiskl.
Výkřiků přibývalo, ozval se temný rachot a následovalo nezřetelné dunění. Terr se pustil clo díla, pomyslel si Rad. Jaké lišáctví se zrodilo v jeho důmyslné hlavě?
Vyběhli z chýše.
Osada vypadala jako při přepadu Bílých Drab. Na východním okraji hořelo několik chýší. Muži pobíhali sem a tam, někteří za sebou vlekli houně namočené do vody, ale jiní jim po nich šlapali, vytrhávali jim je z rukou, klopýtali a padali přes ně. Více klidu zachovávaly ženy. Podařilo se jim shromáždit nádoby a Duhová žába, jak si Rad všiml, se pokoušela sestavit řetěz lidí, kteří by si podávali nádoby s vodou. Zmatek ale zvyšovaly děti, a samozřejmě také psi, kteří poskakovali mezi lidmi jako malí čertíci a ohlušivě štěkali.
Ať se rozhlížel, jak se rozhlížel, Rad nikde . Terra neviděl.
"Kde je tvoje chýše?" zeptal se mecina.
"To je ta," odpověděl kouzelník smutně, "která hoří nejvyšším plamenem."
Radovi nejprve zatrnulo srdce při pomyšlení, že Terr snad zůstal v plamenech, ale hned tu strašnou představu zaplašil. Kdo jiný než Terr je původcem všeho toho zmatku? A jak by ho mohl vyvolat, kdyby se nebyl uvolnil ze zajetí? Kde ale, u všech všudy, vězí?
Dunění, které zaslechli už v mandyrově chýši, zesílilo.
"Koně. . .," podotkl Rad. A hned si uvědomil, co ten zvuk znamená. Terr zcela prostě vypustil z ohrady stádo koní, vyplašil je, prohnal je sem a tam. na planině za osadou, aby nejdivočejší hřebce řádně uvedl do ráže, a teď, když jsou zvířata náležitě vyplašena a rozzuřena, žene stádo rovnou na osadu.
"Duhová žábo!" vykřikl Rad, sotva si to uvědomil, a rozběhl se rovnou k mandyrově ženě. Duhová Žába se ohlédla.
"Ženou se sem koně . .. Musíme zachránit děti!"
Duhová žába byla žena energická a duchapřítomná. Rychle se orientovala. Stádo se sem žene z jižní strany. Je třeba dostat děti za vodu! Také mecin pochopil, oč běží, a tak všichni tři, Duhová žába, Rad Haager a Hen Pagas, v mžiku rozpoutali skutečný hon na
vyděšená děcka, a živý řetěz, uspořádaný pro dopravu vody přepravoval ječící a všemožně se vzpouzející potomky Kajmanů k řece, a tam, po zbytcích hráze, na druhý břeh, kde budou v bezpečí před útokem zdivočelého stáda. Muži se rozběhli koním vstříc a pokusí se je zkrotit. Bude to těžká práce a nejeden z nich bude při tom poraněn!
A už byli tady.
Nejsilnější hřebci stáda vběhli mezi chýše, rozdupali kokpit, řehtali a vzpínali se hrozivě proti lidem, kteří se snažili je zastavit. Oči se jim strašidelně leskly v záři šlehajících plamenů. Bili kolem sebe kopyty a chňapali zuby, jak byli vycvičeni.
Rad zahlédl nevelký temný stín, jak se prosmykl mezi koňskými těly.
"Terre!" vykřikl.

Stín ustrnul, pak znovu ožil, a už tu byl daimon, tlamu vesele rozšklebenou, oči jen hrály, jazyk jako vlající prapor. Terr plnou rychlostí pádil ke svému pánovi a těsně před ním se zastavil, až jeho obrovité tlapy vyryly hluboké brázdy do ušlapané země. Rad před ním klekl na kolena a objal jeho šíji,
"Ty darebáku," oslovil ho laskavě, "co to vyvádíš? Hned ty koně uklidni!"
Daimon usedl, moudře pohlédl na Rada a pak se podíval stranou. Hen Pagas k nim přibíhal.
"Děti jsou v bezpečí," hlásil Terrovi. "Mokrá tlapa a jeho muži už zklidnili velkou část stáda. Teď musíme zkrotit vedoucí hřebce!"
"Terr se o to postará, viď, kamaráde můj?"
Daimon pohodil bujně hlavou a ohlédl se po cválajících hřebcích.
Také Rad se podíval tím směrem a spatřil."..
Mezi hořícími chýšemi stál Krutý gruger, doširoka rozkročený, a mířil na Rada Haagera. Palec se blížil ke spoušti energa. Už jen maličko a z ústí zbraně vyšlehne energetický výboj.
A v tu chvíli se naposledy střetli Hen Pagas a daimon Terr.
Muž i zvíře se vrhli k Radovi Haagerovi, aby ho zaštítili svým tělem. Hen Pagas však byl i tentokrát - a naposledy v životě - silnější. Ve zlomku vteřiny ze sebe vydal veškeré síly, které ovládal. Byl to tak mocný výboj, že dřevěné okruží na jeho krku doslova vybuchlo, rozstříklo se kolem, takže poslední dva sáhy mecin letěl vzduchem v mraku dřevěných třísek. Výboj zastavil daimona v letu, takže obrovité zvíře, tlapy dopředu napřažené, všechny svaly k prasknutí, ustrnulo ve vzduchu.
Blesk prošvihl tmu.
Čas se zastavil. Daimon snad navždy zůstane viset ve vzduchu, hříva hřebce ženoucího se kolem bude po zbytek věků připomínat trs rampouchů, plameny se už nikdy nedají do tance a jen stíny, temné, neskutečné, se budou propadat do podoby pitvorných skřetů.
Výboj zasáhl Hena Pagase do hrudi.
Postava muže letícího vzduchem s roztaženýma rukama a nohama se modře rozsvítila a vzápětí se rozplynula. Pára a dým se smísily s třískami rozdrceného okruží.
Hen Pagas, mecin klanu Kajmanů, byl tentam.
Vzápětí se ztratil ve tmě i Krutý gruger.
Zoufalý Rad Haager vykřikl, přitiskl si ruce na obličej a padl na kolena, ochoten obětovat vše, včetně svého života, jen aby zastavil šílenství běsnící kolem něho. Nebyl tu však nikdo, aby jeho nabídku přijal.
Propast byla tak hluboká, že její dno se ukrylo do černavého stínu. Rad Haager hodil dolů kámen a čekal. Žádné zarachocení však neuslyšel.
"Dole je asi voda," poznamenal k Terrovi. "Nebo..."
Teď teprve kámen zarachotil, kolmé stěny průrvy si pohrávaly zvukem jako míčkem, honily ho sem a tam, podivně ho zesilovaly, takže zněl jako nelidský chechtot. Ano, doslova kamenný chechtot. "Tak to je tedy pěkné," řekl Řad. Usedl na . okraj a spustil nohy dolů. "Teď už chápu, proč se nikdo ke Kamenným mužům nedostal."
Za dobu svého neklidného života mezi loveckými klany Rad už navštívil snad všechny osady s výjimkou té, kde žili Kamenní muži. Ne, opravdu neměli dobrou pověst. Ustavičně ve válce se všemi ostatními, nikdy v přátelství - tak žili Kamenní muži ve svém horském osamění. Krutý gruger, který zabil mecina Kajmanů, se stal psancem mezi klany. Rad Haager s daimonem Terrem se hnali ruku dní po jeho stopě, a v osadě Lakmonů se dozvěděli, že se na území Bílých Drab setkal s Nedem Martenem a Golo Zesem a společně odešli do nejvzdálenějšího cípu Tyrkysových hor, kde v samé blízkosti Hranice smrti žijí Kamenní muži.
"Jen ať jdou svou cestou," nabádal Rada mecin Lakmonů, jednonohý Kasiola. "Kamenní muži vykonají pomstu i za tebe. Cizince nemají rádi jako hosty - jen jako potravu."
Také Rad často slýchal o zvrhlých choutkách Kamenných mužů, ale mohl by Kasiolovi namítnout, že mezi Barroky a Rybami se vypráví o Lakmonech jako o pojídačích lidí. Rad nikdy nedbal na řeči a o všem se raději přesvědčil sám na vlastní oči. Kamenní muži asi nebudou tak strašní, jak se o nich vypráví.
Takto ujišťoval sám sebe, a přesto se nedokázal zbavit tísnivého pocitu, který ho přepadl, hned jak překročili hranici tajemného klanu, viditelně označenou panáky upletenými z mladých větví: byli nabodeni na kůly a prokláni oštěpem. Výmluvné varování každému, kdo by chtěl rušit klid Kamenných mužů!
Už od rána s daimonem putoval skalnatými soutěskami. Často si kladl otázku, čí asi oči sledují jeho pomalý postup po kamenité stezce! Za hřebenem skály, ve štěrbině na útesu, mezi balvany - všude se mohl ukrývat strážce Kamenných mužů. V náladě nepříliš povznesené se dostali až k přemostěné propasti. Přemostěné ...
Most vypadal na první pohled docela obyčejně a nelišil se valně od těch, jaké budovali Volní lovci. Nejdřív je nutno pomocí luku a šípu dopravit na druhou stranu tenký provázek. Sám o sobě provázek neunese nic, nebo téměř nic. Vydrží jen váhu lana o něco silnějšího. Když se stavitelům podaří pomocí provázku přetáhnout silnější lano na druhou stranu, je vyhráno. Toto lano se stane páteří důmyslné pavučiny mostu. Muži, obratní jako
opice, se houpají v závratných výškách zavěšeni na smyčkách provlečených pod rameny a v rozkroku, navazují lana a zadrhávají uzly a jsou přitom tak klidní jako stařena pletoucí košík. Za několik dní je most hotov. Člověk nezvyklý životu v divočině by se však asi bál přes takovou vratkou lávku přejít. Už při sebemenším dotyku se předivo provazů chvěje,
a jakmile poutník vloží nohu na první z dřevěných desek přivázaných ke spodní části, celá stavba se rozhoupá jako ve vichřici.
Rad Haager samozřejmě znal takové mosty odmalička a nikdy se nebál je přecházet ani v prudkém lijavci (ne každý lovec se takového podniku odvážil). Tentokrát ale váhal a také Terr byl neklidný, temně vrčel a ježil chlupy na hřbetu.

Lovec se podíval do hlubiny a ušklíbl se při představě, co by se stalo, kdyby se most zhroutil. Ne, pád mezi balvany by rozhodně nebyl příjemný!
Mám se tedy vrátit?
Půjdu, rozhodl se Rad.
"Počkej! Stůj! Rade Haagere!"
Lovec se bleskurychle otočil a tasil při tom Modrý meč.
Pak potřásl hlavou, zasmál se a vrátil zbraň do pochvy. Vždyť sem běží dva staří známí, Bělohřívek s Karatem!
Na první pohled by někdo mohl oba mladíky zaměnit za Kamenné muže. Dlouhé putování na nich zanechalo stopy. Měli rozedraný oděv a prach je pokrýval od temene, hlavy až po paty. Lovec byl rád, že mu přichází posila a že to jsou chlapci, které si už dávno oblíbil!
"Co vás sem přivedlo?" vítal je zvesela.
"Tvoje stopa," vysvětloval Bělohřívek udýchaně. Rad se s ním srdečně přivítal, ale trochu se podivil, proč se mu Karat vyhnul při stisku ruky očima.
Je v něm faleš, ozval se vnitřní hlas. Čí je to hlas, uvažoval Rad, můj, anebo se ozývá Terrovo varování? Hlouposti... Karata znám od jeho narození, je to dobrý lovec a roste z něho statečný bojovník. Ten by se nemohl dopustil zrady.
Všichni tři muži usedli a daimon si lehl opodál. Rad si všiml, že se střeží na Karata pohlédnout. I to je podivné znamení.
"Posílá nás jo Vessy," vysvětloval Bělohřívek, když se zhluboka, vydýchal. "Už ani nevím, jak dlouho to hledáme podél Reky a teď v Horách! Lovci si vyprávějí divné zvěsti o tvé cestě. Někteří říkají, že jsi mrtev, podle jiných ses stal mecinem."
"Jsem pořád stejný, takový, jakého jsi mě znal vždycky," smál se mu Rad. Lidé mají podivuhodnou schopnost vyprávět si hlouposti
a věřit pošetilostem, uvažoval. Karat byl podivně zamlklý. Je asi unavený. Tak dlouhá cesta by vysílila otužilého lovce. Mladíka musela vyčerpat.
Ten most je past.
Teď už Rad věděl, že v něm promlouvá Terr, jeho věrný druh a ochránce. Daimon se zřejmě neodvrátil od Karata proto, že ho podezíral z falše, nýbrž proto, aby si důkladně most prohlédl. Jedno lano je uvolněné, vzkazoval Terr neslyšným způsobem. Jakmile cizinec vstoupí na most, dojde doprostřed a tam se uvolní důmyslná smyčka a most se překlopí.
Pěkná hloubka, řekl si Rad.
Podíval se na Karata.
Jestlipak ten mladík o pasti ví?
Určitě o ní ví, zněla odpověď.
Daimon spočíval hlavou na pokrčené levé tlapě, a pravou, jak měl ve zvyku, nechal vystrčenou kupředu. Měl rád své pohodlíčko a dovedl si ho zjednat i na místě tak nehostinném, jaké je zde.
Zatímco se mu takové úvahy táhly hlavou, Bělohřívek vypravoval.
Mnohá z jeho vypravování nebylo Radovi novinkou. Hvar se stal mecinem Volných lovců, štve klan do války proti Romě a přesvědčil část pilotů, že on, Rad Haager, je původcem všeho zla. Také část Bratrstva bílého plamene ho podporuje. Bělohřívek s Karatem přišli, aby Rada varovali.
"Jste laskaví," řekl Rad Haager opatrně.
Tajnůstkářství odporovalo jeho povaze. Proč tedy Bělohřívkovi neřekl, že už byl varován, že takřka nic z toho, co vyslechl z jeho úst, mu není novinkou, a že dokonce ví ledacos, co je neznámo jeho mladým přátelům: Hvar vybojoval souboj s Valdo Manem a v souboji zvítězil. Bratrstvo bílého plamene je rozštěpeno, a ti z mecinů, kteří se postavili na stranu Valdo Mana, považují Hvara za mimořádně zdatného protivníka. Proč toto všechno zamlčel?
Předně, vedl ho k tomu přirozený takt. Bělohřívek s Karatem vážili dlouhou a nebezpečnou cestu proto, aby Rada varovali. Jak by jim asi bylo, kdyby se dozvěděli, že cestu podnikli nadarmo, že bezdůvodně strádali hladem a žízní, že by se na Radově osudu pranic nezměnilo, kdyby zůstali v pohodlí rodné chýše?
To byl jeden důvod Radovy mlčenlivosti, a lovec sám sebe přesvědčoval, že je to důvod hlavní.
Nechtěl si přiznat, že v něm doutná pochybnost o Karatově upřímnosti. Styděl se za ni, byla mu nepříjemná, rád by ji odehnal jako dotěrnou drabu, která v noci krouží kolem
napůl vyhaslého ohniště, aby uchvátila ohlodanou kost.
Neodbytná, vlezlá je to pochyba.
"Hvar se stal mecinem," opakoval Rad zamyšleně, aby získal čas k utajeným úvahám. Pak se usmál, poněkud nuceně. "Sem, do hor, jeho moc nesahá, myslím..."
Nedat na řeči a zbytečné předtuchy, snažil se přehlušit vnitřní hlas.
Pak dostal nápad.
Je Karat upřímný, anebo v sobě skrývá zradu? Nezbývá, než se přesvědčit.
"Karate, zatím jsi toho moc nenapovídal," řekl s úsměvem. "Nejsi nemocný? Nebo je to snad jenom únava?"
"Jsem v pořádku," řekl mladík, snad až zbytečně zprudka.
"Zastavili jsme se s Terrem tady u toho mostu," pokračoval Rad lehkým tónem. "Napadlo mě, že je to past nastražená Kamennými muži. Pád do propasti není příjemný tomu, kdo na takové věci není zvyklý," zažertoval. "Tys byl vždycky obratný při stavbě mostů, pokud si vzpomínám. Vyznáš se v tom líp než já. Mohl bys ten most prohlédnout? Jen ty z.nás poznáš nejlépe, jestli je poctivě ustrojen."
Karat horlivě pokýval hlavou.
"Ano, jistě, udělám to moc rád."
No vida, pomyslel si Rad. Ulevilo se mu. Mladík vyskočil zčerstva na nohy - nebyl tedy unavený - a opatrně přistoupil

k mostu.
Bělohřívek možná trochu žárlil, že Rad pověřil tak důležitým úkolem Karata. On sám byl neméně obratný stavitel mostů a už několikrát ho mandyr pověřil posvátným úkolem vystřelit první šíp přes průrvu. Dovedl však své zklamání zakrýt.
Pokračoval ve vyprávění, častoval Rada veselými i vážnými příhodami, k nimž v osadě došlo od doby, kdy odešel na toulky. Hranice je teď neprodyšně uzavřená, přes Zelenou poušť se nedostane nikdo. Velký mandyr ve městě Romě vyslal hlídky, které odradí každého pašeráka od pokusu o přechod.
"Byli jsme hloupí," přiznával provinile, "že jsme se spolčili s tím chlapíkem z města. Nemysleli jsme tím nic zlého, věříš mi?"
"Ovšem," přisvědčil Rad, a pak se obrátil a pozoroval Karata. Daimon, jak se zdálo, spal.
Mladík poodešel až na samý okraj průrvy, tam přičapl a upřeně pozoroval předivo lan. Potom se spustil po skalních stupních o něco níže, aby se na most podíval zespodu; Rad v duchu obdivoval jeho klid. Počíná si neuspěchaně, jako když Regular spřádá tětivu. Teď už ji asi nespřádá ... Na loveckém území je příliš mnoho tětiv dovezených z města, díky takovým nerozvážným mládencům, jako jsou tito dva. Ubohý m´tora Regular!
Prohlídka mostu trvala dlouho.
Konečně se Karat objevil za okrajem průrvy.
Tvářil se velmi vážně.
"Je to skutečně past," prohlásil. "Udělal jsi moc dobře, že jsi zachoval opatrnost. Most se překlápí podle hlavního lana. Uprostřed je pojistné lano, které vede na druhou stranu. Na jeho konci je smyčka. Jakmile se smyčka zaklesne o kámen, který vidíš nedaleko vstupu na most, pojistné lano past zneškodní. Ten most postavil někdo, kdo se ve věci vyzná. Kamenní muži mohou mostu po libosti užívat. Jakmile ho přestanou potřebovat, uvolní smyčku a most slouží jako past."
Tentokrát se Rad usmál zcela upřímně.
"Děkuju ti, Karate," řekl srdečně. "Možná že jsi mi zachránil život."
Karat neopětoval úsměv. Zavrtěl hlavou.
"Měl jsi dost rozumu, Rade, abys na most nevstoupil. Věřím, že bys na zradu přišel sám."
"Jak se ale dostaneme na druhou stranu?" ozval se starostlivě Bělohřívek. "Neměli bychom se vrátit?"
Rad chvilku uvažoval, ale pak si vybavil Krutého grugera ozbrojeného energem.
"Ne," řekl. "Musíme najít Krutého grugera. Nikdo neví, jaké zlo by mohl napáchat!"
Zadíval se na most.
Skalní průrva byla hluboká. Její dno se takřka ztrácelo v hlubokém stínu. Pohoří na tomto místě puklo, a poutník se jen taktak držel na uzoučkém ochozu vyhloubeném do strmého úbočí. Vládl tu klid, protože vítr se neodvážil sestoupit až sem. Z hlubiny stoupala syrová vůně vlhka. Most tu zřejmě nevisel dlouho, jeho lana byla nová, neopotřebovaná: smělá, půvabná křivka, energicky načrtnutá v prostoru. Most lákal poutníka: Pojď, vstup na mne, přenesu tě po svých zádech na druhou stranu. Ale běda poutníkovi, který by jeho svodům podlehl ...
Je třeba upevnit smyčku, pomyslel si Rad a bezděky pohlédl na Terra. Ve které hlavě nápad vznikl, v jeho vlastní, lidské, anebo v pozměněném mozku zvířete, které bylo zvířetem jen svou vnější podobou, kdežto vnitřním uspořádáním, a hlavně svými schopnostmi člověka mnohonásobně překonávalo? Tím si Rad nikdy nemohl být jistý!
Půjdeš, zeptal se očima Terra. Daimon se přívětivě zašklebil a hlučně sklapl čelisti. To je zbytečná otázka, samozřejmě že půjdu, to asi znamenal Terrův mimický projev.
Rad si dobře uvědomoval, jaké nebezpečí Terrovi hrozí, právě tak ale věděl, že jenom Terr je schopen zachránit se, kdyby se past uvolnila. Za jeho nedobrovolné cesty do mezihvězdných dálek, kdy se ho ujali Neznámí a přetvořili jeho organismus, snad záměrně, snad nedorozuměním, Terr získal svoje mimořádné schopnosti. Dovedl promlouvat do vnitřního lidského hlasu, ale dovedl i mnohé další věci.
Dokázal svoji značnou tělesnou váhu vynést do vzduchu a také předměty, mnohdy i velmi těžké, dokázal působením vnitřní síly udržet ve výšce. Vždycky ho to ale stálo mnoho fyzických sil a býval po takových výkonech značně vyčerpaný.
Terr vstoupil na okraj lanového mostu.
Složité předivo se zachvělo jako pavouci síť při dotyku mušího křídla. Je to varovný signál, který upozorňuje zrádnou smyčku: Buď připravena, kořist je nablízku.
Zvíře se ohlédlo. Rad se na daimona povzbudivě usmál, ale srdce mu divoce tlouklo. Nechtěl se dívat do hlubiny a odmítal připustit možnost, že by se do ní daimon mohl zřítit. Ale ... co kdyby . . . Ne, tyto vnitřní pochyby nelze snadno překonat silou vůle!
Daimon pokročil. Vážil víc než mnohý dospělý muž a lana se znatelně napnula. To bylo prozatím vše. Lávka se pohupovala ze strany na stranu, v souhlase s kroky zvířete.
Rada napadlo, že i ty skály jsou tišší než obvykle, a snad ještě strnulejší, že také přihlížejí napínavému divadlu.
Opatrně .... opatrně .. ., nabádal Terra neslyšně.
Krok za krokem se daimon dostal až doprostřed ... a most se náhle zhoupl, obrátil se naruby a hned v následujícím okamžiku vypadal zase stejně jako před tím, až na to, že...
Až na to, že Terr nestál ha mostě, nýbrž z něho visel zády, dolů.
Podařilo se mu zatnout drápy do provazů? Tak nějak to vypadalo. Jenže, uvědomil si Rad, Terr se nemůže držet, jeho drápy nejsou dost ostré a také jeho tlapy jsou docela obyčejné, zvířecí, bez chápavých prstů. - Jak to, že nespadne, jak to, že kráčí hlavou dolů?
Pohyboval se pomalu, toporně, jako nějaký neohrabaný stroj. Píď po pídi ukrajoval vzdálenost, která ho dělila od druhého břehu. Už mu zbývala jen jedna délka těla, pak už jen sáh.

Už se dostal hlavou na úroveň skalní stěny.
Rad zaslechl jeho zavytí.
Zvíře se vymrštilo, vzneslo se do vzduchu a pak dopadlo na břeh propasti, bezpečně na všechny čtyři.
Terr se třásl na celém těle a tlapy se pod ním podlamovaly, když se potácel k zajišťovacímu balvanu a tlamou za něj zaklesl smyčku.
Past byla zneškodněna, most byl bezpečný.
"Terre!" vykřikl zoufale Rad. Viděl, jak jeho zvířecí druh přemáhá slabost, jak mu poklesává hlava, podlamují se mu kolena. Rad věděl, co má dělat. Je třeba co nejdříve Terrovi dodat živočišné teplo, energii, vnitřní sílu. Po takovém výkonu je daimon chladný jako led. Rad se už mnohokrát přesvědčil, že se v jeho objetí rychle vzpamatuje.
Bez dlouhého rozmýšlení se rozběhl a utíkal po rozhoupaném mostě přes propast.
Běžel rychle, ale něco bylo přece jenom rychlejší.
Byl to kovový šíp s válečným hrotem. Mihl se Radovi nad hlavou, svisti vzduchem a zarazil se daimonovi rovnou do boku:
Zvíře padlo na stranu jako udeřené kamennou palicí.
Lovec si hned neuvědomil, co se stalo, uběhl ještě několik kroků, a teprve potom byl s to uvěřit svým vlastním očím: z daimonova boku vyčnívá šíp!
Útok Kamenných mužů?
Rad se zmateně ohlédl, a to, co spatřil, bylo ještě neuvěřitelnější.
Na předmostí stál Karat, doširoka rozkročený, a vkládal šíp do tětivy. Za jeho zády ležel Bělohřívek. Obličej měl krvavý a jen pomalu se sbíral ze země. Karat ho zřejmě srazil, aby
mohl zasáhnout lukem nejdříve daimona a potom Rada Haagera.
Zrada lovce doslova ochromila. Zůstal zkoprněle stát a nevěděl, co má dělat: běžet k bezvládnému, zřejmě těžce raněnému daimonovi, anebo se rozběhnout vstříc nepříteli a utkat se s ním?
Stál právě uprostřed mostu, a dobře si uvědomoval bezvýchodnost svého postavení. Ať udělá, co udělá, zrádce stačí nasadit šíp do tětivy a střelit. Karat je dobrý střelec a zasáhne Rada bezpečně, ať už poběží na jednu, nebo na druhou stranu.
Leda bych skočil dolů, pomyslel si Rad hořce.
Zklamání a lítost mu sevřely srdce. Tolik Karatovi věřil, když mladý muž tak říkajíc obstál ve zkoušce. Teď bylo jasné, proč Karat řekl pravdu o provazové pasti. Dovedl si spočítat, že se na druhou stranu vypraví Terr. Cesta ho vyčerpá natolik, že se nedokáže ubránit útoku. A jakmile bude daimon zneškodněný, Rad Haager zůstane bez ochrany a Karat ho snadno zmůže.
Takhle důmyslnou kombinaci by si nedovedl vymyslet nezkušený mladíček. Byla to práce Hvara, mladého mecina klanu Volných lovců,
jehož schopnosti údajně převyšují sílu samotného Valdo Mana?
Všechny tyto myšlenky se jenom mihly rychlostí blesku myslí Rada Haagera.
Nemohl dělat vůbec nic. Očarovaně se díval na Karata, na jeho ruce, na prsty svírající konec šípu, na tětivu, která vklouzla do zářezu, svaly paží mladého muže se napínají, ještě jeden krok vzad, druhý, jsou to poslední kroky divokého života Rada Haagera? Lovec už vnímal jen Karatovo oko, jeho pohled klouzal po hřbetu šípu, pohled stejně vražedný, jako do ostra nabroušený hrot.
Nebylo to poprvé, kdy protivník mířil na Rada Haagera lukem, ale ještě nikdy lovec nepociťoval tak zblízka přítomnost smrti jako dnes.
Karat uvolnil šíp.
Udělal to ale divně, nějak nešikovně, přepadl při tom dopředu, tětiva svistla, šíp proletěl lanovím, bleskurychle překonal šíři skalní průrvy, třeskl o skálu, zlomil se a štěpiny padaly do hlubiny, točily se, kroužily kolem sebe navzájem, naposledy se zaleskly ve slunečních paprscích a pak zapadly do šera jako do bezedného hrobu. Rada ještě napadlo, že to byl šíp správný, dřevěný, takový, jakých se užívalo za starých časů.
I to byl Hvarův příkaz? Valdo Man nenáviděl novodobé kovové šípy. Hvar možná následoval jeho příkladu.
Karat se potácel a málo chybělo a byl by spadl do propasti.
Teď teprve Rad pochopil, co se vlastně stalo. Bělohřívek se nadzvedl, uchopil do ruky kámen a veškerou silou jím udeřil Karata do zad právě ve chvíli, kdy zákeřník uvolňoval sevření šípu!
Bělohřívek byl však zesláblý, navíc pololežel a nehodil kámen dostatečně prudce. Karat sice přišel o jeden šíp, na okamžik ztratil rovnováhu, ale hned se opanoval, otočil se a vrhl se na svého soupeře.
Teď už Rad přestal váhat. Ať zápas Bělohřívka s Karatem dopadne jakkoli, on, Rad Haager, se musí postarat o daimona. Terr je raněný, a možná, že dokonce umírá!
Rozběhl se tedy na vratké stezce za svým nešťastným přítelem.
Zápas Karata s Bělohřívkem netrval dlouho. Bělohřívek byl v nevýhodném postavení. Právě se snažil vstát, když se Karat otočil. Stačilo jediné kopnutí do hrudi a nešťastník znovu ležel na zemi, tentokrát s vyraženým dechem. Když vyřídil jednoho nepřítele, Karat upřel pozornost na prchajícího Rada. Odhodil luk; usoudil, že už nestačí včas nasadit šíp, natáhnout luk a namířit. Místo toho vytrhl tesák
z pouzdra a s vypětím veškerých sil přetínal bleskurychle jedno lano po druhém.
Byl to opravdu zkušený budovatel mostů a věděl, která lana jsou více a která méně důležitá. Zaútočil nejdříve na levé nosné lano. Ostrá čepel jím snadno projela. Ozval se dutý zvuk, most sebou škubl a v jediném okamžiku se nachýlil na stranu!
Jen díky své duchapřítomnosti a doslova kočičí obratnosti Rad škubnutí nezaplatil smrtí. Vratká lávka se mu zhoupla

pod nohama, ale zachytil se pravicí, a když už úplně ztratil oporu, zůstal na ní viset.
Když pohlédl dolů, smála se na něho smrt.
Karat zatím usilovně pracoval na druhém nosném lanu.
Rad Haager ho neviděl, postava nepřítele byla ukryta za lanovím, ale pudově vycítil, že nebezpečí trvá. Zakomíhal nohama, rozhoupal se a podařilo se mu zachytit se i levou rukou. Pak už stačil jediný švih nohama, zaklesl se nejdřív jedním, pak druhým chodidlem do lan a už čile ručkoval vpřed.
Druhé nosné lano povolilo.
Člověka méně silného a odolného by otřes smetl, ale Rad vydržel. Pravda, zabolely ho snad všechny klouby, šlachy se napnuly k prasknutí, a levá ruka mu přece jenom sklouzla, ale zůstal viset na ruce pravé a na obou nohách. Kůže na dlani levé ruky byla spálená a sedřená.
Teď už Karat musel přeřezávat lana pomocná, kterých bylo požehnaně.
Závod s časem ...
Kdo zvítězí? Muž, který vynakládá zoufalou energii a šplhá po troskách lanové konstrukce vzhůru, anebo mladík posedlý nenávistí?
Rad ještě nebyl u cíle, když Karat přetnul poslední lano.
Most se zhroutil.
Křečovitě přichycený za lana Rad pozoroval, jak se k němu blíží s rychlostí stále stoupající skalní stěna. Bude to náraz, který nikdo nedokáže vydržet. Ostré hrany skal mu rozdrtí klouby a kolena, udeří ho do hlavy, připraví ho o vědomí. Pustí se a pak... let, vstříc neznámu smrti.
Ale co to?
Klesání je stále pomalejší, a teď, když už je skalní úbočí na sáh daleko, se zastavilo úplně!
Rad Haager pochopil.
Zasáhl Terr, vyslal poslední zbytky svých vnitřních sil, aby zachránil přítele. Daimon, ta věrná bytost, ano, bytost, nelze o něm mluvit ani přemýšlet jako o zvířeti!
Ani nevěděl jak, Rad vyšplhal po zbytku naprosto vyčerpaný, klesl podél těla daimona Terra.
Daimon žil. Měl otevřené oči, a s nevýslovným smutkem hleděl na svého přítele.
Lovec se k němu přitiskl. Bylo to ledové tělo, čišel z něho chlad mrtvoly. A přece v tom mohutném těle doutnaly zbytky života.
Lovec si připomněl Karata.
Zrádce asi už přemohl Bělohřívka a chystá se k poslednímu osudnému výstřelu přes propast. Tak nehybný cíl nemůže minout.
To bude konec.
Zemřeme tu oba, pomyslel si. Zahleděl se do klidného, moudrého oka daimona Terra. Zemřeme?
Smrt ale nepřicházela ..., nepřicházela?
Rad zaslechl nějaké kroky.
Zvedl hlavu a shledal, že je obklopen oddílem ozbrojených bojovníků. Byli zcela nazí, pokrytí tlustou vrstvou zaschlého bláta.
Kamenní muži, nejobávanější válečníci Hor.
Později, když přemýšlel o věcech, které se s ním děly, a snažil se upamatovat na jejich průběh, Rad vzpomínal na Kamenné muže jako na bytosti z šíleného snu. Některé obrazy mu tanuly v paměti jako takřka hmatatelně podstatné vzpomínky, jiné byly prchavé a nepochopitelné. A přesto i ony měly reálný podklad. Významnou úlohu v nich hrál vysoký muž s dřevěnou deskou kolem krku. Jak se později Rad dověděl, byl to Jon Hal, mecin Kamenných mužů. Po návratu do bdělého světa Rad poznal i jiné bojovníky obávaného klanu. Nicméně jeho první zřetelné a nesporné vzpomínky začaly v okamžiku, kdy procitl v jeskyni Bratrstva bílého plamene.
Podivné procitnutí!
Obvykle se člověk probouzí vleže. Rad však stál. A první tvář, kterou spatřil, byla tvář mecina Volných lovců Valdo Mana.
Jeskyně byla čistá, její stěny hladké jako led. Snad tu někdy zuřil žár, roztavil horninu a ta pak ztuhla do kůry sklovité hmoty.
Možná to tak bylo. Snad.
Rada Haagera ale vůbec nezajímalo, co je na stěnách a po čem šlape. Tiše stál u velikého skleněného okna a hleděl do sousední místnosti, osvětlené bělostnou září osvětlovacích panelů. Místnost? Ovšem, byla to také jeskyně, vyhloubená ve skále, a také měla stěny a podlahu potažené sklovinou. Stěny však byly dokonale opracované do pravidelné klenby, a ani sebemenší výstupek nebo nepatrná prohlubeninka nerušily geometrickou přesnost ploch a křivek.
Uprostřed místnosti, na velikém stole z bílého kamene, ležel daimon Terr. Kolem stolu se rozvážně pohybovali dva mecinově, zcela nazí až na úzký bederní pás a masku kryjící obličej. Těla měli zbavená jakéhokoli ochlupení a od hlavy až k patě byli pokryti žlutavým slizem, který se nepříliš vábně leskl v záři panelů.
Úzkými korýtky vyhloubenými v podlaze protékaly pestrobarevné tekutiny. Některá korýtka ústila do nevelkých nádrží, (kde se tekutiny mísily. Někdy to vypadalo, že vřou, a stoupala z nich pára. V místnosti zněla složitě rytmizovaná hudba, tak silně, že ji Rad slyšel i za oknem docela zřetelně.
Mecin Valdo Man položil ruku Radovi na rameno.
"Neměj starosti," řekl mu vlídně, "s Terrem si poradíme. Měli jsme tu horší případy. Mezi námi, takový Kenzo Miram z plastivizního týmu měl opravdu život na vlásku."

"Vy opravdu dovedete vrátit mrtvým život?"
"To nedovede nikdo, Rade. Jakmile je někdo mrtvý, k životu ho nevrátí nikdo, ani sám Bílý plamen. Co to ale znamená být mrtvý? To je ta otázka, a když hledáš odpověď, nesmíš se ukvapovat."
"Terr se nehýbal, nedýchal, srdce mu netlouklo ... Byl tedy mrtvý!"
"V jistém smyslu ano. Dodýchal při cestě do naší Zakázané osady. Ale mrtvý docela nebyl. Zůstaly v něm ostrůvky života. Pamatuješ si na doby, kdy jsi býval strážcem ohně? Ohniště bývalo zrána černé, ani sloupeček dýmu z něho nestoupal, a vypadalo stejně mrtvě jako kameny vyrovnané kolem něho. Někde ale přece jenom zůstala jiskérka a záleželo na tvém umění, abys ji nalezl a rozdmýchal. I my jsme tak trochu strážci, nehlídáme však oheň, nýbrž život."
"Jenže život je mnohem složitější než oheň!"
"Ne tak docela," zasmál se mecin. "A nezapomeň, že nám není deset zim!"
"Proč ti dva vypadají tak ošklivě?"
"Ze vypadají? Musel bys cítit, jak páchnou, a potom bys je teprve řádně ocenil... V lidském těle, každém, i v těle docela zdravého člověka má sídlo tisíc a jedna choroba. Ten žlutý páchnoucí sliz má za úkol držet ty choroby uvnitř. Je to také strážce ... Vidíš, Rade? Terr se už pohnul, poprvé škubl prackou. Je ale nesmírně slabý a plamínek života zatím jen nejistě plápolá v jeho útrobách. Věř nám, Rade, zachráníme ho."
Rad nemohl odtrhnout oči od toho zvláštního divadla za oknem.
"Omlouvám se ti, mecine, že jsem ti celý život křivdil. Myslel jsem si, že ty a všichni
mecinové všech klanů jste podvodníci, kteří jenom balamutí lidi. Byly mi směšné ty vaše hejble a kejkle..."
"Mohu tě ujistit, že mně jsou přinejmenším stejně směšné jako tobě. Jsou ale nezbytné."
"K čemu?"
"Abychom mohli lidem pomáhat, musejí nám lidé věřit. Musíme mít silný vliv na to, co si myslí, co chtějí a čeho se bojí. Vidíš ty vodičky v korýtkách? To jsou dobré, silné léky, ale ty nejlepší léky nosí každý člověk sám v sobě. My známe, kde jsou klíče k těm ukrytým lékárnám. Lidé nás k nim ale musí pustit. Proto je důležité, aby se nás i trochu báli."
"Já se vás nebojím," řekl Rad. "Ke mně byste klíče nenašli? Mne byste nemohli vyléčit, kdybych byl raněný?"
"Možná že ano, možná že ne. Rozhodně bude nejlépe, když se nenecháš poranit. Teď už ale pojď, prosím tě. Je třeba si vážně pohovořit."
Mecin mluvil naléhavě, Rad ale nechtěl Terra opustit ani na chvilku. V kouzelníkově hlase však bylo cosi zvláštního, podobného úzkosti, ozvěna nevyslovených obav, ano, byl to náznak strachu.
Čeho se může bát člověk, obeznámený i s těmi nejtajnějšími praktikami vlády nad životem a smrtí?
Rad sklonil hlavu a nechal se mecinem odvést.
Spletitým bludištěm skalních chodeb, osvětlených podobnými panely, jaké Rad viděl kdysi ve městě, došli až do velikého sálu kruhového půdorysu. Na bohatě vyřezávaných trůnech tu seděli mecinově snad všech klanů Marsu. Některé z nich Rad osobně znal, například mecina klanů Lakmonů a klanu Bílých Drab. Podle odění poznal Kajmana a samozřejmě tu nechyběl mladý mecin Kamenných mužů Jon Hal.
"Přivedl jsem vám Rada Haagera," řekl Valdo Man jasným zvučným hlasem, který se dunivě rozléhal pod hladkým klenutým stropem. "Jeho přítel daimon Terr se už vrátil na práh života!"
Mecinově zadupali na znamení radosti.
"Někteří z vás mají pochybnosti, zda je správné, že jsme Rada Haagera zavedli do Zakázané osady a seznámili ho s některými tajemstvími Bílého plamene. Viděl jeskyni Návratu a chápe alespoň částečně, jaká je naše moc. Netuší ale to, co víme my."
"Mlč!" vykřikl mecin Horských Ptáků. "Nesmíš prozradit!"
"Rad Haager to musí vědět!" bránil Valdo Mana mladý Jon Hal.
"Jenom mecin smí vědět..."
Křik Horského ptáka zanikl v ohlušujícím halasu.
Rad se na to všechno díval poněkud užasle. Teď už si uvědomoval, že mecinově mají velmi blízko k lidem, kterým se ve městě říká vědci, a že hlavní rozdíl mezi nimi a vědci je v tom, že nepoužívají strojů, nýbrž využívají co možná nejlépe všech zdrojů, jež jim nabízí příroda. Začal si jich vážit, ale teď byla jeho vážnost podrobena přísné zkoušce, protože učení kouzelníci se handrkovali jako babky na návsi a každou chvilku se dalo čekat, že si vjedou do vlasů.
Valdo Man stiskl Radovi paži.
"Naše moc upadá, síly nás opouštějí a zanedlouho budeme ubozí, bezmocní," řekl pomalu a zřetelně, tak nahlas, aby ho slyšeli nejbližší mecinově.
Hluk pozvolna utichal a od ucha k uchu a od úst k ústům běžela ta zvěst:
"Řekl mu to... co mu řekl? To mu řekl! Že mu řekl to? Ano, on už to ví..."
"Na vlastní oči jsem viděl...," namítl Rad, ale Valdo Man ho přerušil.
"Viděl jsi, jak léčíme Terra. To je maličkost a bude to dlouho trvat, než ztratíme i tyto schopnosti. Jenže, Rade, my ztrácíme tu nejdůležitější dovednost. My ...," teď ztišil hlas
a Radovi se zdálo, že i luminiscenční panely bázlivě pohasly, "...my už nevidíme do budoucnosti."
"Vy jste to dovedli?"
"Ovšem, jak jinak bychom mohli řídit život klanů?"
"Myslel jsem si, že ..."
"... to byly hejble a kejkle, že to byl podvod, viď? Vždycky jsem věděl, že si to myslíš a velice mě to bavilo. Ale vážně, Rade: To nebyl podvod. My jsme skutečně do jisté míry uměli vidět budoucnost. Nikdo z nás neví, v čem to je. Klíče k tomuto tajemství nemáme. Jeden každý z nás, jak tu sedíme, viděl budoucnost jinak, někteří ji slyšeli, jiní cítili nebo hmatali, vnímali ji ve snu nebo opojných vidinách, nebo se museli vyčerpat až do úpadu a pak je přepadlo to podivné

tušení zítřka. To všechno je pryč, v nenávratnu."
"Jak se to mohlo stát?"
"Zavinila to Roma."
"Pompela na klanovém totemu...," zašeptal Rad..
"Ano, chápeš to správně. Pompela na totemu a Pompela v žaludku. Rade, já tenkrát moc dobře věděl, co dělám, když jsem vyhnal z osady toho prašivého psa, obchodníka s trubičkami! Pláň a Řeka a Hory musí patřit buď nám, nebo městu. Nemůžeme tu žít dohromady."
"Guvernér vyhlásil nepřekročitelnost hranice ..."
Mecin Valdo Man se smutně usmál.
"Však víš, do jaké míry je nepřekročitelná!"
Rad se zaraženě podíval na mecina Kajmanů. Ovšem, v osadě, kde od rána do večera zurčí a bublá plastivize, nemá mecin co dělat. A ty, Jone Hale, to také nemáš snadné. Mladá děvčata se posmívají posledním bojovníkům, kteří berou lovecký život vážně, a při první příležitosti utečou do města.
"A co ode mne chcete?" zeptal se Valdo Mana.
"Musíš se stát náčelníkem náčelníků, Rade Haagere. Musíš spojit všechny lovecké klany Marsu. A pak ..."
"A pak ...?"
"Potom musíš vyhnat městské lidi. Ať se vrátí tam odkud přišli. Ať se vrátí mezi hvězdy."
"To je přece nesmysl! To se nemůže podařit!"
"Rade," řekl Valdo Man stejně naléhavě, jako mluvil prve, když ho zval k odchodu z jeskyně, "my jsme ještě neztratili všechny schopnosti tušení zítřka. My všichni, jeden vedle druhého, my všichni jsme měli nějakou vidinu, nějaký sen, před našima očima se objevily nějaké obrazy a v uších nám zněly hlasy. Shodli jsme se na tom, že město skutečně odejde
mezi hvězdy. Roma bude pustá a draby se usídlí v pustých ulicích. To je pravda, my to víme!"
Mecinově, s dřevěnými deskami kolem krku, vážně přikyvovali. Ano, oni všichni vědí, že se město vrátí mezi hvězdy.
"Proč tedy chceš, abych se stal náčelníkem náčelníků?"
"Chápu, kam tou otázkou míříš, Rade. Proč se máš stát náčelníkem náčelníků, když budoucnost je dána a mecinově ji spatřili? Stačí usednout se založenýma rukama a budoucnost se k nám připlíží sama, tiše jako sbarro. Pravda je ale jiná, Rade Haagere. Budoucnost nechodí za lidmi. Lidé musí dojít k budoucnosti. Spatřit neznamená dosáhnout. Když jsi před lety spatřil horu Olympus a rozhodl ses, že k ní dojdeš - proti mé vůli, pamatuješ se? - viděl jsi ji, ale dělila tě od ní veliká vzdálenost a veliká námaha. Kéž by ses tehdy vzdal svého pošetilého úmyslu... Nechme však minulost spát. Jde o budoucnost. My ji vidíme stejně jasně nebo nejasně, jako ty jsi tehdy viděl v oparu dálky Olympus podobný přeludu. Je třeba k ní dojít. Ty nás k ní musíš dovést. Ty jediný to dokážeš."
"Proč já?" zeptal se Rad Haager prudce.
"Protože jsi muž mimo svět. Nepatříš ani našemu světu, ani světu městskému. Tvůj přítel Terr už vůbec není z žádného světa poznaného lidmi. Hovoří z něho hlas z hvězd. Oba jste jiné bytosti, poznamenané pečetí věčnosti. Dostali jste velké dary, ale máte velké povinnosti. Ty jsi už jednou zvrátil pořádek na této planetě. Teď to musíš udělat podruhé a jednou, snad, i potřetí..."
Valdo Man se díval kamsi do dálky, jako by stěny skalního dómu zprůhledněly. Všichni ostatní mecinově se jemně naklonili a natočili ramena tak, že dřevěné desky mířily kolmo na hlavu Valdo Mana. Rad si vzpomněl na stroje, které viděl kdysi ve městě a jimž se říkalo antény. Byly to ploché, nebo miskovitě prohloubené kovové sítě, jimiž městští lidé naslouchali hlasům hvězd. Jakým hlasům teď naslouchá Valdo Man?
Mecin Volných lovců náhle povadl v tváři, uvolnil se a bolestně vydechl.
"Ne... nevidím jasně. Budoucnost se mi ztrácí, přestože vy všichni mi pomáháte. Rade..."
Ale Rad Haager se už rozhodl.
"Jsem muž jen jedné povinnosti, mecine. Beru na vědomí, co mi říkáš. Ale nemohu přijmout jeden úkol, dokud jsem nesplnil druhý. Musím dostihnout Krutého grugera, dokud nespáchá další zlo. Víte přece, že zabil jednoho z vás!"
"Krutého grugera chrání Hvar," řekl Valdo Man tiše. "Sám proti němu nic nezmůžeš. Všichni ti musíme pomáhat a ty musíš odevzdat svůj život všem."
"Možná podlehnu," řekl Rad Haager, "ale zápasit budu sám. Vždycky jsem byl takový. Nedovedu se změnit."
"Obávám se," ozval se za ním cizí zvučný hlas, "že musíš svoje plány změnit, Rade!"
Rad s mecinem se ohlédli.
Za nimi stál Petr Abrahám.
"Klany lovců Pláně, Řeky a Hor jsou rozštěpené. Mladý stojí proti starému, piloti proti mecinům, mandyrové proti pilotům. Hrozí válka všech proti všem."
Petr Abrahám mluvil pomalu, rozvážně, jak se sluší na muže zasvěceného obřady Bratrstva bílého plamene. Nikdo se neodvážil ani hnutím brvy porušit klid. Hovoří Mandyr mandyrů velkého města, muž z cizího světa, a přece jim však tak blízký. Je třeba ho vyslechnout.
Podruhé v jednom dni se členové Bratrstva sešli, aby se poradili, co bude dál. Ani ten nejstarší mezi nimi nepamatoval, že by se někdy v minulosti stalo něco podobného! "Válce je třeba zabránit. To je naše povinnost. Nabídli jste Radovi Haagerovi, aby se stal Mandyrem mandyrů Pláně, Řeky a Hor. Proti Hvarovi postavíte Rada. A poteče krev."
Nastalo ticho.
"Co navrhuješ, Mandyre mandyrů velkého města?" zeptal se Valdo Man.
"Hvar označil Rada Haagera za příčinu všeho zla. Vyslal vrahy, aby ho zabili. Poslové navštívili všechny osady. Kdyby se dnes Rad odvážil vstoupit do osady Kajmanů, nečekala by na něho Duhová žába, aby ho zachránila. Byl by zabit.

Stejně by to dopadlo, kdyby přišel k Lakmonům nebo Bílým Drabám."
"Jak to můžeš vědět?" ozval se mecin Kamenných mužů hněvivě. "Nám není něco podobného známo!"
"Mám svoje zprávy," řekl Abrahám vyhýbavě. "Můžete mi věřit."
"Máme snad Rada zabít, abychom Hvarovi vyhověli?" zeptal se Valdo Man. Tvářil se nepohnutě, ale jeho hlas zněl uštěpačně.
"Rad Haager musí odejít."
"Kam? Do města?"
"To nestačí. Musí odejít tam, kde už dříve byl jeho daimon Terr. Rad musí odejít, mezi hvězdy."
"Zatím se nikdo nezeptal na názor mne," řekl Rad. "Už jednou jsem vám řekl, Bratři bílého plamene, že jsem muž jedné povinnosti. Snad se stanu Mandyrem mandyrů Pláně, Řeky a Hor, snad odejdu mezi hvězdy. Ale účet musím vyrovnat. Hen Pagas zemřel, abych mohl žít. Kdybych odešel kamkoli, tíha nezaplaceného dluhu by mi poutala ruce - i mezi hvězdami, Petře Abraháme!"
U vchodu do poradní síně nastal ruch. Všichni zpozorněli. Žádný ze strážců by se neodvážil jen tak zbůhdarma porušit klid poradního shromáždění! K porušení ticha musel být velmi závažný důvod.
Dovnitř vběhl mladý muž, člen strážního oddílu.
"Hvarovi lidé přicházejí, Bratři bílého plamene," řekl s hlavou sklopenou k zemi. Neměl právo hledět na účastníky porady.
"Co chtějí?" vykřikl Valdo Man.
"Přišli si pro muže jménem Rad Haager," odpověděl strážce. "'Jakmile jim ho vydáte, hned odejdou, tak slíbili."
"To znamená boj," zahučel Jon Hal temně.
"Hvarova opovážlivost přestoupila všechny meze. Tohle už znamená válku. Rade, odvedeme tě skalními chodbami na bezpečné místo. Svěříme ti nástroje moci, o kterých dosud nikdo neměl tušení. Šiky bojovníků povstanou na tvůj povel a potoky zrudnou krví Hvarových "přívrženců!"
Valdo Man mluvil naléhavě, vložil do hlasu všechnu svoji výmluvnost. A znovu se ozval ruch u vchodu. Tentokrát to ale nebyl strážce, kdo porušil klid porady. Do síně vstoupil daimon Terr!
Rad se k němu rozběhl, klekl si před ním a objal jeho svalnatou šíji. Zvíře mu položilo hlavu na rameno.
Poraď mi, promluv ke mně, sděl mi svoje vnitřní pocity, oslovoval ho v duchu Rad, ale daimonův tajemný hlas mlčel.
"Venku čeká diskoplán," ozval se Petr Abrahám. "Oba do něho nastoupíte a v krátké chvilce budete mimo Hvarův dosah. Neodejdete navždycky. Kdo ví, co se stane za rok, za dva roky... Hvar zmoudří, jeho bojovníci se vrátí domů, i ty se vrátíš, Rade!"
Rad vstal a obrátil se k Valdo Manovi a Petrovi Abrahámovi.
"Půjdu," řekl, "a utkám se s Krutým grugerem. Potom," usmál se, "potom ať se stane cokoli."
"Rade," naposledy se pokusil přemluvit lovce Petr Abrahám, "neřekl jsem ti všechno; v diskoplánu ..."
Ale Rad ho neposlouchal. Sáhl přes rameno a uchopil jílec Modrého meče. Pomalým pohybem ho vytáhl z pochvy zavěšené na zádech. Ohlédl se. po Terrovi.
"Půjdeme .,.," řekl, napůl tázavě.
Zvíře nezaváhalo. Vykročilo, ale jeho chůze byla dosud nejistá, zesláblá.
Ti členové Bratrstva, kteří dosud stáli mezi Radem a vchodem do sněmovní síně, se rozestoupili. Kdyby se jim Rad podíval do očí, spatřil by výraz úcty. Lovec se ale díval přímo dopředu. Petra Abraháma napadlo, že snad dokáže prohlédnout skalní masív a dívá se teď přímo na nepřátelské bojovníky, shromážděné venku.
Rad Haager, tasený Modrý meč v pravici, těžce našlapujícího daimona po levém boku, zvolna kráčel chodbou osvětlenou čadivými pochodněmi. Ve výklencích stáli strážci jako mlčenlivé sochy, do půl těla nazí, tváře a hrudi pokryté ochrannými obrazci. Ozbrojeni byli zakřivenými dýkami. Chodba se nepravidelně vlnila, hned stoupala a pak zase klesala; její stěny byly hladké. Kdysi tudy proudila voda, anebo snad to byla krev? Vždyť to mohla být hlavní tepna těla dávno uhynulého draka!
Rad s Terrem minuli stráže, prošli polem propadlišť, nevšimli si samostřílů, hrozících proklát vetřelce deštěm oštěpů a šípů, ani nezvedli hlavu, když kráčeli pod balvany zavěšenými u stropu. Mecinově, zahalení do obřadních plášťů Bratrstva, kráčeli za nimi. Bílá splývavá roucha jim kryla ruce i tělo, ani nohy nebylo vidět. Roucha byla zavěšena na okraji dřevěných okruží. Mecinové se teď podobali bájným obrům, bytostem z pověstí tak Starých a tajných, že jen někteří z nich si matně vzpomínali na podrobnosti.
Kam šli mecinově? Chtěli snad Radovi pomoci?
Dobře věděli, že Hvar už nabyl takové síly, že každá pomoc je marná. Rad se snad domnívá, že je dosud bojovník a že vstupuje na kolbiště. Pravda byla jiná. Je obětí, určenou k záhubě.
Snad je to i spravedlivé, uvažoval Valdo Man, který kráčel v čele skupiny mecinů. Snad tomu tak má být. Byl to Rad, kdo rozpoutal děje a uvolnil síly, když se rozhodl vzdorovat hněvu Hory. Jeho smrt - možná - vykoupí klany Pláně, Řeky a Hor ze zakletí Města.
Zarazil se. Jak ho mohla napadnout taková myšlenka? Pronikla snad Hvarova vůle hradbami skal a zasáhla jeho mysl? Padl na něho strach a snad by se i zastavil. Pohled na pravidelně kráčejícího bojovníka a jeho daimona ho však uklidnil. Dokud ti dva jsou silní, řekl si, nemám právo na slabost. Uvědomoval si však, že každý další krok ho stojí stále větší úsilí. Jsou i jeho druzi na tom stejně? Neodvažoval se ohlédnout.
Denní jas udeřil Rada do očí.
Chodba vyústila na planinu ohraničenou půlkruhem skal. Za zády měl kolmou stěnu a před sebou svah stoupající do výše dvou tří set dospělých mužů.
Skály byly šedavé, možná poněkud načervenalé; byly takové kdykoli jindy, ne však dnes. Tisíce bojovníků se tu

tísnily. Na každém výstupku, na každé plošince stál, seděl, dřepěl bojovník ozbrojený mečem, lukem nebo oštěpem. Všechno sloužilo za oporu, štěrbiny ve skále, hrboly, balvany. A na provazech spuštěných přes okraj visely další hrozny mužů.
Docela dole, přímo naproti ústí chodby, stál Hvar s pažemi založenými na hrudi. Oblékl si podobné roucho, jaké měl Valdo Man a Bratři bílého plamene. Jeho barva však nebyla bílá, nýbrž černá jako noc.
Hvar se pyšně usmíval.
Rad s daimonem šli rovnou k němu. " Terr mhouřil oči. Do nozder nasál neznámé pachy a několikrát nevlídně zafrkal, potom zívl a cvakl čelistmi. Opíral se bokem o Radovo stehno. Jeho tělesné teplo dodávalo lovci důvěru.
Dva tři kroky před Hvarem se lovec zastavil.
"Mír tobě, Hvare," pozdravil ho.
"Vidím tě," odpověděl mladý mecin nejméně zdvořilým pozdravem.
Rad se rozhodl, že pohanu přejde bez povšimnutí.
"Hledám muže jménem Krutý gruger. Slyšel jsem, že patří k tvým předním bojovníkům. Chci s ním bojovat. Zaveď mne k němu," řekl Rad.
"Nejsi opovážlivý?" zeptal se Hvar. "Podívej se kolem sebe. Každý z těchto mužů," pokynul paží kolem dokola, "může přetnout nit tvého života v kterémkoli okamžiku."
"Ani já nejsem bez spojenců," řekl Rad.
Hvar se nepříjemně zasmál.
"Myslíš ty tam vzadu?"
Rad se ohlédl.
Hlouček Bratrů bílého plamene vskutku stál za ním, ale zdálo se mu, že postavy v bílých pláštích jsou na několik dostřelů lukem daleko. To není. možné, uvědomoval si, vždyť poté, co jsem vyšel z chodby, jsem udělal jen několik kroků. Jak to, že Valdo Man, Petr Abrahám a další Bratři bílého plamene jsou tak malincí? Copak je Hvar dokázal zmenšit?
Ne, přese všechno, co Rad viděl, slyšel a zažil, na nějaká kouzla nevěřil. Někteří lidé dovedou víc než jiní lidé, a Bratři bílého plamene toho uměli skutečně hodně. V každém případě to je pouhá lidská zkušenost a obratnost posílená znalostmi, žádná kouzla! A tam nahoře? Ano, létající chýše, nebo diskoplán, jak o něm hovořil Petr Abrahám. Je také malinký, jako kdyby visel v obrovské výšce. Je na tom něco zvláštního?
Mezi Volnými lovci se vyprávělo, že Valdo Man dovedl při jednom střetnutí přesvědčit bojovníky Kajmanů, že před sebou vidí příšery a pavouky. Proč by Hvar, někdejší kouzelníkův učeň, nedokázal přesvědčit Rada Haagera, že své přátele vidí zmenšené?
Sotva si to pomyslel, diskoplán se zdánlivě nafoukl a také Valdo Man, Petr a Bratři bílého plamene vyrostli do normální velikosti.
Po tváři mladého mecina se mihla známka nevole.
"Chceš se utkat s Krutým grugerem," sekl hněvivě. "Dobrá. Máš k tomu příležitost."
Podíval se kamsi vpravo, a všichni jeho bojovníci upřeli zrak do jednoho místa.
Na skalním výstupku stál rozkročen Krutý gruger, o půl kroku za ním Karat. Zrádce držel v rukou kopí a na něm - naraženou Bělohřívkovu hlavu!
Krutý gruger si povšiml úžasu a hrůzy na Radově obličeji a hlasitě se rozchechtal.
"Máš strach?" křičel dolů a ozvěna násobila jeho hlas. "Bojíš se? Ubožáku... Ujistím tě ale, že tvůj osud bude jiný. Neklepej se hrůzou, tvoji hlavu neuseknu a nevystavím ji posměchu. Nezbude po tobě nic, čemu by se mohly děti smát, Rade Haagere!"
Slunce se zalesklo na černém pancíři, který mu kryl hruď. Na hlavě měl přilbu klanu Kajmanů, také černou. Bledost obličeje se příšerně odrážela od temné zbroje a ve stínu přilby se jen občas blýskly oči. Bleskurychle sáhl za záda a strhl z nich energomet.
To vše se odehrálo tak rychle, že nikdo ani nestačil vydechnout.
Z tupého nosu zbraně vyšlehl bílý blesk. Rad Haager uchopil jílec meče do obou rukou a rozkročen, s mečem před hrudí, očekával smrt.
Energetický výboj se opřel o lesklou čepel plnou silou.
To je smrt..., pomyslel si Petr Abrahám. Modravý opar zahalil postavu bojovníka a jeho daimona. A. potom...
Blesk se odrazil nazpět, kmitl prostorou kotliny, zabořil se do pancíře na hrudi Krutého grugera, pronikl dovnitř a tam vybuchl. Karat zoufale vykřikl, pustil z ruky kopí a střemhlav se řítil ze skály dolů. Dopadl Radovi k nohám a zůstal tam bezvládně ležet.
Hvarovi bojovníci se dali do zoufalého křiku. Lezli, šplhali, drápali se po šikmé skalní stěně vzhůru, šlapali si po rukou a po hlavách, o kletby a spílání nebyla nouze.
"Děkuju ti, žes mi umožnil souboj," řekl Hvarovi Rad Haager.
Nechápal sice, co se přesně stalo, a hlavně - jak k tomu došlo. Bylo to však vítězství, a celou bytostí si uvědomoval, že přemohl ani ne tolik Krutého grugera či Karata, jako právě Hvara.
Hvar se mu upřeně díval do očí.
"Se mnou to nebudeš mít tak snadné," řekl potom, otočil se a šel přímo k šikmé stěně.
Kráčel po ní vzhůru jako po pohodlném schodišti, šel rychle, bez jediného zaváhaní nebo klopýtnutí. Nahoře se na chvilku zastavil, malý černý vykřičník na pozadí zarudlého nebe. Neohlédl se však a zmizel za okrajem. Brzy zmizel i poslední z jeho bojovníků, ještě chvilku se ozýval křik prchajících, ale i ten utichl a pak už jen vítr prozpěvoval mezi škvírami.

"Jsem muž jednoho úkolu," řekl Rad Valdo Manovi. Otočil se a zasunul meč zpátky do pochvy. "Svůj úkol jsem splnil. A co ty ostatní? Mají ještě smysl?"
"Nevím," řekl Valdo Man po pravdě. Nejistě se podíval na Petra Abraháma. Guvernér planety Marsu tu stál bledý, bezradný. Rad se na něho usmál. "My dva, Terr a já," řekl měkce, "jsme jen tuláci. Velké úkoly se nám vy hýbají."
Nejsem si tím tak jistý, řekl si v duchu Petr Abrahám, ale neodvážil se promluvit.
Rad se dotkl hřbetem pěsti čela, pozdravil Valdo Mana, Petra a ostatní Bratry bílého plamene a vykročil ke stezce, kterou odešel Hvar
Netušil, že oknem diskoplánu na něho shůry hledí pozorné oči Dalana Plavnaka, velvyslance Tramionu a nejvyššího představitele Kruhu v celé Unii.

Naskenoval Don_Carlos